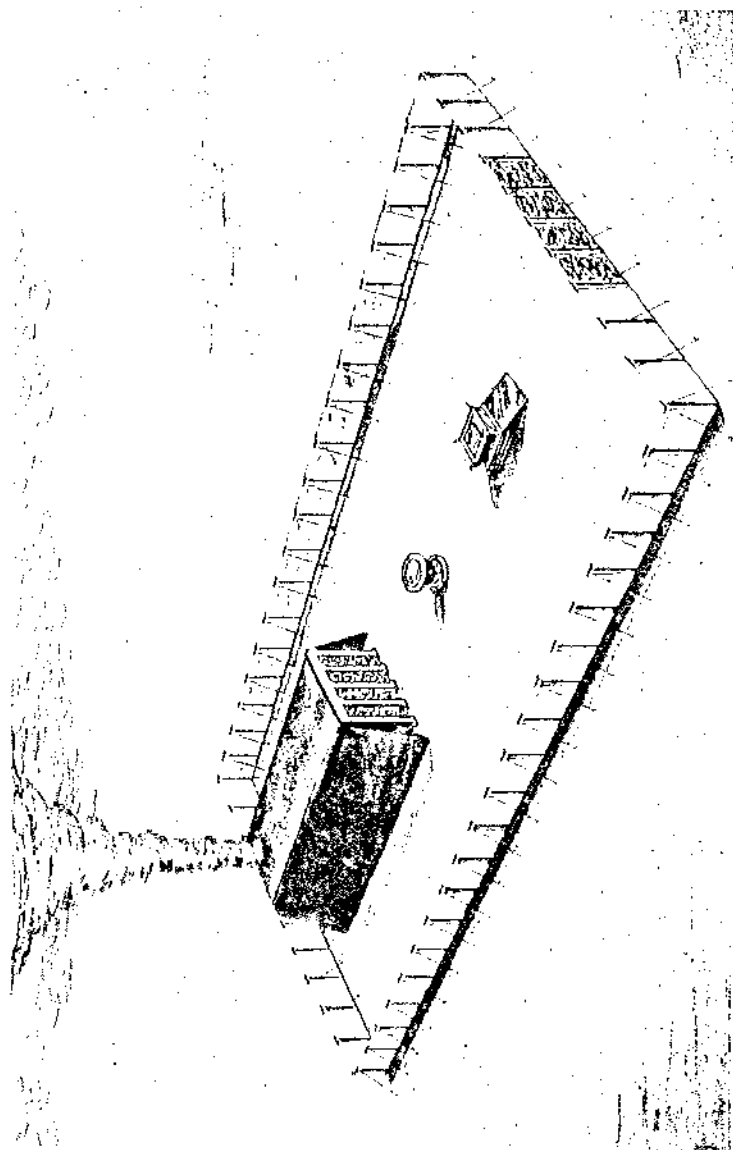

НАМЕТ ОБРАЗОМ

КРАЩИХ ЖЕРТВ

НАМЕТ У ПУСТИНІ

Н А М Е Т   О Б Р А З О М

К Р А Щ И Х   Ж Е Р Т В

TABERNACLE SHADOWS

of the Better Sacrifices

ПІДРУЧНИК ДЛЯ
ЦАРСЬКОГО СВЯЩЕНСТВА

МІЖНАРОДНЕ СТОВАРИШЕННЯ
УКРАЇНСЬКИХ
ДОСЛІДНИКІВ БІБЛІЇ

(Новий Переклад На Українську Мову в 1990 р.)

Видавництво – Publishers

UK

Dawn Bible Students Association
PO Box 521167
Longwood, FL 32752-1167
1-800-234-3296
www.dawnbible.com

OS.

ЦАРЕВІ ЦАРІВ І ПАНОВІ ПАНІВ

Для Користі

ПОСВЯЧЕНИХ ЙОМУ СВЯТИХ

ЖДУЧИХ НА ВСИНОВЛЕННЯ

і для

"ВСІХ, ЩО В КОЖНОМУ МІСЦІ ПРИЗИВАЮТЬ

ІМ'Я ГОСПОДА" – "ДОМОВІ ВІРИ"

і для

СТОГНУЧОГО І СТРАЖДАЮЧОГО СТВОРІННЯ

ЯКЕ ДОЖИДАЄ ВІЯВЛЕННЯ СИНІВ БОЖИХ

ЦЯ ПРАЦЯ ПРИСВЯЧЕНА

"І навчити всіх про спасенний задум цієї тайни, що від віків була захована в Бозі, що Він щедро, намножив у нас, у всій мудрості та розумі, Він дав нам пізнати тайну своєї волі після свого вподобання, яке Він постановив у собі самому, щоб, коли прийде повнота часів, усіх об'єднати в Христі." Ефес. 3:4,5,9; 1:8-10

(Оригінально видано в 1881 р.)

Printed in U.S.A.

(Видаництво журналу "Зоріння Нової Доби")

ПЕРЕДМОВА

Перше видання цієї книжки вийшло в 1881 р. і через Боже благословення було великою поміччю для цієї класи, для якої це було замірене – для "царського священства". Багато з цієї класи висловлювались, що це так як Божий палець показав їм значіння образів Старого Завіту, які ніколи перед тим не були оцінені; і що в такий спосіб це попроварило їх на шляху жертвування, показуючи їм правдиве значіння слів Святого Письма "представляйте тіла свої в жертву живу", "доповнюючи недостачу терпіння Христового", "Тож вийдім до Нього поза табір, несучи Його наруги"; крім того є багато інших стихів в Св. Письмі, які пов'язують нарід Господа з Ним "в терпіннях теперішнього часу і з славою, яка слідує".

Автор дуже радується, що це так є, і молиться, щоб Бог також поблагословив це нове видання, яке було конечно зробити, тому що кліщі попереднього (англійського) видання знищились, і бажаючи, щоб воно відповідало загальній серії Викладів Святого Письма, – бо його зовсім властиво можна вважати як додаток і продовження п'ятого тому цієї праці, – однак видається окремо для вигоди читачів. Крім цих друкарських змін і додання одної голови і деяких мовних, або стилічних змін, щоб виразити деякі точки більш виразно, інших змін немає. Бо дійсно не виглядало, щоб якісь інші зміни були можливі і потрібні.

Зрозуміння того предмету, який тут є представлений, виглядає, що було при допомозі небесного керівництва, "навчені від Бога" в той час, коли таке світло було дуже потрібне для повного і ясного зрозуміння Божого Плану Віків. І ті, які були благословенні через поміч представлених в цій малій книжці, і інші, які

ОБРАЗОВИЙ НАМЕТ

одержуть подібні благословення, можуть також вважати, що й вони "стали навчені від Бога"; бо слід завважити, що автор старався кожную точку і кожне пристосовання потвердити Словом Божим, і нічого не вчив від себе: як він одержав від Господа через Його Слово і Духа, так він це представив – з доказами – для тих, що мають вуха до слухання.

Пильний дослідник розпізнає, що наколи застосовання образів тут представлених, є правильні, то цілий План Віків є через те підтверджений, а саме: оправдання, освячення і прославлення насамперед для Церкви, а опісля реституція для кожного, хто захоче, з усіх народів на землі. Отже, для якої славної Євангелії це є ключем!

Дорогий читичу, якщо речі тут представлені, промовляють до тебе взагалі як правда, вони напевно розбудять тебе до чинности, до ревности, щоб жертвувати земські інтереси, для того, щоб досягнути нагороду високого поклику – щоб ти міг статися одним з царських священиків, які вкортці будуть з Ним злучені, з великим "Первосвященником нашого визнання" у величавій праці благословення стогнучого створіння. І якщо ти одержиш благословення з цих правд і станеш учасником цього духа, ти напевно багатимеш передати чашу відсвіження для інших, які потребують як раз такого стимулу для оживлення їх слабих серць. І якщо ти бажаєш співпрацювати в цій службі, то побачиш, що все є добре влаштоване, через яке ти можеш одержати ці книжки по дуже низьких цінах – по дванадцять, чи сто книжок. Кожний, хто одержує харч з Господнього стола є удостосний привілесм прилучитись до служби – як "співпрацівники з Богом".

З Християнською любов'ю,

Ваш Брат і слуга в Христі,
Кароль Т. Руссель.

З М І С Т

РОЗДІЛ 1

ОБРАЗОВИЙ (ТИПІЧНИЙ) НАМЕТ

Табор – Подвір'я – Навет – Мідяний Жертовник – Умивальниця – Стіл – Свічник – Золотий Жертовник – Ублагальня (Віко) – Ковчег (Скриня) Свідчення – Ворота – Перша Заслона – Друга Заслона – Значення Цих Речей і Їх Позаобраз.....9

РОЗДІЛ 2

ІЗРАЇЛТИ, ЛЕВИТИ, СВЯЩЕНСТВО

Кляси Людства Зображені Через Ізраїлітів, Левитів і Священиків – Помазання Священиків – Яке Є Образове Значення "Одежі Слави і Краси" Первосвященика? – Угода Авраамова, Угода Закону і Нова Угода Зображені.....25

РОЗДІЛ 3

ПОСВЯЧЕННЯ СВЯЩЕНСТВА

З Мойсея 8:14-33

Відлучення До Божої Служби – "Будь Вірний Аж До Смерти" – "Осятіться і Я Освячу Вас" – Бичок і Баран Посвячення – Помазуючий Олій Посвячення.....41

РОЗДІЛ 4

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ПРИМИРЕННЯ

З Мойсея 16: 3-33

Порядок Типів І Їх Познаобразове Значення - Бичок (Теля) -
Первосвященик - Вхід До Святого З Кров'ю - Кадило,
Приємний Запах І Неприємний Запах - Вхід До Святого Святих
- Господній Козел - Відпущальний Козел (Азазеля) -
Благословлення Людей.....51

РОЗДІЛ 5

ІНШИЙ ОБРАЗ ЖЕРТВ ПРИМИРЕННЯ

3-тя Мойсея Розділ 9

Жерти Примирення Повторювані З Різними Подробицями -
Мойсей І Аарон Увійшли В Навет І Вийшли Знову І
Благословили Народ - "Другий Раз З'явиться Тим, Які
Очікують Його" - "І Після Смерти Суд" - Прийняття Богом
Жерти Примирення Є Показане.....87

РОЗДІЛ 6

ЖЕРТВИ ПІСЛЯ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

Вони Представляли Покаяння, Шлюби, Угоди і т.п. Під Час
Тисячоліття - Жерти Цілопалення Народу - Їх Мирні Жерти
- Їх Хлібні Жерти - Жерти За Провини - Образи Показують,
Що Різниця Між Чоловіком І Жінкою Зникне.....103

РОЗДІЛ 7

ПОПІЛ ЯЛІВКИ, ЯКИМ КРОПЛЕНО НЕЧИСТИХ

ЖИДІВ (ЄВРЕЇВ) 9:13

Ця Жертва Не Є Одною З Жертв Дня Примирення – Не Є Одною З Пізніших Жертв За Народ – Кляса Зображена В Цій Жертві – Апостол Павло, Священик, Який Свідчить Відносно Цього Позаобразу – Кроплення Попелом Для Очищення Народу Буде Під Час Тисячолітнього Віку – Як Це Очищення Буде Виконане?.....117

РОЗДІЛ 8

ІНШІ ВАЖНІ ОБРАЗИ

Стовпи Подвір'я – Білі Заслони – Срібні Гачки – Стовпи Дверей Святая і Святая Святих – Золотий Стіл – Золотий Свічник – Позаобразові Священики Які Бачуть Глибокі Речі І Левити, Які Їх Не Бачуть – Золотий Жертівник – Ковчег (Скриня) Угоди (або Заповіту) в Святая Святих – Що Там Знаходиться і Що Це Означає – Ублагальня – Два Херувими – Священик Без Слова – Тайна Закрита Від Віків.....125

НАМЕТ ОБРАЗОМ

КРАЩИХ ЖЕРТВ

РОЗДІЛ 1

ОБРАЗОВИЙ (ТИПІЧНИЙ) НАМЕТ

Табір – Подвір'я – Навет – Мідяний Жертовник – Умивальниця – Стіл – Свічник – Золотий Жертовник – Ублагальня (Віко) – Ковчег (Скриня) Свідчення – Ворота – Перша Заслона – Друга Заслона – Значення Цих Речей і Їх Позаобраз.

Навет (або Скинія), якого Бог приказав Ізраїльському народові збудувати в Пустині Син, і в зв'язку з яким були встановлені всі їх релігійні служіння і церемонії, був, як запевняє нас Ап. Павло, "образом і тінню майбутнього" (Жид. 8:5; Кол. 2:17). Дійсно, то цілий Ізраїльський народ (його закони і його релігійні чинності і церемонії) був типічним, або образовим народом. Отже, коли воно так є, то наше розуміння плану і праці спасення, про теперішній як також про майбутній його розвиток, буде вельми просвічене через пильне досліджування цих "тіней", цих "образів" (типів), які Ізраїліти, для нашої науки, мали постійно щороку повторювати, аж вік Євангелії впровадив їх позаобраз – дійсність. – 1 Петра 1:11; Жид. 10:1-3.

Коли ми бажаємо досліджувати ці речі то це не тому, щоб лиш одержати історичне знання жидівських обрядів і церемоній, і служіння, але для того, щоб ми через зрозуміння сутті, або цілі цих "образів", могли бути збудовані і скріплені – так як Бог задумав, коли це влаштував.

Ми не зможемо прив'язати відповідної ваги і важливости до тих "тіней і образів", поки не зрозуміємо, як пильно Бог керував і доглядав усіх їх подробиць. Він насамперед взяв Мойсея на гору і там дав йому ілюстрацію, в який спосіб ці речі мають бути зроблені. Опісля Він напівнув його, щоб це виконати точно за показаним йому взором, "І дивись, і зроби за тим зразком, що тобі показано на горі" (2 Мойс.25:40; Жид. 8:5). Так само в усіх подробицях служби: кожна йота і титла мали бути точно виконані в образі, тому що це зображувало щось більшого і більш важнішого, що мало опісля прийти. І для того, щоб ці образи могли бути точно виконані, і щоб народ не зробився недбалий, то звичайною карою за який-небудь переступ цього була смерть. Як наприклад гляди 2 Мойс. 28:43; 4 Мойс. 4:15; 17:13; 2 Сам.6:6,7; 3 Мойс. 10:1,2.

Коли зрозуміємо велике Боже старання при установленню "образів", то це повинно дати нам не тільки довір'я в їх правильне виконання, що ні одна йота ні титла не промине з закону, аж поки все станеться (Мат. 5:18), але повинно розбудити в нас таке велике заінтересування для Божого Плану, яке попроварило б нас до більшого досліджування тих речей, щоб зрозуміти значення цих образів. І при допомозі приобіцяного Божого благословення ми бажаємо це чинити, маючи

запевнення, що між тими, які є дійсно Божими посвяченими – Його сплодженими з Святого Духа дітьми – "кожний, хто шукає, знаходить, і хто стукає, тому відчиниться."– Мат. 7:8.

Б У Д О В А   Н А М Е Т У

Вказівки дані Мойсесві відносно будови Намету знаходяться в 2 Мойсея 25 до 27 розділу, а звіт з виконаної праці в 2 Мойс. 35 до 40 розділу. Коротко кажучи, Намет був домом збудованим з певного числа дощок з дерева акації, які були покриті золотими плитами, а їх кінці були вложені в срібні підставки і кріпко злучені разом засувами з того самого дерева, що також були покриті золотом.

Цей будинок був 15 стіп (футів) широкий, 15 стіп високий і 45 стіп довгий і з переду з східної сторони був відкритий. Він був покритий великим білим полотном, на якому були вишиті херувими синіми, пурпуровими і кармазиновими кольорами. Перед, тобто відкритий кінець цієї будівлі був закритий завісою, яку називали "Двері", або "Перша Заслона", і вона була зроблена з подібної матерії, що накриття. Друге полотно зроблене з такої самої матерії, подібно переплітане з фігурами херувимів, яку називали "Завісою", або "Другою Заслоною", було так повішене, що розділювало Намет на дві частини. Перша частина була довша – 15 стіп широка і 30 стіп довга – і її називали "Святая" (в більшості біблійних перекладах це місце часто, але зовсім невластиво, називають його "місце святе". Це спричинює непорозуміння, тому що "Подвіря" було правильно

назване "місце святе" – 3 Мойс. 14:13. В деяких місцях "Святая" є названа Соборним Наметом – 3 Мойс. 16:20). Друга, тобто задня частина була 15 стіп широка і 15 стіп довга, і називалась "Святая Святих", або Найсвятіше Місце. Ці дві частини становили дійсний Намет і над ними було збудоване шатро яко охорона. Воно було зроблене з трьох покривал – перше покривало було зроблене з козячої шерсти, або кашмірової, друге з баранячих шкір виправлених на червоно, а третє з шкір тюленів (морських котів), (в деяких Бібліях є неправильно переложено "з борсучих шкур.– 2 Мойс. 26:14).

СВЯТЕ ПОДВІР'Я, АБО СВЯТЕ МІСЦЕ

Намет був оточений Подвір'ям, або Двором, позаду якого він знаходився. Це подвір'я 75 стіп широке і 150 стіп довге було обведене опонами (куртинами) з тонкого полотна, які були завішені на срібних гачках, що були закріплені на верху деревляних стовпів 7.5 стіп високо; ці стовпи були вложені в грубі мідяні підставки, а опони, подібно так як і шатро, що покривало цілий Намет, були прикріплені шнурами і клинами. Це ціле місце огорожене опонами було "Святим Місцем" і його також називали Подвір'ям Намету. Вхід на це Подвір'я, подібно як і вхід до Намету, був з східної сторони і його називали "Воротами", або Брамою. Ці "Ворота" були зроблені з білого полотна, що було переплітане синім, пурпуровим і кармазиновим кольорами.

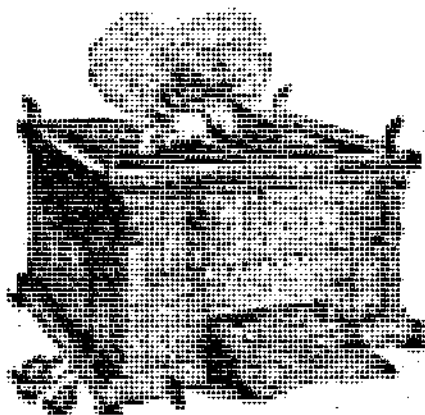
Слід помітити, що "Ворота", "Перша Заслона" і "Друга Заслона" – ці всі входи, що вели на

Подвір'я, Святая і Сятих Сятих – були зроблені з тої самої матерії і тих самих кольорів. Поза Наметом і його Подвір'ям знаходився Ізраїльський Табор, який оточував його з певної віддалі зі всіх сторін.

ЗНАРЯДДЯ

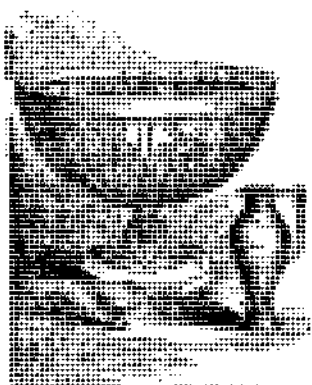
Знаряддя (меблі), що належали до Подвір'я, складались з двох головних предметів: з "Мідяного Жертівника" і "Умивальниці" і з приналежними до них додатками.

Зараз коло Воріт в середині стояв Мідяний Жертівник. Цей Жертівник (вівтар) був зроблений з дерева і покритий міддю, і був 7.5 стіп квадратний 4.5 стіп високий. До його обслуги належало різне приладдя, як шуфля – кадильниця до перенесення вогня до Кадильного Жертівника – миски на кров, гачки до м'яса, лопадки, казан, кочерга тощо.

МІДЯНИЙ ЖЕРТІВНИК

Дальше поміж Мідяним Жертівником, та Першою Заслоною, стояла "Умивальниця". Вона була зроблена з випулірованої міді; в ній знаходилась вода, якою обмивались Священики перед входом до Намету,

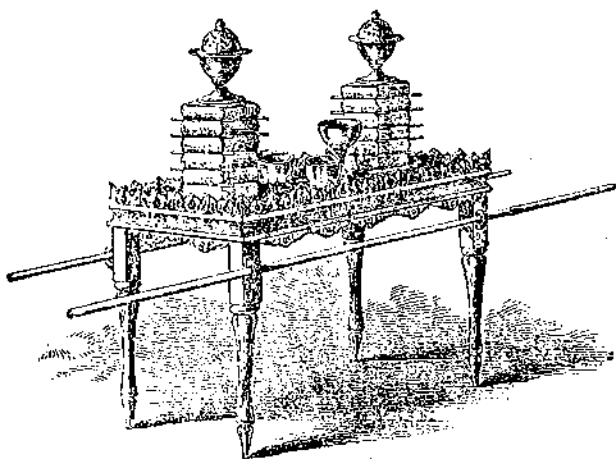

УМИВАЛЬНИЦЯ

Знаряддя Намету складалось з "Стола", "Свічника" і "Золотого (Кадильного) Жертівника" – ці три предмети знаходились у "Святая", а "Ковчег (або Скриня) Свідощтва" знаходився в "Святая Святих".

В першій частині Намету, тобто в Святая, на правій стороні (з півночі) стояв Стіл з жертівними (або покладними) хлібами, зроблений з дерева і покритий золотом. На ньому було покладено 12 опрісних хлібів, які положено в два ряди, по шість в ряді, (3 Мойс. 24:5–7) і на кожний ряд покладено чистий ладан (кадило). Цей хліб могли їсти лиш священики; він був святий і його змінювано

кожного сьомого дня, тобто в суботу.

СТІЛ ПОКЛАДНИХ ХЛІБІВ

Напроти Стола з Хлібами стояв Свічник (Світильник), який був зроблений з чистого золота і був викутий з одної золотої штаби і мав сім рамен (віток), а в кожному рамені була лампа.

ЗОЛОТИЙ СВИЧНИК

Це було одиноке світло в Святая, бо як ми вже бачили, природне зовнішнє світло було заслонене стінами і покривалом Намету, а вікон там зовсім не було. Сам Первосвященик чистив, доливав оливи і взагалі мав догляд над лампами цього Свічника і він в цьому часі приносив кадильну жертву на Золотім Жертівнику.

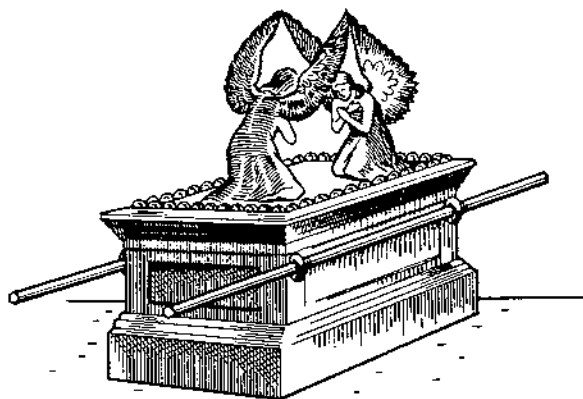
Дальше (у Святая), близько Завіси (Другої Заслони) стояв малий жертівник, зроблений з дерева, але покритий золотом, якого називали "Золотий Жертівник", або "Кадильний Жертівник". На ньому не було вогню, тільки священики приносили вогонь (з Мідяного Жертівника на Подвір'ю) в кадильницях, який клали на верх цього "Золотого Жертівника" і тоді дробили ладан до нього, який видавав приємний пахучий дим, що наповнив Святая і переходив поза Завісу, тобто другу Заслону, до Святая Святих.

ЗОЛОТИЙ ЖЕРТІВНИК

Поза "Завісою", в "Святая Святих", був лиш один предмет, якого називали "Ковчег Завіту"

(Угоди), або "Скрина Свідчення" (Свідощтва). Була це прямокутна скриня, зроблена з дерева і покрита золотом; вона мала золоте покривало, або "Віко", яке також називано "Ублагальня". На ній були два херувими, які були викуті разом з Ублагальнею з тої самої золотої плити. В середині цього Ковчегу під Ублагальнею були вложені: Золота Чаша з Манною, Палиця Аарона, яка була зацвила, і Дві Таблиці Закону (Жидів 9:4). Над Ублагальнею поміж двома Херувимами світило надприродне світло, яке зображувало Божу присутність. Це було одиноке світло у Святая Святих.

КОВЧЕГ СВИДОЦТВА (ЗАВІТУ)

Є це гідним завваги, що всі предмети в Наметі були покриті золотом, або зроблені з золота, а проте на Подвір'ю все було покрите, або зроблене з міді. Віримо, що дерево, яке було покрите цими металами, було вживане в тій цілі, щоб ці предмети було легше переносити (чим речі

зроблені з самого металу). Це було важним тоді, коли вони подорожували по пустині. Ці предмети, або посудини, в Єрусалимському Храмі, що представляли ці самі речі, всі були зроблені з самого металу (1 Царів 7:47-50). Ми думаємо, що ці два метали, золото і мідь, були вжиті для того, щоб зображувати дві відмінні природи – мідь зображує людську природу в її досконалому стані, що є малою меншою від Ангельської; золото зображує Божу природу, яка є багато вищою від усіх інших – понад Ангели, влади і сили. Як золото і мідь є подібні собі на вигляд, але різняться якістю, так людська природа, є образом і подобою Божою, будучи пристосована до земських обставин. Слід завважити, що розложення

ТАБОРУ, ПОДВІР'Я І НАМЕТУ

в якому є зроблено виразне відрізнєння і розлучєння на три загальні відділи, зображувало три відмінні кляси, які є благословєнні через цю чинність примирєння; а дві частини Намету представляють два стани одної з тих кляс.

"Табор" зображує стан людства в гріху, яке потребує примиритись з Богом, і яке бажає цього примирєння і його благословєння, хоча ще тепер не знає точно чого бажає і за чим тужить. В образі в загальному Табор становив Ізраїльський народ, який був відлучений від усіх святих речей через куртини білого полотна, які для тих, що були в середині, зображували стіну віри, а для тих що були знадвору, стіну невіри, яка засланяла їм вид і приступ до святих речей в середині. Там були лиш одні ворота для входу на Подвір'я, тобто

Місця Святого. В цей спосіб образ показує, що є лиш одна дорога приступу до Бога – одні ворота, або двері, Ісус, "Я дорога... Ніхто не приходить до Отця, лиш через мене", і далше "Я є двері"... Йоана 14:6; 10:9.

"Подвір'я" (Двір) зображує стан оправдання, до якого входить через віру в Христа, через "ворота". На це Подвір'я лиш Левитам (образ на оправданих вірою) можна було входити під час Дня Примирення (Поєднання). Вони мали приступ до Мідяного Жертівника і до Умивальниці, і вони виконували службу на Подвір'ю, але, яко самі Левити (оправдані) не мали права входити до Намету, ані заглядати до нього (4 Мойс. 4:19,20). Усі речі на Подвір'ю були з міді, а це показувало, що допущена там кляса була оправданими людьми. Подвір'я не зображувало стану духової кляси під час віку Євангелії, помимо того, що Священики були там також тоді, коли приносили жертви і вмивалися.

Цей будинок, якого називаємо "Намет" з його двома частинами, зображує два стани всіх тих, які переходять зміну природи, з людської до духової. Перша частина "Святая" зображувала стан усіх тих, які рішили (як Левити – оправдані віруючі) пожертвувати свою людську природу на смерть, щоб могли статися учасниками божественної природи (2 Петра 1:4), будучи сплодженими з Святого Духа. Його друга частина, "Святая Святих", що знаходиться поза Завісою (поза Другою Заслоною), зображувала стан вірних "побідників", які осягнуть Божу природу. Ці, після закінчення свого посвячення в смерті, будуть вповні перемінені, тобто народжені з смерти через

Перше Воскресення до стану Божого організму, Божої природи. Жодна людська істота, хоча повна віри і очищена з гріха, і оправдана Богом, і почислена за досконалу, не може мати місця ні привілею в духових речах, які були зображені через предмети, що знаходились в середині Намету, або Святині (яку опісля збудував Соломон). Він навіть не може заглянути в духові речі, в тому значенні, щоб їх оцінити. Але під час цього віку Євангелії такі є покликувані, щоб посвячувати і жертвувати свою земську природу в Божій службі і місто цього унаслідити духову природу – як члени Тіла Христа. "А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо для неї це глупота і вона не може їх зрозуміти, бо вони розуміються тільки духовно."– 1 Кор. 2:14.

Факт, що всі речі в Наметі були зроблені з золота, яке є зображенням божественної природи, вказує що це представляло стан тільки таких, які є покликані до Божої природи. Лиш ті з Левитів, які були висвячені до праці приношування жертв (Священики) мали вступ до Намету, тому тільки ті з домовників віри, які посвятилися, щоби жертвуватися навіть аж до смерті, входять до божественного стану зображеного в Наметі.

На "Подвір'я", оправданого людського стану, входить тільки через віру; але хоча ми мусимо задержати віру, яка оправдує, ми мусимо щось більше робити, якщо маємо досягнути зміну природи і статися "новими створіннями", "учасниками небесного поклику", щоб бути "учасниками Божої природи". Тому вхід до "Святая" вказує на наше повне посвячення для Божої служби, на наше сплодження з Духа і на

наш початок в бігу за нагороду Божої природи, вимогами якого є: вірність до нашої угоди, яку ми зробили з Господом при посвяченню себе в розпинання нашого оправданого тіла і в представлюванню наших людських бажань і тіл як жертву живу для Бога; ми більше не маємо шукати за людськими насолодами, почестями, похвалами тощо, але бути вмерлими для них, а живими до небесних поривів та стремлінь. Однак, далі до цього стану ми також приходимо через Ісуса Христа нашого Господа, Який не тільки відчинив для нас "Ворота" оправдання через віру в Його кров, але Який також відчинив нам "Двері" (першу Заслону) до Намету; показав "нову дорогу життя" як духовим істотам через і поза Завісу (другу Заслону) коштом жертвування нашого оправданого тіла.

Отже ці дві кімнати Намету, "Святая" і "Святая Святих" зображували дві фази, або ступені того нового життя, до якого ми є сплоджені через Святого Духа.

"Святая" зображувала теперішній стан тих сплоджених Богом через "слово правди" (Яків 1:18). Ці, думаючи про небесні речі "нові створіння", мають своє дійсне (внутрішнє) життя і поступають з Богом в середині поза першою Заслоною посвячення, поза розумінням світу і непосвячених віруючих (світ не розуміє посвячення Божого народу). Вони втішаються внутрішнім світлом Золотого Світильника в той час, коли всі інші є в "зовнішній темряві"; вони споживають особливий духовий корм, що є зображений в прісних покладних хлібах (єврейське слово "lechem panim"), дослівно, "хліб [Божого] обличчя", або Його

присутности), і приносять пахуче кадило на Золотому Жертівнику, яке є прийнятне через Ісуса Христа.

"Святая Святих" зображувала досконалий стан тих нових створінь, які, будучи вірними аж до смерті, одержують велику нагороду нашого небесного поклику через участь в Першому Воскресенню (Об'яв. 20:6). Тоді, поза обома Заслонами – поза тілесним умом і поза смертю земського тіла – вони одержуть славні духові тіла і духовий ум. Вони там поза Завісою, будуть подібні до їх Провідника і Попередника, Який увійшов туди як наш Відкупитель і посвятив для нас цю нову і живу дорогу – або новий спосіб життя.– Жид. 10:20; 1 Йоана 3:2.

Створіння в "Святая", які мають духовий ум, дивляться вірою через роздерту Завісу до "Святая Святих" і помічують проблиски слави, чести і безсмертя поза тілом, і надія цього є для них "як якір душі, певною і непохитною, що входить туди, яке є поза Завісою".– Жид. 6:19; 10:20.

Отже бачимо, що оправдання вірою, яке є нашим першим кроком до святости, приводить нас до стану "миру з Богом через Ісуса Христа" (Рим. 5:1). Коли нам є прощено гріхи, тобто рахується, що вони є прикриті Христовою справедливістю, ми є крок ближче до Бога, але ще даліше природними людьми – на "Подвір'ю". Якщо хочемо осягнути нагороду високого поклику, яка є від Бога в Ісусі Христі і увійти через "Святая" до "Святая Святих" то ми мусимо йти

В СЛІДИ ІСУСА

нашого великого Учителя, Провідника і Голову – "Первосвященника нашого визнання" (тобто Найвищого Священника нашого священничого чину – "ви є царське священство") – Жид. 3:1; 1 Петра 2:9.–

(1) Через віру в жертву Викупу Ісуса Христа, що є представлена в Мідяному Жертівнику, ми входимо через Ворота на Подвір'я, перейшовши заслону невіри і гріха. Цей крок є тим одним, якого наш Господь ніколи не зробив, тому що Він не був з Адамової родини, але був святий, непорочний і відлучений від грішників, і Він ніколи не був поза станом Подвір'я.

(2) Зрікаючись нашої оправданої людської волі і всіх наших людських привілеїв, прагнення та надій, ми переходимо через Першу Заслону, тобто заслону людського думання або успосіблення – вважаючи людську волю як помершу, і відтоді ми її не радимося, лиш довідуємось, якою є Божя воля і стараємось згідно з нею поступати. Ми як "нові створіння" знаходимося тепер в "Святая", в перших "Небесах", або "на небесних місцях" (Ефесян 2:6) і є освічувані світлом Золотого Свічника (Божим Словом) відносно духових речей – "глибоких речей Божих" – і ми є щоденно відсвіжувані і скріплювані правдою так, як це є зображено в покладних хлібах, якого законно могли споживати лиш Священники (Мат.12:4). І, будучи в такий спосіб освічені і скріплені, ми повинні щоденно приносити жертви на Золотому Жертівнику, які є прийняті Богом через Ісуса Христа – як присмні пахощі для нашого Отця.– 1 Петра 2:5. (Слово

"духовні" не знаходиться в найстарших грецьких Манускриптах. І це є правильним, тому що ми не жертвуємо духових прав, привілеїв чи життя тощо, тільки людські).

В такий спосіб усі святі, усі посвячені, є тепер в "небесному" або "святому" стані – "посадив (в спочинку і в спільноті) з Ісусом Христом в (перших з тих) небесних місцях", але вони ще не увійшли до Свята Святих. Ні, ще іншу Заслону треба перейти. Як перехід через попередню Заслону зображує смерть людської волі, так перехід через другу Заслону зображує смерть людського тіла; вони обидві є потрібні, є конечні до завершення нашої жертви. Людський ум і людське тіло мусить лишитися позаду, заки зможемо увійти до Свята Святих – удосконалені як учасники божественної природи і її духових обставин, тому що тіло і кров не може унаслідити Царства Божого. – 1 Кор.15:50, порівняй Йоана 3:5,8,13.

Отже, маючи на умі ці три стани, які є зображені через три місця: Табор, Подвір'я і Намет, ми в наших слідуєчих студіях будемо особливо помічати ці три кляси, які підходитимуть під ці три стани, а саме: Невіруючий Світ, Оправдані Вірою, і Святі (тобто ті, які є віруючі, які посвятилися), які були відповідно зображені через Ізраїлітів, Левитів і Священиків.

РОЗДІЛ 2

ІЗРАЇЛІТИ, ЛЕВИТИ, СВЯЩЕНСТВО

Кляси Людства Зображені Через Ізраїлітів, Левитів І Священиків – Помазання Священиків – Яке Є Образове Значення "Одежі Слави І Краси" Первосвященника? – Угода Авраамова, Угода Закону І Нова Угода Зображені.

Це є важним, щоб ми мали ясне поняття, не тільки про будову Намету, про його прилади і знаряддя, і про їх образове значення, але також, щоб ми знали і про діючі особи, які виконували різні чинності в Наметі, і яке є їх типічне, або образове значення.

Ізраїль у многих випадках є вжитий, щоб зображувати Християнську Церкву. Наприклад тоді, коли Ізраїліти полишили єгипетську неволю, вони були типом на Божих дітей, які чують Його голос і лишають світ і вступають у Його службу.

Подорожування по пустині представляє тяжку втомлену подорож, через яку багато переходить, шукаючи приобіцяного ханаанського спочинку – "Прийдіть до мене і я дам вам відпочинок." Як у образі, так і в позаобразі, приобіцяний відпочинок Ханаану не є далеко, якщо діти Божі мають

досить віри, щоб піднятися і негайно входити туди вірою. Бог зробив велике приготування для них, та по мимо того вони подорожували через пустиню Син, шукаючи відпочинку, але не могли його знайти, тому що їм бракувало віри в Божі обітниці. Деякі мандрують в такий спосіб через довгий час, а деякі ніколи не входять до Ханаану задля недовірства. Але в той час, коли Ізраїль по тілу був там в той спосіб і в інший вжитий до зображення Духового Ізраїля, то проте тут, де ми тепер досліджуємо в його відношенню до Намету, він є зовсім відмінним образом. Тут Ізраїль безперечно зображує цілий світ людства. Жертва за гріх, приноси, примирення (поєднання) тощо, зроблені образowo за них (і за них тільки), були образами "кращих жертв" і примирення, яке було зроблене за цілий світ, бо так читасмо, "А Він убогання за гріхи наші, і не тільки за наші, але й за гріхи цілого світу."— 1 Йоана 2:2; Жид. 9:23.

Одним словом, Ізраїль, так як і Намет, Священики, Левити і жертви, був образом. І те, що там було зроблено з ним і для нього в символі, від першого приходу Христа виконується на вищому рівні і на більшу скалю, бо це останнє є дійсністю, якої тамті речі були образами.

Як Ізраїль зображував світ, так Левити зображували "дім (домовників) віри", тобто всіх тих що вірять в Ісуса Христа і Його Викуп. Також (Царське) Священство, одне тіло під одним Первосвященником, зображувало "мале стадо", яке з своєю Головою, або Первосвященником, є царським священством, члени якого мають, після скінчення свого теперішнього жертвування, бути царями і священиками Божими і мають царювати на землі

(Об'яв. 5:10). Дивлячись в такий спосіб, бачимо Ісуса як Первосвященника – не священника за чином Аароновим, який був лиш образом на вищий та більш величавий чин, або порядок – Головою дійсного священства, якого інші були тільки образами (Жидів 3:1; 4:14). Ааронове священство зображувало головню пониження і терпіння Христа, менше Його майбутню славу. Його майбутня слава, Його царське священство є зображене через Мелхиседека.

Але заки сьвященики, члени тіла Христа, царське священство, будуть злучені з їх Головою і зачнуть царювати, вони мусять "терпіти з Ним", беручи участь в позаобразових жертвах, про що незадовго побачимо в наших студіях. – 2 Тим. 2:12.

Ап. Петро показує хто був зображений через Ааронове священство, коли звертається до тих, які були освячені Духом, він говорить, "Ви також с... священство святе, щоб приносити жертви приємні Богу через Ісуса Христа." "Ви є царське священство.." (1 Пет. 1:2; 2:5,9) Вони всі є слугами правди, хоча не всі є проповідниками, чи докторами теології; і кожний з них мусить виконувати свою частину самопожертвування, скорше ніж стане визнаним за гідного бути співспадкоємцем з Христом. Лише для тих, які терплять з Ним, є обітниця царювання з Ним. – Рим. 8:17.

Про те, що Головою, або Первосвященником цього священства, цього "малого стада", є наш Господь Ісус, є часто Апостолом повторюване. Ми зачитуємо тут одне речення, "Отже, святі брати (Царське Священство), учасники небесного (або високого) покликання, уважайте на Апостола і

Первосвященика нашого ісповідання (визнання), на Ісуса Христа. – Жид 3:1

Але тепер, коли ми приступили до того, щоб застнавлятися над запровадженням образowego священства, ми помічаємо, що покоління Левитів (тип на всіх оправданих вірою) існувало скорше перед встановленням священства. І так само в позаобразі "царське священство" почалось від помазання Ісуса, Первосвященика (при хрещенні, Луки 3:2; Діян. 10:38), але віруючі, оправдані вірою в Христа, жили давно перед тим. Наприклад, Авраам повірив Богу і став оправданий через його віру (Рим. 4:2,3). Хоча за його днів ще навіть образ не повстав, все ж таки Авраам, як оправданий віруючий, був членом "дому віри", який був зображений Левитами. Але ніхто з "Царського Священства" не був вибраний аж після того, коли Первосвященик цього визнання став насамперед посвячений і впроваджений, або встановлений на цей чин. Відтоді посвячення і встановлювання священників було особливою працею цього Християнського періоду, або віку Євангелії. Отже в такий спосіб священники, які посвячуються і стають впроваджені на цей чин, і які віддають себе самих в жертву, є приготовлювані як Боже знаряддя до царської родини в Царстві і таким чином до благословення усіх народів землі.

С В Я Щ Е Н С Т В О

Добре було б помітити, що в кожній чинності (церемонії), яка мала зв'язок з висвяченням і працею священства, Первосвященик був першим; і так само в позаобразовім священстві Ісус був

перший – Провідник, Предтеча – і це вчить нас виразно, що ніхто Його не попередив. З того бачимо, що ніхто з Патріархів чи Пророків не належить до цього "малого стада", "царського священства", інакше названих "Невістою", або "Жінкою Агнця". Хоча вони (старинні святі) будуть вельми благословенні як слуги Господа, однак їх служба не буде такою величавою як священників, і не такою буде їх слава; все ж таки, будучи представлені в Левитах, їх майбутня чинність і слава буде очевидно великою.

"Вузька стежка до життя" (що провадить до безсмертя) не була ще відчинена, поки не прийшов Ісус. Він був перший, Який поступав нею, і Він "вивів на світло життя і безсмертя Євангелією" (2 Тим. 1:10). І хоча всі вірні віруючі (Левити) осягнуть вічне життя і також світ (зображений в таборі Ізраїля), якщо він прийме це під час віку Тисячоліття, все ж таки лиш священники, які побідять і йдуть в сліди Провідника по вузькій стежці до життя, – жертвуючи людські справи – шукаючи в такий спосіб слави, чести і безсмертя (Рим. 2:7), стануться власниками цього найвищого ступення життя, яке є назване безсмертям (несмертельність), яке оригінально мав лиш Бог Єгова і яке опісля одержав Ісус Христос від часу свого воскресення. Гляди 1-ший Том, План Віків, розділ 10 і 11,

ПОМАЗАННЯ

Під Законом помазання було церемонією (обрядом), через яку священники були встановлені, або впроваджені до їх служби. Вони були помазані

до їх чину, до їх служби, особливим олієм, який називали "Святий Олій Помазання" і його вживали лиш на священиків, і це було проти Закону кому-небудь іншому його мати чи виробляти (2 Мойсея 30:25-33,38). Цей олій зображував Св. Духа всиновлення, через якого ми, дійсне "царське священство", є запечатані як сини Божі. Лише посвячені, священики, мають бути в такий спосіб помазані.

Аарон, образований Найвищий Священик, представляв Ісуса, Голову і Церкву, як членів тіла – великого позаобразового Первосвященика. Будучи грішним чоловіком, подібно до інших, Аарон мусів бути обмитий, а це тому, щоби відповідно представляти чистоту позаобразу, Ісуса, Який не знав гріха, і також Його Церкву, яка стала очищена через Його дорогоцінну кров і обмиттям води через слово Правди.– Ефес. 5:26.

Після обмиття Аарон був убраний у священну шату (сукню) "слави і краси" (2 Мойс. 28) і вкінці святий олій був вилитий на його голову (2 Мойс. 29:7). Кожна частина його славної одежі була типічна і зображувала якості, і властивості, і сили Великого Визволителя – Голову і Тіло – такі, якими бачив їх Бог, дивлячись у майбутність до часу, коли "сини Божі будуть об'явлені" і як в них настане виконання Його обітниць.

ПЕРВОСВЯЩЕНИК У ШАТАХ ТИПІЧНОЇ "СЛАВИ І КРАСИ"

"А оце ті шати, що вони зроблять: нагрудник і ефод, і верхню шату, і хитон плетений, і митру (зав'язувати на голову), і пояс.– 2 Мойс. (Вихід) 28:4.

"Хитон" (біла льняна шата) представляв

чистоту Первосвященника, а її вишивка показувала наслідок (результат, продукт) цього чистого характеру в його чинності ласки (овочі Св. Духа).

"Митра", лента з чистого білого (льняного) полотна (представляє справедливість), яка була обвинена довкола чола і до якої була причеплена золота плитка, або вінець, і вона була прикріплена синім шнурком, і це показувало, що цей вінець (корона) йому правильно належалась.

На цій золотій плиті (вінці) було написано "Святість Господеві", повідомляючи в той спосіб, що цей Первосвященик є вповні відданий для виконання замірів Єгови. Золотий вінець також звіщав його царський стан. Христос має бути "священиком на своїм престолі", "священиком навіки за чином Мелхиседека" – Захарії 6:13; Пс, 110:4; Жид. 7:17.

"Лняний пояс" вказував на праведного слугу; лняне полотно представляє справедливість, а пояс – службу.

"Верхня шата" синього коліру представляла його вірність; вона була облямована золотими дзвіночками і золотими гранатовими яблучками. Як добірний овоч, гранатове яблуко показувало, що вірне виконання діла жертви Відкупителя принесло багатий овоч – відкуплення втраченого людського життя. Золоті дзвіночки вказували, що коли наш Первосвященик покажеться в славі і красі, то овочі Його жертвенної праці будуть для всіх показані – це буде проголошене для цілого світу, так як у типі золоті дзвіночки повідомляли про це Ізраїля. Це є показано в тім, що ці дзвіночки були близько коло яблужок і коли вони дзвонили, то звертали увагу на цей овоч.

"Ефод" був зроблений з пурпурового, синього,

ПЕРВОСВЯЩЕНИК У ШАТАХ СЛАВИ
Зображує Надходячу Славу Христа

кармазинового (червоного) і білого коліру матерії і був дуже майстерно і прекрасно переплітаний золотими нитками. Він складався з двох частин, одна частина звисала на переді, а друга ззаду. Ці дві частини (два злучені нараменники) були сполучені двома золотими пряжками, які спочивали на раменах. Ефод зображує дві великі Угоди (Умови, Заповіти) – Авраамова Угода була представлена через передню частину, а Нова Угода через задню частину і вони обидві, як видно, є узалеженні від нашого Первосвященика. Ці обидві Угоди є положені на Нього; якщо Він не міг би їх вдержати, не міг би виконати їх вимог, то вони впали б на землю – вхибили б. Але, дякувати Богу ці Угоди є злучені і міцно прикріплені до Нього золотими пряжками (Божою силою), як також прив'язані до Нього "мистецьким поясом" – шнурком, зробленим з тої самої матерії що й ефод.

Цей "мистецький пояс" немов говорить: "То є слуга", а що це є пояс ефоду, то це говорить нам, що Він є "Ангел (післанник) Угоди (заповіту), якого ви бажаєте".– Мал. 3:1.

Одна частина ефоду, що представляла Нову Угоду, була загарантована на Голгофті; бо чи не була це смерть нашого Господа, "Кров Нової Угоди", в якій і Його члени мають участь?– Мат. 26:28; 1 Кор. 10:16.

Друга частина не є ще доповнена, за винятком того, що Отець бачить її виконання в майбутності, тому що Авраамова Угода обіцяла розвиток Насіння Авраама, через яке Нова Угода буде благословити народи, а це Насіння не є ще

доповнене. Правда, наш Господь Ісус є тим Насінням, та проте Бог передбачив і провістив більше духове Насіння, яке буде включати також Тіло, тобто Церкву – Ісус є Головою, а Церква є Тілом (Гал. 3:16,20). І Апостол показує, що земське насіння Авраама також буде мати участь у праці благословення світу, однак духовий Ізраїль є правдивим насінням, тому що написано: "бо не успадкує син невільниці (рабині) разом з сином вільної." Гал. 4:22–23.

Щодо природнього насіння Авраама і як доказ, що вони не будуть членами священика, який буде виконувати благословення, Апостол говорить: "Відносно Євангелії (духової частини Угоди) вони (природне насіння) вороги ради вас, але відносно вибору, вони (ще далше) улюблені заради отців. Бо дари Божі і покликання невідмінні", "Бо це мій заповіт (угода) з ними" "Прийде з Сіону (духової Церкви) Визволитель (Великий Первосвященик, Слуга Угоди – Ісус, Голова, і "мале стадо", Його Тіло) і відверне безбожність від Якова." Вони мають бути перші благословлені через духове, тобто правдиве Насіння і можуть опісля статися співпрацівниками. – Рим. 11:26–29.

Отже після того як Тіло Христа доповнить духове "Насіння", ця додаткова обітниця дана Авраамові відносно земського насіння мусить сповнитися: тілесне насіння мусить статися великим, "як пісок на морських берегах" – небесне насіння є приподіблене до "зір на небі" (1 Мойс. 22:17). Вони мусять насамперед бути навернені до справедливості і правди; тоді стануться знаряддям, (допомогою), через яке духове насіння буде діяти, буде виконувати приобіцяне благословення для

цілого людства правдою і ласкою.

Кольори: кармазиновий, синій, пурпуровий і білий, з яких складався ефод, показували на умови, або вимоги обидвох Угод. Кармазин (червоний) показує, як Бог приготував визволення з Адамового прокляття через кров Викупу. Біле полотно показує про відновлення чоловіка до його первісного стану чистоти. Синій колір вказує і вшановує його здібність, щоб вірно вдержувати його праведний характер. Пурпура звіщає про королівську співдіючу силу Царства. Усі ці благословення злучені разом є запевнені Божою силою помазаного Священика, яка є зображена в переплітуваній золотій нитці. В такий спосіб Єгова вложив обидві ці Угоди, наскільки вони відносяться до людей, на Того, Який є сильний і радий виконати усі ці славні приобіцяні благословення – "у властивому часі".

"Нагрудник Суду" – був поміщений на переді ефоду. Він звисав на золотім ланцюжку від пряжок на раменах і був прикріплений до ефоду шнурочком (блакитною ниткою) перетягненим через золоті кільця (каблучки) – це прикріплення було так закрито під сподом, що для звичайного глядача виглядало як частина ефоду (2 Мойс. 28: 26–28). Цей нагрудник прекрасно зображує Закон; він не був частиною Авраамової Угоди (ефоду), але він був доданий до неї (Гал. 3:19). Ізраїліти вважали їх – Авраамову Угоду і "Закон, який був доданий 430 літ пізніше" (не бачучи захованого зв'язку злуки) – що це все було одно. Але Ап. Павло показує нам, що там є два насіння, які Бог має на думці, духове і тілесне, і що Угода, а Закон є чимсь відмінним "щоб це було певне обітування

всьому насінню, не тільки тому, що з закону, але й тому, що з віри." Рим. 4:16.

Цей нагрудник – емблема (символ, відзнака) Закону – був одним з найкращих одерж (строїв) Первосвященика. Він був зроблений з того самого матеріалу, що й ефод. Він мав на собі дванадцять дорогих каменів, що були вложені в золоті оправи і на яких були вириті імена дванадцяти поколінь Ізраїля. Він був повішений по стороні його серця, вказуючи, що він був дуже дорогий для нього. Як "нагрудник справедливости" він покривав його серце. Це, що осуджує всяку недосконалість, було його бажанням, його втіхою – "Чинити волю Твою, Боже, це моя радість, і закон Твій в серці моїм". – Пс. 40:8.

Цей нагрудник був дві п'яді (п'ядь – дев'ять цілів) і складався по середині і був тоді, коли став зложений, одну п'ядь довгий і одну широкий. Величина, п'ядь, вказувала, що Божий Закон є повною мірою спроможности (здібности, можливости) досконалого чоловіка. Чоловік Ісус Христос, будучи досконалим, був лиш один, Який здійснив, тобто вповні сповнив досконале Боже Право, тоді як ті, які становлять "мале стадо", його Тіло, мають приписану його справедливість, і тому можуть поправді сказати, що "Справедливість Закону є виповнена в нас."

Те, що він був подвійний і що обидві частини були тої самої величини, представляє літеру і духа Закону. Передня частина мала дорогі каміння і була повішена на золотім ланцюжку, який був прикріплений до золотих пряжок ефоду. Ця спідня половина закріплена до ефоду (Угоди) здається представляє Закон в літері так, як він був

представлений тілесному Ізраїлеві. Передня частина здається зображує духа Закону, який є сповнений в нас "які не по тілу, а по духу ходимо" (Рим.8:4). Коли ми правильно дивимось, то ці дві частини є дійсно одною, однак лиш передня частина носить дорогоцінні каміння.

Чисте золото є символом Божих речей і тому залежність цієї частини Закону через золотий ланцюжок від золотих пряжок, здається показує нам, що Закон є Божий, і ми також знаємо, що це є через Божу поміч, що ми здібні поступати не по тілу, а по духу. Це є ця частина Закону, яка носить "дороге каміння" в золотих оправах, що представляє правдивого Ізраїля, Господнє "мале стадо". "Вони будуть моїми, говорить Господь сил небесних, в той день, що я вчиню, стануть моїм скарбом (моєю питоменістю)" (Мал. 3:17). Оправлені золотом (Божою природою) і піддержані золотим ланцюжком Божих обітниць, не дивно, що "справедливість Закону виконується в нас,"— Рим. 8:1,4.

Коли Аарон стояв там убраний у ці прекрасні шати, які так славно відзначалися в образі, і був помазаний святим олієм, його голова представляла Ісуса, Голову Священства, а його тіло представляло Церкву, скомплектовану в Христі. Як вражаючим і чудовим є цей тип, або образ Первосвященика світу, чистого, непорочного, одягненого в силу й авторитет Божий, щоб виконати Божі Угоди.

СВЯЩЕНИКИ – ТІЛО

Ми тут знову бачимо Тіло, тобто членів Первосвященика, які були зображені поодинокі

через священників, з яких кожний носив свій завій (клубок), що покривав його голову, показуючи тим, що він не був головою священства, тільки членом Тіла. Бог поставив Ісуса "як голову над усім в Церкві, яка є Його тіло" (Ефес. 1:22,23). І власне по цій причині Ап. Павло наполягає, щоб голови жінок були накриті, показуючи, що вона не є головою, а це тому що тут чоловік і жінка представляють Ісуса і Його Дружину – Церкву Первородних.

Священики були зодягнені в льняні шати і були підперезані поясом. Їх шати зображували справедливість Ісуса, яка є їм приписана, а їх пояс представляє, що вони є слугами справедливости. Первосвященик носив дуже подібне убрання в той час, коли приносив жертви (в Дню Примирення), а коли закінчив чинність примирення (через жертви за гріхи), тоді вбирався в шати слави.

ПОМАЗАННЯ СВЯЩЕНИКІВ

Так як на голову Аарона був виллятий святий олій, так і наш Голова Ісус був помазаний позаобразовим олієм – Святим Духом – коли мав тридцять літ, в часі Його посвячення у ріці Йордан. Там Він був "помазаний олієм радості понад співнаслідників своїх" – як Голова над усіма Його співнаслідниками. Певна міра Святого Духа є дана кожному членові тіла Хр., який в подібний спосіб посвячується, але Бог дав Йому свого Духа не під міру (Іоана 3:34). Йоан бачив і видав свідоцтво, що наш Первосвященик був у цей спосіб помазаний, а Ап. Петро додає своє свідоцтво "Про Ісуса з Назарету, як помазав Його Бог Духом Святим і

силою" – Йоана 1:32; Луки 4:1; Діян, 10:38.

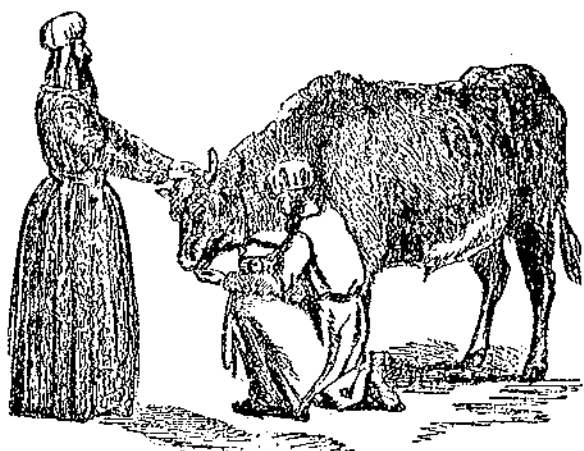
Святий олій був вилятий лишень на голову. Священики не були особисто помазані. (Стих в 2 Мойс. 30:30 відноситься до помазання Аарона і його синів. Тут є думка, що кожний з Ааронових синів, який займав його місце після його смерті, тобто, який займав чин Первосвященника, мав бути так само помазаний, як був Аарон на початку). Вони були визнані як члени тіла Первосвященника й одержали своє помазання лиш в нім, як їх голові. І тому позаобразові священики також є лиш учасниками помазання, яке печатає всіх тих, які будуть признані за спадкоємців Божих обітниць і співспадкоємців з їх Господом, Ісусом Христом. Ефес. 1:13,14; 4:30.

Святий олій "спливав на кінці його одежі" – Первосвященника (Пс. 133:2), зображуючи в такий спосіб те, як усі члени Христового Тіла мають бути учасниками цього самого помазання після їх Голови. "Помазання, яке ви прийняли від Нього, в вас перебуває" (1 Йоана 2:27). Цей олій почав досягати Тіло в дні П'ятидесятниці і спливав через цей Євангельський вік, помазуючи всіх, які є дійсно охрещені в Христі, встановлюючи їх разом з їх Головою, царями і священиками Божими, щоб царювати тисячу літ. – Об'яв. 20:6.

Таким чином бачимо, що Аарон, убраний в ці шати і помазаний, представляв цілого Христа – повне Насіння Авраама, через якого Бог має благословити усі народи на землі. Однак, при тому не забуваймо, що ми дивилися на великого Спасителя з Божої точки зору і з Ним дивимось даліше аж до часу Його об'явлення – зарання Тисячолітнього Дня – коли усі члени увійдуть до

Тіла і коли "святий олій" спливатиме вниз аж до кінців одежі, помазуючи кожного члена (3 Мойс. 10:7). Тоді Він пічне працю благословення людства. Про славне царювання цього Царського Священика ми постійно молимося: "І нехай прийде Царство Твоє, і нехай буде воля Твоя на землі, так як вона є в небі."

" Такого бо Первосвященика і потрібно було нам мати, — святого, безвинного, непорочного, відлученого від грішників, підвищеного понад небеса, ... Який не має потреби щоденно, як інші первосвященики, приносити жертви, перше за свої власні гріхи, а потім, за гріхи людей, — бо це Він раз назавжди зробив, — Себе Самого принісши в жертву... Закон бо настановляє первосвящениками людей, що немочі мають; слово ж клятви, що прийшло після закону, настановляє Сина, Який навіки досконалий" Жидів 7: 26–28.

БИЧОК НА ЖЕРТВУ ЗА ГРІХ

РОЗДІЛ 3

ПОСВЯЧЕННЯ СВЯЩЕНСТВА

З Мойсея 8:14-33

Відлучення До Божої Служби - "Будь Вірний Аж До Смерти"
- "Освятіться і Я Освячу Вас" - Бичок і Баран Посвячення -
Помазуючий Олій Посвячення.

Посвячення Священства було образом на посвячення людської природи нашого Господа Ісуса Христа і Його Тіла, Церкви, для Божої волі – послух Ісуса аж до смерті і послух членів Його Тіла, які терплять з Ним задля справедливості "аж до смерті". Ціле Тіло, що є представлене в синах Аарона (так як Голова, Який був сам особисто представлений в Аароні), є через позаобразові жертви, які були виконувані під час віку Євангелії, посвячене для майбутньої праці як царів і священників, щоб царювати і відновити, і благословити людство. Це посвячення показує, що вони зрікаються усього свого і піддаються під Божу волю у Його службі. Але це їх повне посвячення стається для Бога нагодою, бо коли ці священники посвятили усе, що мали, усе, чим вони є, усе чого

надіялись як людські істоти, віддаючи, або посвячуючи це на знищення і в такий спосіб стаючись такими, що жертвують себе з Ісусом їх Відкупителем, то тоді Бог, приймаючи їх жертви, сплоджує їх до нової природи – духової природи. І не тільки те, але як нагороду за послух і вірність, Він обіцяє надарити їх найвищим рівнем духового життя – Божою природою; і негайно (після сплодження) їх вважається за духових синів Божих. – Гал. 4:4-7; 2 Петра 1:4.

"БУДЬ ВІРНИЙ АЖ ДО СМЕРТИ"

Що деякі, які посвятили себе на жертву і через те включилися до "царського священства", не досягнуть майбутньої царської служби, є також показано в образі, і про це також виразно сказано в Новому Завіті. Одна кляса буде спасенна "так як через вогонь", "виходячи з великого горя", але вхитить і не досягне своєї нагороди, за якою вона почала свій біг при посвяченню, тому що не вповні оцінила свого привілею жертвування як священиків – її члени не були подостатком посвяченими і ревними, щоби "терпіти з Ним", з Первосвящеником (Ісусом). Про них будемо більше подрібно говорити пізніше при розбиранню жертв Дня Примирення.

Ще інша кляса тих, які посвячуються як священики, яка теж не досягне приобіцяного священикам благословення, буде знищена Другою Смертю. Ці, на яких виразно звертається нашу увагу в Новому Завіті (Жид. 6:4-6; 10:28-31; 1 Йоана 5:16), є також зображені в тих образах і тінях служби Намету.

Чотири сини Аарона з початку представляли священство, але двох з них були знищені – вказуючи на дві класи, що є описані вище, які виявляються нездібними до стану царського священства, одна з них піде на другу смерть, а інша спасеться лиш "так як через вогонь" – велике горе і очищення. І як Ааронові, і його двом оставшим синам було заборонено плакати за їх братами, які стали в такий спосіб відтяти, то це означає, що усі вірні священники визнають справедливість Божого рішення і вони будуть покійно їм коритися, кажучи: "Правдиві і справедливі є дороги Твої, о Царю Святих". Це дійсно приносить благословення для вірних і веде їх до більшої ревности, кажучи, "Біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився". – 3 Мойс. 10:1-7; Об'яв. 15:3; Жид. 4:1.

"ПОСВЯТІТЬ СЕБЕ" І "Я ПОСВЯЧУ ВАС"

Запрошення для оправданих віруючих, щоб вони посвятилися, або відлучилися для Божої служби, є запрошенням до жертвування земських інтересів і прав; і обітниця з сторони Божої є, що такі жертви будуть милими і прийнятними через заслугу нашого Відкупителя, і що в заміну Він прийме нас як Нові Створіння, сплджуючи нас через Святого Духа, духа правди, до нової природи. В такий спосіб Бог освячує, або відлучує всіх таких, яких вважається святими Новими Створіннями.

Образова чинність посвячення, виконана на образних священниках, показує дві частини

посвячення – нашу власну частину у підкоренню людської природи і її прав (і привілеїв), і Божу частину у прийнятті нашої жертви, і відлучення нас і визнання якої Нові Створіння. Нова духовна природа була зображена в Аароні і його синах; земська пожертвована природа була зображена в бичку і баранах, які були принесені в жертву на вівтарі. – 3 Мойс. 8:14-33.

Там було приведено бичка на жертву за гріхи "і Аарон і його сини положили свої руки на його голову", кажучи в такий спосіб: Ця жертва представляє нас. Від цієї хвилини те, що сталося з бичком, представляло те, що мало бути зроблене з Ісусом і Його Тілом, Церквою, як людськими істотами. Бичок був переданий "Законові" (зображений через Мойсея), щоб задовільнити його вимоги проти Ізраїля, який в загальному зображував людство. Для того, щоб задовільнити вимоги Закону, він мусів бути забитий – "і Мойсєв заколов (зарізає) його." Тоді він взяв його крові "і дав своїм пальцем на роги навколо жертівника." В той спосіб "палець" Закону вказував, що жертівник земських жертв був відповідний до прийняття Богом з причини пролятої крові (відданого життя), і що всі, які розуміють силу жертівника (роги є символом сили) мусять насамперед визнати кров, яка його освячує. Кров виллята у підніжжю жертівника показувала, що через кров жертви (через віддане життя Ісуса) навіть земля була викуплена (звільнена) з під осуду "що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його ... на викуп здобутого, на хвалу Його слави". – Ефес. 1:7,14.

І взяв Мойсей бичка, його шкуру, м'ясо і т.д. і

спалив їх вогнем за табором (17 вірш). В такий спосіб людське єство цілого Христа – Голови і Тіла – є зроблене "жертвою за гріх", дізнаючи знищення, на яке світ став засуджений, а від якого буде остаточно звільнений через цю жертву – заслуга є в жертві нашого Господа Ісуса, а ми, Його брати, є упривілейовані доповнювати певну міру Його терпінь, як члени Його Тіла (Кол. 1:24). Але тоді, коли людська природа царського священства нищиться, як огидна річ в очах світу, як це є зображене через палення бичка за "Табором", Бог приймає посвяту серця, яка спонукує до жертви і яка говорить, "Ось іду чинити Твою волю, о Боже. Моєю радістю є сповнити Твою волю мій Боже." Це було зображене через жертвування на жертівнику товщу і внутрішніх животворчих органів, як "милі пахощі" для Господа.

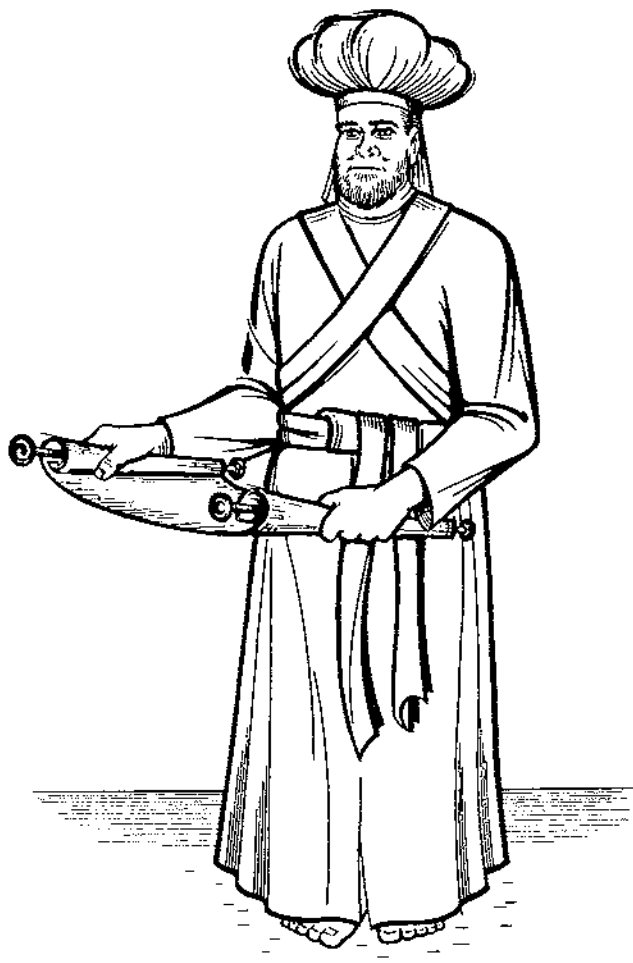
Інші риси цього самого посвячення були показані через двох баранів, про яких згадується в 18-му і 22-му віршах. Першим згаданим був баран призначений на цілопалення. Аарон і його сини поклали свої руки на його голову, показуючи тим, що він їх зображує. Він був забитий і його кров'ю покроплено жертівник, і Мойсей "поростинав барана на частини (куски)... нутрощі та гомілки обмив водою" і "спалив голову і куски і товщ." В такий спосіб під час цілого віку Євангелії Ісус і також Його Тіло, Церква, є представлявані, член за членом, перед Богом на жертівнику, однак усі разом є раховані як одна жертва. Голова була положена на жертівнику насамперед, а відтоді всі, які є "вмерлими з Ним" і очищеними через Слово, так як це є зображене в

типі через обмиття частин водою, вважаються за таких, які є положені на тому самому жертівнику з Головою; спалення жертви на жертівнику показує як Бог приймає нашу жертву.

Другий баран, "баран посвячення", показує який ефект (вплив, наслідок) жертва буде мати на нас, так як перша показувала, як Бог приймає нашу жертву. Аарон і його сини положили свої руки на голову цього барана посвячення, показуючи тим, що він їх представляє. Тоді Мойсей його зарізав і взяв його кров (посвячене життя) і положив на кожного з них з осібна (насамперед на Аарона, а опісля на його синів), показуючи тим, що наше посвячення є особистою справою. "І положив він крові на кінчик (пипку) правого вуха, на великий палець правої руки, і на великий палець правої ноги" (23 і 24 вірші). Це показує, що через наше посвячення ми можемо мати "слух віри", і можемо оцінювати Божі обітниці так, як ніхто інший не може, лиш той, який є посвячений. Наші руки є теж посвячені, так що все, що ми можемо робити, ми стараємось робити так, як для Господа. І наші ноги є посвячені так, щоб відтоді ми "не ходили як погане", але "поступали в новості життя", "ходили вірою", "ходили в світлі" і "жили по духу" і "Як ви прийняли Господа Ісуса Христа, так в Ньому ходіть." – Кол. 2:6.

Кращі частини барана, його "внутрощі" і "товщ" представляють наші серцеві почування, наші найкращі якості, Ці частини священники взяли на руки і гойдали – хитали туди і сюди перед Господом – а це представляє, що посвячена жертва не є дана Господу на хвилину, ні на день,

ні на рік, але що ми посвятилися, щоб Йому
постійно служити, повним нашим серцем і всіма

СВЯЩЕНИК — В ЛЬЯНИХ ШАТАХ

силами, не устаючи, аж це буде прийняте Ним, коли закінчимо нашу подорож. І Мойсей взяв з їх рук "гойдану жертву" (священики не відложили її), тут Боже прийняття є показане через вогонь. Отже так само ми, "царське священство", не можемо відкладати, тобто переставати приносити в жертву наші сили та енергію, та наш час в Божій службі, коли ми їх маємо, і які ми пожертвували на початку нашого посвячення, аж вони стануть вповні зужиті в Його службі, аж сам Бог скаже: Це вже досить – тепер ідіть вище! Коли любов (товщ) нашого внутрішнього єства є положена на жертівнику, то це помагає збільшити вогонь Божого прийняття (це більше подобається Богу). Коли з нашим посвяченням є пов'язана більша любов до Бога, то тим скорше жертва буде спалена.

Коли ця гойдана жертва була ще в їх руках, то на неї положено з кошика три коржі (колачі). Ця жертва була положена Мойсеєм на руки Первосвященика і священиків, які це хитали перед Господом.

Перший прісний корж (колач) зображував дійсну чистоту Ісуса як чоловіка, і приписану чистоту, тобто оправдання Церкви як людей, як про це точно свідчить Закон (Мойсей), "щоб справедливість закону виконалась в нас" (згідно з правильним англ. перекладом – Diaglott), так далеко, якщо ми є прийнятими членами Його Тіла (Рим. 8:4). Другий прісний (незаквашений) корж, змішаний з оливою, зображує Духа Божого, що перебуває в нас – освячення. Третій корж (ладка) зображує нашу віру і надію в дорозі Божі обітниці про славу, честь і безсмертя.

Без цих головних частин було б неможливим,

щоб довершити наше посвячення і тому воно не було б прийняте, а саме, без Оправдання (чистоти), без Освячення Св. Духа через вірування і прийняття святої правди, і без віри в обіцяне Прославлення.

Оливою помазання змішаною з кров'ю посвячення, були покроплені Аарон і його сини (30 вірш) і це показує, що наше посвячення є прийняте лиш тому, що ми є оправдані дорогоцінною кров'ю Відкупителя; таким чином нам є сказано, що ми є тільки "прийняті в Улюбленім."- Ефес. 1:6.

Варення м'яса посвячення (31 в.) не було частиною жертви; це лиш було приготуванням тої частини, яка мала бути спожита. Це все мало бути зужите (32 в.) і це показує, що ми масмо бути вповні посвячені і ніщо з нашого часу, ні сили не має бути змарноване.

Сім днів посвячення (33,35 вв.) показують дальше, що ми є посвячені до Божої служби не тільки на певну частину нашого часу, але на цілий час. Сім у Св. Письмі є повним числом і показує на повноту, або цілість того, до чого це відноситься. (Сім печатей, сім труб, сім пораз, тощо). 36-тий вірш вказує на довершення чинності посвячення.

Ніколи не було такого часу, коли це було б більш потрібним, чим це є тепер, щоб усі, які є посвячені як священики, дійсно старались, щоб "ми були померщі з Ним" і щоб наші всі здібності постійно представляти (гойдати) перед Господом, щоб Він міг прийняти наші таланти і вживати на Його славу. Це є особливо важним для тих, які розуміють, що Святе Письмо навчас, що незадовго

всі члени Тіла будуть прийняті з Головою як "любі пахощі" Богом, і що чинність самопожертви тоді вже закінчиться, а зачнеться славна праця благословення людства і виповнення Божої Угоди.

Позаобразове посвячення позаобразових священиків є ограничене лише до теперішнього віку Євангелії. Воно поступало постійно відколи наш Господь і Попередник "віддав себе на жертву" – і буде довершене перед повним закінченням цього віку. І коли ми не здоліємо бути між священиками тепер, під час догідного часу посвячення, то ми не будемо могли бути ними тоді, коли вони зачнуть свою славу службу для народів в Царстві, коли ці самі священики (тепер погорджувані людьми, але для Бога вони є "приємними пахощами") матимуть доданий титул Царя, і будуть з своїм Головою Ісусом, царювати і благословити усі народи (Об'яв.20:6). Чи ми ревно стараємось, щоб бути між тими, які будуть співати на славу нашого великого Первосвященика. "Ти зробив нас царями і священиками Божими і ми будемо царювати на землі"? Якщо так, то будемо вповні посвячені тепер, бо лиш тоді, "коли ми терпимо з Ним" будемо могли "з Ним царювати". – 2 Тим.2:12.

РОЗДІЛ 4

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ПРИМИРЕННЯ

3 Мойсея 16: 3-33

Порядок Типів І Їх Позаобразове Значення – Бичок (Теля) – Первосвященик – Вхід До Святая З Кров'ю – Кадило, Приємний Запах І Неприємний Запах – Вхід До Святая Святих – Господній Козел – Відпущальний Козел (Азазеля) – Благословлення Людей.

День Примирення (Посднання) як образ, (тип) треба розважати як відмінну частину, однак споріднену з іншими образами Намету. Дійсно, то ці образи є, так би сказати, кожний окремим образом, кожний має свій власний предмет і дає свою власну науку, та проте вони всі є в згоді – всі є частиною одної галерії і є гармонійні між собою, так як твір одного великого Артисти. У всіх з них ми маємо дивитися насамперед за Головою і тоді за Його Тілом, священиками, Церквою.

Щоб розуміти значення Дня Примирення і його працю, мусимо наперед зрозуміти, що хоча наш Господь Ісус особисто є Первосвящеником для

священства, Церкви Євангелії, Його Тіла, то однак в більш повному значенні Він є Головою, а ми є членами Тіла цього Первосвященика світу. Так само Аарон був головою над його священиками і у тому властивому значенні він теж представляв священиків, і він був призначений виконувати службу як Первосвященик "за всіх людей" Ізраїля – який представляв ціле людство, бажаючи, щоб було зроблене примирення за їх гріхи і щоб повернути до Божої ласки і послуху.

Як посвячення позаобразового священства включає всіх членів Тіла і вимагає цілого Євангельського віку, щоб його доповнити, то так само є з жертвою за гріх, тобто жертвою примирення. Вона почалась від Голови, а ми, члени Його Тіла, доповнюємо міру терпінь Христа, які ще осталися. І тут треба цілого віку Євангелії, щоб ці терпіння (скорботи) доповнити.– 1 Петра 4:13; Рим. 8:17; 2 Кор. 1:7; 4:10; Філ. 3:10; Кол. 1:24; 2 Тим.2:12; 1 Петра 5:1,10.

Отже ми бачимо, що "День Примирення", який в образі тривав лише двадцять чотири години, в позаобразі є цілим віком Євангелії. І з його закінченням перестас жертвування, а починається слава і благословення, і Великий Первосвященик світу (Ісус і Його Жінка, ставшись одним, Головою і Тілом) повстане коронованим Царем і Священиком по чину Мелхеседека, Царем Миру – Священиком на своїм престолі.– Жид.5:10.

Там Він буде стояти перед світом (об'явлений, розпізнаний, але невидимий природним зором) не лиш як Цар і Священик, але також як великий Пророк – "Господь Бог підійме вам Пророка з посеред братів ваших, як мене (Мойсея) .. і буде,

що кожна душа, яка не послухає Того Пророка, буде знищена з народу." Коли під час Тисячоліття під володінням і налучуванням цього великого Пророка, Священника і Царя, людство поступенно стане припроваджене до досконалого знання і можливости, від нього буде вимаганий досконалий послух, і всі, які не будуть цього виказувати, стануть відтяти від життя без якої-небудь дальшої надії – вони підуть на другу смерть. – Діян. – 3:22,23.

При кінці Жидівського віку Ісус представив себе особисто для Ізраїля як пророк, священник і цар, зображуючи, або ілюструючи жертвування цілого Тіла, доповненого прославленого Христа для цілого світу. Як пророк, Він їх навчав, як священник, "Він жертвував себе" (Жид. 7:37); і як цар, Він в'їхав до їх міста при кінці своєї місії. Але вони не прийняли Його в жодній з тих Його функцій (чинів). Під час віку Євангелії Його Церква, або Тіло, визнала Його як післаного від Бога її Вчителя – як того великого Пророка, як "Первосвященника нашого визнання", і також як правдивого Царя. Однак Слово Боже навчає, що Він має бути прийнятий не тільки через Церкву, але що Він (разом з своїм Тілом, Церквою) буде Пророком для усього народу, і Царем над усіма "народами, племенами і мовами" – Він буде Господом для всіх, Священником для всіх, і Пророком, або Учителем для всіх.

У посвяченню образів священників ми бачили Аарона і його синів зображуючих нашого Господа Ісуса, і Його Тіло, як "нові створіння", а бичка зображуючого їх тілесність (їх людський стан), але в образі, який будемо тепер розглядати, ми бачимо самого Аарона зображуючого цілого

Помазанця (Голову і Тіло), а дві відмінні жертви, бичок і козел, є тут ужиті на те, щоб зображували відокремленість, та проте подібність у терпінню Тіла і Голови як "жертви за гріх."

ПЕРША ЖЕРТВА ДНЯ ПРИМИРЕННЯ - БИЧОК

Бичок зображував Ісуса, тоді як Він мав тридцять літ – досконалий чоловік, Який віддав себе і помер за нас. Первосвященик, як ми вже бачили, зображував "нову" природу Ісуса, помазану Голову і всіх членів Його Тіла передбачених Богом. Треба добре розуміти і запам'ятати різницю, яка є тут зроблена між людською природою (тілесністю), а "новим створінням". Чоловік Ісус Христос, Який дав себе на викуп" (1 Тим. 2:5,6), маючи тридцять літ, був Той, Який був передтим багатий (мав вищу природу), але Який задля нас стався бідним, тобто стався чоловіком, щоб міг дати одиноко можливий викуп за людей – віддати досконале людське життя.– 1 Кор. 15:21.

Тому що карою за гріх чоловіка була смерть, це було конечним, щоб наш Відкупитель стався чоловіком, "стався тілом", бо інакше не міг би був відкупити чоловіка. Чоловік згрішив і карою за те була смерть, і якщо наш Господь мав заплатити за цю кару, то це було конечним, щоб Він був з цієї самої природи (але непорочний, відлучений від грішників та від роду грішників) і померти як заступник Адама, бо інакше людство ніколи не було б визволене зі смерти. Щоб це вчинити, чоловік Ісус зробив жертву "з усього, що Він мав" – славу як досконалого чоловіка, честь, яка

належалась такому чоловікові і остаточно життя досконалого чоловіка. І це було все, що Він мав (за винятком Божої обітниці про нову природу і надію, яку ця обітниця зродила), а це тому, що Він замінив своє духове єство, або буття, за людське єство, яке Він дав на жертву за гріх, і яке було зображене через бичка Дня Примирення.— Йоана 1:14; Ісаїя 53:10.

Але, відколи "чоловік Ісус Христос" віддав себе як ціну викупу за нас, то з того виходить, що Він не може бути повернений назад до цього стану як чоловік, бо це Він віддав у жертву. Коли б Він взяв назад ціну викупу, то ми, які стали викуплені, підпали б знову під прокляття смерті. Але, дякувати Богу, Його жертва остається на віки, щоб ми були звільнені на віки від провини Адама і Його кари смерті. Отже, якщо Отець мав би коли-небудь надарити Ісуса якою-небудь славою, честю, або життям як нагороду за Його послух аж до смерті, то це мусить бути слава, честь і життя на іншому рівні існування, чим людське.

І таким був план Єгови для Ісуса, а саме, щоби вивести Його високо понад людський стан і понад Його попередній передлюдський стан — понад Ангели, влади і сили, до місця по Його власній правій стороні (стан головної ласки, найблищий до Єгови) і зробити Його учасником безсмертя — божественної природи. Задля цих і інших радощів представлених перед Ним, Ісус "виперпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правій Божого престолу."— Жид. 12:2; 1:3,4; Філ. 2:9.

Нова природа, яку наш Господь одержав замість людської природи, і як нагороду за принесення її в жертву, є власне тим, що є тут

зображене через Священика. Хоча це є правда, що жертвування людського ества не було закінчене скорше аж на хресті і що нагорода, божественна природа, не була вповні одержана аж при воскресенню, три дні пізніше, то однак в очах Божих – як це є показано в образі – смерть Ісуса (Якого тут представляв бичок) вважалась так як dokonana тоді, коли Ісус представив себе як жертву живу, символізуючи свою смерть при хрещенню. Він вважав себе за помершого – помершого для всіх людських цілей, стремлінь і надій людської слави, почестей і життя, і в такому самому значенню ми, як Його послідовники, є нагадувані вважати себе помершими для світу (і його стремлінь і надій), але живими як нові створіння для Бога. Рим. 6:11.

Це прийняття жертви Ісуса Богом у часі Його посвячення, так немов би вона була закінченою і немов би Він дійсно помер, було показане через помазання Його Святим Духом – "завдатком", або гарантією того, що Він мав одержати, коли смерть дійсно наступить.

Розглянувши це в такий спосіб, бачимо, що смерть бичка зображувала як Ісус жертвував себе самого тоді, коли посвятився. Це є в гармонії з словами Апостола відносно жертвування, або посвячення Ісуса себе самого. Він наводить слова пророка, кажучи, "Ось іду – в зводі книги про мене написано – щоб чинити волю Твою, Боже", щоб померти і відкупити многих. Там, говорить надхнений писатель, "Він касує перше, (скасував образіві жертви), щоб друге встановити (позаобразову, дійсну жертву за гріхи)" – Жид. 10:7,9,14.

Так, там наступило забиття жертви за гріх, яка була зображена в бичку, і три і пів року місії Ісуса показали, що людська воля була мертвою і таким вважалось людське тіло від самої хвилини посвячення.

Помазаний Ісус, наповнений Святим Духом в хвилині хрещення, був божественним "Новим Створінням", (хоча як божественне ще не досконале, не повне аж до воскресення) і на це споріднення Він завжди покликувався, кажучи, "Слова, що я промовляю, не від себе промовляю (не як чоловік), але Отець, Який у мені пробує (через свого Духа), Той робить діла ... Слово, що ви чуєте, не є моє, а піславшого мене Отця" (Йоана 14:10,24), "Не моя воля (як чоловіка), а Твоя (Боже) нехай буде" – в цій і для цієї "глиняної посудини" посвяченої на смерть – Луки 22:42.

Бичок був забитий (зарізаний) на Подвір'ю, яке, як ми вже бачили, зображує стан віри і гармонії з Богом, цей найвищий стан, до якого тіло, тобто людська природа може досягти. Ісус, досконалий чоловік, був на цьому стані, коли віддав себе (бичок в образі) в жертву для Бога.

Стараймось мати на умі про ті відмінності, коли пильно досліджуємо працю образного Дня Примирення для того, щоб ми могли більше виразно розуміти позаобразову дійсність. Аарон був тому обмитий, щоб він міг відповідно представляти чистоту і безгрішний стан "нового створіння" – Голову (Ісуса) і Його Тіло (Церкву). "Кожний, хто родився (став сплоджений – Diaglott) від Бога, не робить гріха, бо Його насіння в ньому перебуває, і не може грішити, бо він від Бога почався" (1 Йоана 3:9). Нове Створіння не може

грішити і його обов'язком є постійно пильнувати над старою природою, що є почислена за померлу, щоб вона знову не ожила. Бо коли б стара воля ділилась контролею з новою, то це вказувало б, що стара не є мертвою і що нова не є побідником. Коли б стара воля взяла верх, це означало б смерть "нового створіння" – Другу смерть.

Для служби Дня Примирення Аарон не був убраний в свої звичайні шати слави і краси, але в шати особливі до цієї жертви, тобто "льняні шати", ознаки чистоти – праведности святих. Льняна шата була запорукою славної шати, що слідувала після неї. Також "льняний пояс" (пас) зображував Його як слугу, хоча не так сильно як тоді, коли при кінці Дня Примирення він себе оперезав мистецьким поясом ефоду. Льняна митра була ця сама, що належала до славних шат, проголошуючи досконалу справедливість нашої Голови, так під час жертвування, як і після цього. Отже позаобразовий Первосвященик, маючи божественний ум і будучи сплодженим з Святого Духа, хоча ще не був народжений з Духа, був готовий і здібний виконати жертву примирення при першому приході, і Він вповні продовжував її виконувати так, як це було зображене в Аароні.

"З оцим увійде Аарон до Святині (і Святая Святих) з бичком (телям) на жертву за гріх і з бараном на цілопалення. І принесе Аарон бичка (теля) на жертву за гріх, що буде за нього і спокутує за себе (членів свого тіла, священиків), і за свій дім (за всіх віруючих, домовників віри, Левитів). І заріже бичка, що є на жертву за гріх, який є за нього. І візьме повну кадильницю горючого вугілля з жертівника перед Господом, і

повні жмені тонко товченого запашного кадила, та й внесе за завісу (першу заслону, або двері). І покладе він те кадило на вогонь перед Господом (кадильниця з горючим вуглям була поставлена на верху золотого жертівника у "Святая", і потовчене кадило поступово видавало дим солодких пахощів) так що хмара (дим) кадила (перейшовши другу заслону), покрис Ублагальню що над свідомством (Законом), щоб він не помер, (коли б переступив ці вимоги тут зазначені, на яких самотньо він може приступити перед лице Господнє)"– Вірші 3,6,11–13.

Коли дивимосся через образ на позаобраз, стараймось крок за кроком порівняти чинність Ісуса з тим пророчим образом – образом Його чинности. Коли чоловік Ісус Христос посвятився, Він негайно, як нове створіння, сплджений з Св. Духа, взяв посвячене людське життя (зображене в крові бичка), щоб це предствити перед Богом як ціну викупу "за наші гріхи і не тільки за наші, але й за гріхи цілого світу." Будучи сплдженим з Св. Духа, Він не був більше в стані "Подвіря", але у "Святая", де Він мусів перебувати і приносити в жертву своє кадило на вогні проби – Він мусів докзати свою вірність для Бога і справедливости через те, що терпів як сплджений Син перед входом до "Святая Сятих", досконалого духового стану.– Жид.5:8.

Первосвященик взяв з собою (разом з кров'ю) вогонь з жертівника і дві жмені пахучого кадила, щоб зробити приємний запах, і так само вірно виконання шлюбу, або обітниці посвячення нашого Господа через три і пів року Його служби, було милими і приємними пахощами для Отця,

засвідчуючи при тім про повноту посвячення і досконалість жертви. Пахуче кадило, яке було на дрібно потовчене, зображувало досконалість чоловіка Ісуса. Вогонь з "Мідяного Жертівника" вказував на проби, під які Він став підданий, а те, що цей вогонь сам священник ніс, показує, що наш Господь через свій шлях вірного поступовання мусів конечно стягнути на себе тяжкі проби і переслідування. І коли досконалість Його істоти (пахуче кадило) зіткнулась з такими різними життєвими пробами (горем, вогнем), Він виказав досконалий послух для Божої волі – милі пахощі. В такий спосіб є показане Його спокушування в усіх точках, однак без гріха. Як пахуче кадило мусіло все бути спалене на вогні, так і Він вповні і у всіх точках виказав послух. Священик приніс в жертву "дві повні жмені" цього кадила і це представляє повну можливість, і спроможність справедливості нашого Господа – вимагана (для відкуплення чоловіка) і віддана.

Але, в той час як Ісус, як "нове створіння", був в той спосіб в "Святая", користаючи з світла Золотого Свічника, і споживаючи хліб правди, приносячи присмні цахощі для Єгови, подивімся на "Подвір'я" і ще дальше, за "Табор", щоб побачити іншу чинність, яка там відбувалася в тому самому часі. Останньо ми бачили забитого бичка на Подвір'ю, зображуючого Ісуса як Він при хрещенню посвятився в тридцятому році життя. Товщ цього бичка був положений на Мідяному Жертівнику, а з ним і нирки і інші життєтворчі органи. Вони сильно горять, тому що бичок має багато товщу. Хмара диму, яка є там названа "милим запахом для Бога", підноситься вгору

перед очима всіх тих, які є на Подвір'ю, Левитів – домовників віри, віруючих.

Це представляє, як жертва Ісуса виглядала для всіх віруючих людей. Вони бачили посвяту і самопожертву, ревну любов (товщ), що сходила до Бога як мила і приємна жертва під час три і пів літ служби нашого Господа. Вони добре знали, що Отцеві зажди була милою і вповні задовільняючою служба Ісуса. З того, що вони бачили на Подвір'ю (в тілі), вони добре знали, що Він прийнятий, хоча вони (віруючі, але не посвячені) не могли бачити цієї жертви в її повній величчі і досконалості так, як вона представлялась перед Богом (в Святая) – де була пахучим кадилом на "Золотім Жертівнику."

І в той час як ці два вогні горять (на Подвір'ю "товщ", а в "Святая" "пахуче кадило", і як в той самий час їх пахощі підносилися), то там поза Табором горить ще інший вогонь. Там горить м'ясо і всі інші частини бичка (27 в.). Це зображує як світ дивиться на чинність Ісуса. Для світу це виглядає немудрим, що Він віддав своє життя у жертву. Світові люди не бачуть потреби ні кінечности жертви викупу чоловіка, ані духа послуху, який спонукував до її виконання, так як це Отець бачив. Вони не бачуть досконалої любови і самовідречення нашого Господа так, як це бачуть віруючі (в стані Подвір'я). Ні, ані за Його днів, ані тепер, вони не бачуть в Ньому ідеального героя чи провідника. Вони головню бачуть ті риси характеру, якими погорджують, вважаючи їх слабими, бо вони не є в стані, щоб любити і захоплюватись Ним. Для них Його жертва була і є огидною та відражуючою; Він був зневажений та

відкинений людьми і вони відвертали свої лица від Нього так, як це є показано в образі, коли Ізраїліти відвертались з невдоволенням від смороду, що виходив з огня, який за Табором палив м'ясо і всі інші частини бичка.

Отже ми бачимо як життя Ісуса через три і пів року було зображене через ці три образи. Його віддання себе в жертву як досконалого чоловіка було в очах світу чимсь немудрим та огидним; в очах віруючих воно було жертвою, яка подобалась Богу і яку Він прийняв, а в очах Божих було "пахучим кадилом". Вони всі закінчились в той самий час – на хресті. Бичка вже зовсім не було, товщ був вповні спалений і кадило також все пожертвоване, коли Ісус закричав "скінчилося" і помер. В той спосіб чоловік Ісус Христос віддав себе на викуп за всіх.

Дим кадила з Золотого Жертівника (в Святая), що Його попереджував, був задовільняючим і Первосвященик перейшов попід Другу Заслону до "Святая Святих." І так само Ісус: жертвуючи через три і пів року присмне кадило в Святая, в стані посвяченім і сплодженім з Святого Духа, перейшов поза Другу Заслону, смерть. Під цією заслоною, тобто в смерті, Він перебував три дні і тоді воскрес в досконалості божественної природи поза людським тілом, поза Завісою як "образ істоти Отця." Він був "умертвлений тілом, але ожив (воскрес) Духом", "сіється тіло тілесне (звичайне, людське) – встає тіло духовне." В такий спосіб наш Господь осягнув цей стан "Святая Святих", тобто досконалість духового існування при Його воскресенню. – 1 Петра 3:18; 1 Кор. 15:44.

Його слідуючою чинністю було представлення

крови Примирення (14 вірш) – ціни нашого відкуплення – перед Богом, бо "ви відкуплені від марного вашого життя .. дорогоцінною кров'ю (пожертвоване життя) Христа" (1 Петра 1:18,19). Отже там у Святає Святих, Первосвященик в присутності Єгови, яка була зображена в світлі Шекінаг між двома Херувимами на Ублагальні, представив кров перед Єговою – покропив кров'ю Ублагальню і перед нею. І так само наш Господь Ісус після сорока днів вознісся на небеса, "щоб явитися перед лицем Божим за нас" і представити на нашу користь (як ціну нашого викупу) вартість заслуги жертви, яку щойно закінчив на Голгофті. – Жид. 9:24.

ДРУГА ЖЕРТВА ДНЯ ПРИМИРЕННЯ ГОСПОДНІЙ КОЗЕЛ

Ми тепер полишемо Первосвященика перед Ублагальнею, коли підемо на Подвір'я, щоб побачити іншу чинність. Отже там є сказано:

"А від громади синів Ізраїля візьме двох козлів на жертву за гріх ... Аарон візьме обох козлів і поставить їх перед Господом при вході у Намет Зборів, і кине про них жереб; один для Господа, а один для Азазеля (на відпущення). І приведе Аарон козла, що на нього впав жереб для Господа, і принесе його в жертву за гріх, А (відпущального) козла, на якого впав жереб для Азазеля, поставить живого перед Господом, щоб справити на нім покуту і потім пустити його Азазелові в пустиню." – Вірші 5-10.

Ці два козли, що були взяті з громади Ізраїля і припроваджені на Подвір'я, зображують всіх тих,

які прийшли з світу, прийняли Викуп Ісуса і вповні посвятилися служити Богові аж до смерти під час цього віку Євангелії. Насамперед вони були заборані з Табору, тобто з світу, з стану "грішників", і тоді стали припроваджені на Подвір'я, до стану віри, або оправданого стану. Там вони представляють себе перед Господом (що є зображене через приведення козлів перед Першою Заслоною Намету), бажаючи статися з їх Відкупителем, Ісусом Христом, мертвими як людські істоти, і увійти до небесного, або духового стану, так як Ісус увійшов, тобто бути насамперед сплодженими з Св. Духа, одержуючи новий духовий ум, а опісля бути народженими з Духа, одержуючи духове тіло – ці обидва стани (перший, сплодження з Духа, другий, народження з Духа) є зображені в Святає і Святає Святих.

Але наш Господь сказав, що не кожний, що говорить: Господи, Господи, увійде в царство небесне, і так само цей образ показує, що деякі з тих, що говорять: Господи, я все посвятив на Твою службу, в дійсності обіцяли більше, чим були опісля охочі виконувати. Вони не знають, що обіцяли, що означає самовідречення і скільки це коштує, щоби щоденно брати свій хрест і йти в сліди чоловіка Ісуса (якого тут зображував бичок) – щоб вийти до Нього поза Табор і нести Його наружи. – Жид. 13:13.

В образі цих двох козлів, обидві кляси тих, що зобов'язалися статись мертвими з Христом, є зображені ті, які дійсно вступають в Його сліди, так як Він нам показав через свій приклад, і ті, які "задля страху (цієї) смерті підлягали неволі ціле своє життя" (Жид. 2:15). Перша кляса є

"Господнім козлом", друга "козлом Азазеля", або так званім "відпущальним козлом". Обидві ці кляси козлів, як бачимо, будуть мати участь в чинності примирення – у припровадженню світу до повної гармонії з Богом і Його правом (законом), коли цей "День Примирення", вік Євангелії, закінчиться. Але лиш перша кляса, зображена в Господнім козлі, яка йде в сліди свого Провідника, є частиною "жертви за гріхи", і остаточно членами Його прославленого Тіла.

Кинення жереба, щоб побачити, котрий козел має бути Господнім козлом, а котрий козлом Азазеля, вказує, що Бог наперед не рішає (не призначає), хто з тих, що жертвують себе на службу, має отримати нагороду. Це показує, що тут Бог не рішає довільно, чи деспотично, хто з цих посвячених станеться учасником божественної природи, і співучасником з Христом, а хто ні. Лише ті, які терплять з Ним, будуть царювати з Ним, а ті, яким вдасться уникнути вогняних проб через вибрання посередньої дороги, щоб не терпіти (компромісовий шлях), втратять також співнаслідство в славі, – Рим. 8:17.

Кожний віруючий, кожний оправданий (Левита) на подвір'ю, який представляє себе під час Дня Примирення, Віку Євангелії, є прийнятий як жертва – тепер є прийнятий час. І той, хто захоче свою угоду і виконає жетртву, є образowo представлений в "Господнім козлі", Ті, які не віддають себе радо на жертву, маючи "любов до теперішнього світу", є зображені в козлі Азазеля.

А тепер повертаємося до Первосвященика, який після покроплення Ублагальні (місце де є зроблене задоволення) сім разів (досконало) кров'ю

бичка, зарізає (заколює) "козла на жертву за гріх за народ і внесе кров його за Завісу та зробить із його кров'ю так само, як зробив із кров'ю бичка, і покропить її на віко (Ублагальню) та перед віком" (14-15 вв). Іншим словом, все що робилось з бичком, було повторено з "козлом Господнім." Він був убитий тим самим Первосвящеником, його кров'ю була покроплена Ублагальня (віко), його товщ і життєдайні органи були спалені на Мідянім жертівнику на Подвір'ю. (варто помітити, що коли бичок є завжди дуже товстий, то козел є дуже худю твариною. І так само Ісус Христос, зображений через бичка, мав велику міру ревности і любови для свого посвячення, тоді коли Його послідовники, зображені через козла, є в порівнянні досить худі в тому відношенні). М'ясо й інші частини "Господнього козла" були спалені за Табором, зовсім подібно як бичка.

Апостол Павло пояснює, що лиш ті звірята, які були жертвою за гріхи, були палені за Табором, і він додає: "Отож, виходьмо до Нього поза табір, несучи Його наруги" (Жид. 13:11-13). В той спосіб є даний незбитий доказ не тільки того, що послідовники Ісуса є зображені через "Господнього козла", але також, що їх жертви, почислені з їх Головою, Ісусом, становлять частину жертви за гріхи світу. "Зневаги тих, що Тебе зневажають, впали на мене." – Пс.69:9.

Палення за Табором жертви за гріхи так бичка, як і козла, представляє зневагу і погорду, з якою дивляться люди поза Табором на ці жертви – люди, які не є зв'язані угодою з Богом – світські, невіруючі. Ця жертва є вважана : 1) Тими, які розпізнають жертву тіла Христа з точки Божого

зору, як милі пахощі для Бога, що переходить аж до Ублагальні – але таких є небагато, це є лиш ті, які самі знаходяться тепер в "Святая", "посаджених з Христом на небесах". 2) Тими, що розпізнають жертву святих, яка є представлена через товщ "Господнього козла" (який є жертвою за гріх), що горить на Мідяному жертівнику і вони розуміють їх самовідречення і прийняття Богом – таких є багато більше, бо це всі ті, які знаходяться на Подвір'ю, в стані оправдання і віри, тобто домівники віри. 3) Тими, що знаходяться за Табором, які бачуть ті жертви і їх самовідречення лиш як нищення "сміття і викидків світу" (1 Кор. 4:13) – і такі є далеко від Бога; вони є названі "вороги через їх погані діла." Це є ті, про яких наш Господь провістив "будуть говорити на вас усяке лихе слово не по правді, ради мене".

Які лекції ці речі нам дають? Саме те, що, так довго як ми самі знаходимося в Святая, і є правдивими жертвуючими себе, або коли є правдими членами "дому віри" на Подвір'ю, то ми не будемо обмовляти і не будемо дорікати нікому, які дійсно жертвуються в теперішнім часі. Ані не будемо засліплені ненавістю, ні злістю, ні заздрістю, ні незгодою – так щоб не бути здібними бачити цих жертв, які Богу подобались і які Він приймає. Що ж тоді можемо сказати про тих, які були раз братами, співучасниками цих самих "жертв і приносів" на цьому самому Золотому Жертівнику, і були співтоваришами чину, або визнання царського священства, а які так змінилися, так стали опановані противним духом, що вони можуть постійно говорити зло про своїх співтоваришів священиків? Ми мусимо напевно

"побоюватися" про таких (Жид. 4:1), що вони полишили "Святая" і "Подвір'я" і вийшли назовні поза всяку сполуку з Богом – "зовнішньої темряви". Ми повинні чинити все, що в наших силах, щоб їх привернути (Яків 5:20), але під жодною умовою ми не повинні залишати "Святая", щоб віддавати злом за зло, очерненням за очернення. Ні, усі ті, які мають бути вірними священиками, мусять іти в сліди великого Первосвященника і любити своїх ворогів, і чинити добро тим, що їх переслідують. Вони мусять старатися чинити те саме, що чинив Той, Який, коли Йому інші злословили, не злословив їм, коли від них терпів, то їм не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо. – 1 Петра 1:23.

Господній козел зображує всіх з Господнього "малого стада", всіх вірних послідовників. Вони всі є подібні, вони всі прийшли через цю саму "вузьку стежку", тому те, що є правдою про ціле стадо, є правдою про кожного з них. Тому Господній козел зображує кожного одного і його жертву, з тим винятком, що цілість мусить бути скомплектована і жертви кожного закінчені заки "кров" козла (представник цілого тіла Христа) буде представлена на "Ублагальні".

Кроплення крові на і перед Ублагальною (віком) було в роді хреста, де верх, або голова хреста була на Ублагальні. Це є показане в описі "І візьме крові бичка і покропить пальцем своїм на віко (ублагальню) з переду на схід сонця (в сторону заслони) і перед (на поперек) віком." В той спосіб стали закінчені "жертви за гріхи" за синів Ізраїля – бичка за Священиків і Левитів, домовників віри теперішнього віку, козла за народ

Ізраїля, який тут є образом цілого світу, який під знанням і нагодою майбутнього віку станеться народом Божим.

В такий спосіб бачимо виразно, що цілий вік Євангелії є віком терпіння і смерти для тих, які жертвують земську людську природу для того, щоб статися учасниками духової, небесної. Як скоро ця жертва Ісуса на користь Його Тіла і домівників віри стала довершена і представлена перед Отцем після Його воскресення, так скоро став післаний доказ, що Отець прийняв жертву, а цим доказом було хрещення Св. Духом представників Його Церкви, Його Тіла і Його дому в П'ятидесятниці. Там Його помазання Святий Дух (зображений через олій помазання) зійшов на Церкву і відтоді продовжує сходити на всіх живучих членів Тіла цього Первосвященника і не потребує повторення (помазання було лиш один раз), тому що кожний, хто є занурений (охрещений) в Христі, як член Його Тіла, є через те занурений у Його Св. Духа, що оживляє кожного члена цього Тіла.

Це наділення Св. Духа було Божим знаком прийняття тих віруючих в Ісуса, які вже були посвячені, і які згідно по словам Ісуса ждали на прийняття Отцем їх жертв (вони прийняті в Улюбленім) і на сплодження як синів через духа всиновлення. Цей прихід Св. Духа, Господньої сили, або "руки", в дні П'ятидесятниці, був показаний в образі (15 вірш) через прихід Первосвященника до Заслони Намету і положення своїх рук на "Господнього козла" і його забиття, зарізання. Як Дух Отця дав спромогу Ісусові виконати все те, що було зображене в зарізанню бичка, так цей самий Дух, сила або вплив Бога,

сила або вплив правди через Христа, дає змогу клясі "Господнього козла" розпинути себе як людей – забити козла, розбещену волю – з надією приобіцяної слави, честі і безсмертя Божої природи, як "Нові Створіння в Христі".

Це було в такий спосіб, що, наприклад, Ап. Павло, коли одержав духа Провідника і Голови, міг усі речі вважати за страту і сміття, щоб лиш міг досягти (членство) Христа і бути знайденим в Нім. Надхнений Його духом і надією, він міг сказати : "Я живу (як нове створіння), але вже не я (старий чоловік зображений в пожертвованім козлі)". Він був нищений з наругою і погордою від світу – за табором. Усі земські сили і симпатії Павла були представлені Богу як жива жертва. І відтоді Христос жив у ній, надія слави – ум Христа, який розпинав і держав у підкоренню його оправдану людську природу і його волю.

Хоча в дійсності в світі, він не був з світу, і це було правдою до такої міри, що він міг сказати: "А що живу в тілі тепер – живу вірою в Божого Сина" (Гал. 2:20). Так, через віру він стався приписаним "новим створінням", для якого належуть великі і дорогоцінні обітниці відносно Божої природи, якщо вони будуть вірними (2 Петра 1:4). Він жив в стані "Святая", кормлячись покладними хлібами і постійно освічений світлою "Золотого Свічника." Будучи в такий спосіб забезпечений в силу і знання, він був в змозі жертвувати "кадило" присмне для Бога через Ісуса Христа, або іншими словами кажучи, жертва Ап. Павла задля заслуги Ісуса Христа, що стала приписана на його користь, була прийнятною для Бога. В такий спосіб він держав природу козла

завжди пожертвовану і він не тільки держав земську волю мертвою, але, так далеко як це було можливим, він держав земське тіло підкореним в послуші для нової волі. І подібно ці самі речі були зроблені також іншими членами класи цього "Господнього козла", хоча інші не були так широко знаними. Жертва Павла видала великі пахощі і була дуже милою для Бога, однак, подібно як наші, вона була прийнятною для Бога не задля його власної вартості, але тому, що була приношувана в Христі, на Золотім Жертівнику – вона була прийнята через заслугу жертви Христа, нашого Відкупителя.

Як козел заповнив те, що полишилось з жертви за гріх, доповнюючи жертву розпочату бичком, то так само робить "мале стадо", йдучи в сліди Христа, "доповнюючи недостачу терпіння Христового" (Кол. 1:24). Це не означає, що наші жертви є з природи вартісні, так як була жертва нашого Господа, бо Він лиш один був досконалий і відповідний для Викупу, як дійсна жертва за гріх: прийняття наших жертв є через Його заслугу, яка є приписана для нас, що насамперед нас оправдус і тоді, через ласку, яка дозволяє нам представити себе як оправданих в жертву, з досконалою жертвою нашого Господа, нам, як членам Його Тіла, є дана участь в терпіннях Христа, щоб остаточно ми могли також мати участь в його славі – ставшись учасниками в Його майбутній чинності благословення цілого людства реституційними привілеями і нагодами.

Мусить прийти така година, коли всі жертви останніх членів "Господнього козла" будуть довершені і жертвування за гріх скінчиться на все.

Ми твердо віримо на основі різних доказів, що ми є тепер при кінці "Дня Примирення", і що останні члени кляси цього "Господнього козла" тепер себе жертвують. Незадовго останні члени Христового Тіла перейдуть поза другу заслону – поза тіло – до досконалої духової природи, яка вже почалась в їх новому умі, або волі, і яка тепер контролює їх смертельними тілами. І не лиш це, але таким вірним є приобіцяна найвища духовна природа – "Божя природа". – 2 Петра 1:4.

Перехід через другу "Заслону" означає для Тіла те, що означає для Голови: це означає, коли йде про представлення крові козла, те саме, що означало через представлення крові бичка. Тіло Священника, переходячи через другу Заслону і переношуючи кров козла, зображувало перехід Тіла Христа цілковито поза людський стан до досконалости Божої природи, коли ми будемо подібні до Ісуса Христа, Який є тепер "Відблиск Його (Бога) слави, образ Його істоти". О, як благословенною є ця надія! "Я буду задоволений, коли пробуджусь на Твою подобу (згідно з англ. перекладом)", було пророчо сказано про Ісуса, і як величною є обітниця, що "ми будемо подібними Йому" – Жид. 1:3; Рим. 8:29; Пс. 17:15; 1 Йоана 3:2.

Якщо ми зможемо осягнути нагороду, про яку стараємось, то тоді:

Нехай згине вся земська амбіція,
Все, про що ми старались тут і знали;
Та проте, як славним є наш стан –
Ці небесні надії, які є дані нам.

Коли осягнеться "Святая Святих", тоді доказ жертви Тіла "за народ" буде представлений так, як це було зображено через кроплення Ублагальні

кров'ю Господнього козла. "І так очистить Святиню від всіх нечистот синів Ізраїля і від проступків та всіх їх гріхів; те ж саме вчинить із наметом зборів, що стоїть посеред них, серед нечистот їх."— 3 Мойс. 16:16.

Коли ця жертва буде представлена перед Богом, вона буде прийнята "за народ" так, як ця, яку представив наш славний Провідник, була прийнята "за нього (Його Тіло), і Його дім (домовників віри)." Отже, в такий спосіб праця примирення стане довершена. Гріх і осуд буде вповні покритий за всіх і велика праця давання світові великого наслідку цього примирення буде скоро наступати – подібно як благословення П'ятидесятниці прийшло на "Тіло", а відбиток цього впливу прийшов на "домовників віри", негайно після прийняття жертви Ісуса – після Його переходу поза другу "Завісу", поза тіло, і представлення жертви нашого викупу перед Богом.

Кроплення кров'ю всіх речей показувало, що "кров" с повним задоволенням і також показує, що праця з козлом для Азазеля (з живим козлом) не була частиною жертви за гріх і не була потрібною до завершення "примирення," тому в ній мусимо бачити якусь іншу ціль і значення.

КОЗЕЛ ДЛЯ АЗАЗЕЛЯ (ВІДПУЩАЛЬНИЙ КОЗЕЛ)

"А коли він скінчить очищення Святині (Святая Святих) і Намету Зборів (Святая) і Жертівника (на Подвір'ю) то приведе живого козла. І покладе Аарон обидві руки свої на голову живого козла (відпущального козла) і визнає над ним усі беззаконня синів Ізраїлевих і всі їх

переступи, і всі їх гріхи, і покладе їх козлові на голову і випустить його через призначеного чоловіка на пустиню".- 20-22

Як вже було скорше сказано, ми розуміємо, що цей козел для Азазеля, який був приведений на жертву з іншим козлом, але не жертвувався і не йшов в сліди бичка, зображує клясу Божого народу, які зробили угоду, щоб статись мертвими для світу, щоб жертвувати свою оправдану людську природу, але не здоліли виконувати своєї угоди жертви. Цей "козел" не зображує тих, що "вертаються на загибіль", які подібно як "безрога обмита, качається в болоті" гріха (Жид. 10:39; 2 Петра 2:22), але клясу, яка старається уникати гріха, старається жити морально і на славу Богу, але також старається про славу і почесі в світі і через те вони є здержувані від виконання жертвування земських прав і привілеїв у службі для Господа і Його справи.

Ця кляса козла для Азазеля існувала через цілий Євангельський вік. Цей козел і чинність, яка була з ним виконувана при кінці Дня Примирення, представляв в загальному кожного індивідуального члена цієї громади під час цього віку, хоча це особливо представляє членів цієї кляси, що живуть при кінці віку жертви. Отже подивімся насамперед, що Бог замірив чинити з членами цієї громади, які будуть жити, коли праця жертвування за гріх доповниться – з останніми членами кляси козла Азазеля, тобто відпускального, – і тоді побачимо, як образ буде відноситися також до скорших членів цієї громади.

Слід пам'ятати, що ми говоримо про речі майбутні, після "жертвування за гріхи". "Господній

козел" ще не є вповні спалений, отже це "мале стадо" зображене через тіло Первосвященика, ще не перейшло поза другу "Заслону" до стану духової досконалості, і особлива праця з живим козлом Азазеля не відбудеться скорше, аж після цього.

Інше Писання (Об'яв. 7:9,13-17; 1 Кор. 3:15) показує нам, що буде "велика громада", яка під час цього віку вступила в перегони по велику нагороду співнасліддя з Ісусом, і яка не зуміла "так бігти", щоб цю нагороду досягнути. Хоча вони, коли йде про цю нагороду, є відкинені (1 Кор. 9:27), все ж таки є предметом Божої любови, тому що вони в серці є приятелі справедливості, а не гріха. Тому через Його провидіння та керівництво над справами їхнього життя та над обставинами, Господь спричинює так, що вони переходять через "велике горе" і через те виконує для них "погибель тіла", щоб "дух спасся в день Господній" (1 Кор. 5:5). Вони посвятили своє оправдане людське життя і Бог прийняв їх посвячення і почислив їх, згідно з їх угодою, за померших як людські істоти, а живі як нові, духові створіння. Але через їхню неспроможність виконувати угоду самопожертви, вони відтяли себе від "Царського Священства" – від членства Тіла Христа. "Усяку галузку в мене, що не приносить плоду, Він відтинає." – Йоана 15:2.

Вони є в жалюгідному стані; вони не змогли виграти нагороди і тому не можуть мати Божої природи і також не можуть мати реституції до людської досконалості разом з світом, тому що при посвяченню усі їх людські права і привілеї були замінені за духові, і за нагоду бігти за

Божою природою (небесною). Але хоча вони не є добровільними переможцями (побідниками), Бог все ж таки їх любить та визволить тих, які через страх смерти (страх перед зневагою – страх погорди і наруги, які несли на собі бичок і Господній козел поза Табором, тобто в відлученому і помершому стані) були ціле своє життя піддані в неволю – неволю страху від людей і людських традицій та поглядів, які завжди були і є сіткою, і здержують від повного посвячення для Бога і то аж до смерті.– Жид. 2:15.

За ласкою Первосвященика ця "велика громада" має увійти у велике горе, щоб тіло було знищене. Це не зробить їх добровільними "побідниками", ані не дасть їм членства в Тілі – Невісти Христа. Це не дасть їм місця на престолі Царів і Священиків, але місце "перед престолом", як досконалі духові істоти, хоча не на найвищому духовому рівні – не на божественному.. Хоча вони не будуть мати вінців життя, тобто безсмертя, то проте, коли будуть правильно навчені через горе і великі досвідчення, через які вони будуть мусіли перейти, досягнуть стан подібний до Ангелів. Вони будуть служити Богу в Його Храмі (Святині), хоча не будуть членами цього символічного храму, яким є Христос.– Об'яв. 7:14,15.

Ця кляса зображена в козлі Азazelя, буде післана в стан пустині, тобто відлучення від світу, і вони, будучи присилювані йти туди через "призначеного чоловіка", тобто несприятливі, тяжкі обставини, будуть там биті різними противностями, аж навчуться і пізнають марноту обманливої і безвартісної слави і признання цього світу, і аж всі людські надії, амбіції помруть і вони

будуть готові сказати: "Нехай діється Божя воля, а не моя"; Світ завжди був і є готовий сміятися та зневажати, і відкидати тих, які переходять терпіння та горе, хочай на лиці в них є нещирий сміх та пуста похвала. Тіло козла Азавеля не було спалене в пустині, лиш тіла звірят, що були жертвою за гріх – бичка і Господнього козла були спалені (Жид. 13:11). Палення жертви за гріх зображувало стале і постійне підкорення цієї кляси під вогняні проби і терпіння – будучи "вірними аж до смерти." Обидві кляси терпіли аж до смерти людської волі і тіла, але ці з першої кляси вмирали добровільно; вони є нищені через постійне розпінання тіла, як це є показано в образі через постійне палення вогню, аж все стало спалене. Ці з другої кляси є просто післані в пустиню і там полишені, щоб вмерти недобровільно. Їх любов і бажання, щоб мати признання світу, там помре разом з наругами і погордою світу, але їх нова духовна природа в той сам час дозріє до життя. Кляса Господнього козла жертвує людську природу при допомозі Господнього Духа, охочо, добровільно; кляса цього другого козла має своє тіло знищене через Боже провидіння, щоб дух міг бути захований.

Це не тільки буде незадовго виразно завершено з останніми членами кляси цього "відпущального козла", але те саме виповнилося до певної міри напротягу цілого віку Євангелії, тому що там все була така кляса, і вона була досить великою, яка піддала свою волю на смерть лиш через примус і, замість того, щоб добровільно себе жертвувати, зазнала примусового знищення тіла (1 Кор. 5:5). Кляси, зображені через обох козлів,

розвивалася одна поруч другої через цілий вік.

Коли всі члени "малого стада" перейдуть поза другу "Заслону", тоді Боже провидіння, Божа рука звільнить тих, які задля страху смерті ціле життя були піддані в неволю, через скинення багатьох теорій, традицій та вірувань людських, і великих номінальних церковних організацій, в яких і через яких Його народ з кляси "відпущального козла" є задержаний – вони є повздержувані від слухання і підкорення голосові Господа.

Примушені до свободи через упадок Вавилону і розуміючи, що велика нагорода стала втрачена, ці "терплячі святі", будуть тоді чути голос Первосвященика і побачуть, і пізнають, що вони стали випхані в пустинний стан відлучення і знищення тіла. В жодному минулому часі не було стільки посвячених "зв'язаних" як це є в теперішнім часі, однак деякі такі були через цілий вік.

Усі посвячені з обох кляс (Господнього козла і козла Азазеля, або відпущального) переходять через великі проби і труднощі, та проте одна кляса вважає їх як легкоту горя, бо вона їх радо спринимас і радується, що може бути почислена за гідну терпіти (з Христом). Їх жертвування (членів цієї кляси) є добровільне, є подібне до їх Голови. Для іншої кляси ці терпіння є великим тягарем і великим горем, майже без радості – примушене нищення тіла. І відповідно до того їх стани є відмінними і їх нагороди будуть при кінці бігу відмінними.

ЖЕРТВИ ЦІЛОПАЛЕННЯ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

"Тоді нехай Аарон увійде в намет зборів, (Святая)), і поздіймас льняні шати, що зодягнув був при вході його до Святині (Святая Святих), і покладе їх там. І обмие він тіло своє в воді в місці святим (на Подвір'ю), і зодягнеться в шати свої (шати слави і краси) та вийде і вчинить цілопалення (всепалення) за себе (Тіло, Церкву, мале стадо) і цілопалення за народ" (З Мойс. 16:23,24), це саме примирення, але зілюстроване, або зображене з іншої точки погляду.

Цілопалення складалось з двох баранів (3,5 вв.), один представляв бичка, а другий Господнього козла. Вони, будучи подібними, показують подібність жертв, що були зроблені Ісусом і Його послідовниками – що перед Богом вони всі є одною жертвою. "Бо той, хто освячує, і ті, які освячуються – усі від Одного, З цієї причини Він не соромиться називати їх братами."– Жид. 2:11.

Це є даліше показане у виконуванні цих жертв. Барани цілопалення були потяті на частини й обмиті, і частини положені до голови на жертівнику, і спалені – цілопалення як пахочі для Єгови, Тому що обидва барани були в такий спосіб трактовані, то це показує, що в очах Божих вони всі були частиною одної жертви; члени злучені з Головою є прийнятними як цілість, як примирення за гріхи світу – заспокоюючи в цей спосіб вимоги справедливості на користь цілого світу грішників.

Як жертви за гріхи зображували жертвенну смерть Відкупителя, то так само наступаюча жертва цілопалення зображувала вияв Божого

признання цієї самої жертви. Не забуваймо, що в такий спосіб Бог показує, що Він не виявить свого прийняття "кращих жертв", (кращих чим бичків і козлів) лиш тоді, коли жертви за гріхи стануть завершені, і коли дійсний Первосвященик, який виконував жертву, буде зодягнений у шати слави і краси на своєму уряді, а що було показано в зміні одержі Аарона. Під час виконання чинности жертви за гріхи він носив лиш білі льняні шати. Після того (і звичайно) він носив славні шати, які зображували славу і честь, яка була Йому дана. Під час віку Євангелії жертви за гріхи дальше виконувались і священики не були надарені жодною славою, але при його замкненню приходить зовнішній Божий вияв їх признання і прийняття через надарення славою і честю тих священиків, які зробили жертви і через благословення народу, за гріхи яких вони виконали примирення.

Ця жертва цілопалення була спалена на жертівнику на Подвір'ю, отже це вчить, що Бог покаже, що Він прийняв жертву цілого Тіла (Голову і частини – члени) перед усіма в стані подвір'я, тобто для всіх віруючих. Але перед тим, заки Він покаже, що Він це прийняв, громада "козла відпущального" має бути вислана і шати Первосвященика змінені.

Як біла шата, ношена під час виконання праці жертвування, покривала тіло і зображувала опрадання Тіла, через Христа, їх чистоту в очах Божих, то так само "шати слави і краси", що були опісля вложені Первосвящеником, зображували славу і красу становища Церкви і її праці в майбутності, після того, коли "нові створіння"

стануть удосконалені, після того, коли вони перейдуть поза другу Заслону. Обмивання водою в тому часі означало, що хоча білі шати (приписана справедливість Тіла) є в той час усунені, то це не означає повороту до гріха, але докінчене очищення, що зробить Тіло досконалим у повноті воскресення – шати слави і краси зображували славу, честь і безсмертя Першого Воскресення до Божої природи. Обмиття дальше показує, що гріхи народу, за які було зроблено примирення, не прилягають і не опоганюють чистоти Священика.

В такий спосіб закінчився цей образ розвитку священства і заплата кари за гріхи світу, але ми задержимося, щоб поглянути ще на інші вірші цієї голови (3 Мойс. 16 р.), які не є безпосередньо зв'язані з нашою темою.

Вірш 17, "Та щоб у Наметі Зборів не було жодного чоловіка, як він входить, щоб учинити очищення (примирення) в Святині (Святая Святих), аж до його виходу. І очистить він себе і дім свій, і всю громаду Ізраїля."

Це обмеження відноситься лиш до цього особливого дня, тому що Апостол Павло каже так: " У перший намет (Святая) входили завжди священики, виконуючи службу, а в другий (Святая Святих) раз на рік лиш Первосвященик" – в цьому Дні Примирення, який повторювано щороку. – Жид. 9:6,7.

Привілей правдивого Намету належить тільки до посвячених, які є священиками – членами Тіла Первосвященика, отже чи це є тепер, в першому цьому небесному стані (маючи духовий ум, як нові створіння в Ісусі Христі), чи, як ми надіємося, незадовго в другому, тобто в досконалому духовому

стані, то це все є можливим лиш тому, що ми є в Христі новими створіннями – вже більше не люди. "А ви не в тілі, лиш в душі, (духові, нові створіння), якщо Дух Божий мешкає в вас. – Рим. 8:9.

Вірш 28. "А той (чоловік), хто їх палить (бичка і Господнього козла), випере свою одержу і обмие своє тіло в воді, а потому ввійде до табору."

Це здається вчить, що ті, які є головними знаряддями в погордженню, лаянню і в знищенню чоловіка Ісуса (тіло якого зображував бичок) і членів Його "малого стада" (козла), не будуть мати особливого карання за те, тому що вони чинили це через незнання – виконуючи в той сам час Божий план. Вони можуть обмитися і бути чистими і увійти до табору, тобто до того самого стану як решта людства, з якого всі є уродження є грішниками, але вони всі стали викуплені з Адамового упадку і смерті, і всі ждуть повороту великого Первосвященника і благословення, яке буде тоді поширене до всіх.

Вірш 26. "А той, хто відводив козла до Азавеля (в пустиню), випере одержу свою і обмие тіло своє в воді, а потому ввійде до табору."

Це вчить нас цієї самої лекції відносно тих, які будуть знаряддям у приношенню горя і остаточного знищення тіла "великої громади", що є зображена в козлі Азавеля. Вони будуть мусіти одержати від Господа особливе прощення за ці їх злі чини, але остаточно будуть стояти на тому самому становищі як інші люди.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПІСЛЯ ЖЕРТВ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

В такий спосіб закінчився оразовий "День Примирення"; і Ізраїля, в такий спосіб очищеного від гріхів, більше не вважалось як опоганеного і відлученого від Бога, але його вважалось тепер як примиреного з Ним. Справедливість більше не осуджувала його, але подавала їм зрозуміння про Божу примирену присутність між ними, щоб їх благословити і хоронити, і провадити до миру і відпочинку Ханаану.

Цей Євангельський вік є позаобразовим Днем Примирення, під час якого Ісус і Його Тіло, Церква (завдяки їх викуплення і наступаючого з того їх оправдання) складають жертви для Справедливості, щоб її вповні задовільнити (дати відповідну ціну) за гріх Адама. Коли праця примирення буде закінчена, тоді Бог признає людський світ і поставить між ним свою Святиню. Тоді виповниться те, що було написано: "Оце оселя Божа (Боже мешкання, прославлена Церква) з людьми. і Він житиме з ними. І вони будуть (стануться) Його народом, і сам Бог буде з ними, Бог їх. І обітре Бог кожную сльозу з їх очей, і не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю не буде, бо перше минулося (смерть і панування сатани). І сказав Той, Хто сидить на престолі, ось усе нове творю;"- Об'яв. 21:3-5.

Однак, хоча всі ці благословення будуть наслідком встановлення Божої оселі, або Святині, між людьми ("Я вчиню мій підніжок славним", "земля є моїм підніжком" - Ісаїя 60:13; 66:1) то однак слідує праця благословення буде поступенною, вимагаючи Тисячолітнього віку для

її завершення; Адамова смерть, біль і сльози, буде в процесі нищення (усування). Це піchnеться з другим приходом Христа, Царського Священника, але не буде вповні усунене, аж при кінці Тисячолітнього віку.

Постепенний процес, через який чоловік буде припроваджуваний до досконалого буття і до повної гармонії з Єговою, є добре показаний в образних жертвах Ізраїля, які були роблені після "Дня Примирення"; позаобрази тих жертв, як ми це скоро побачимо, будуть здійснені під час Тисячоліття.

Щоб добре розбирати і розуміти ці образні жертви, треба визнати, що теперішній вік Євангелії є "Днем Примирення" з Богом за загальні гріхи людства і що в образі всі жертви, які відбуваються після "Дня Примирення" будуть представляти їх сповнення, або позаобрази, після закінчення віку Євангелії – під час віку Тисячоліття, коли грішний світ буде міг статися примирений, або поєднаний (по-єднати, тобто прийти до єдності) з Богом.

Таким чином можемо добре бачити, що примирення, по-єднання, має дві частини – перша, Справедливість по-єднана з Адамом, яка більше не осуджує і не нищить його, ні його дітей з причини його гріха: і друга, поворот грішника до по-єднання (єдності) з Божими справедливими правами (законами), визнаючи і заховуючи їх. Перша з цих фаз поєднання, або примирення є вповні виконана через чинність Первосвященника жертвами "Дня Примирення". Друга фаза – примирення світу з Богом, тобто припровадження стільки з людства, скільки буде

охочих, щоб вповні примиритися і прийти до гармонії, або єдності з Богом, буде довершена під час слідуючого віку, через Царське Священство – прославлених Царів і Священиків, які зображені через Мойсея, будуть Великим Пророком, Якого Господь Бог піднесе, щоб вчити і управляти народом, і коли вони не послухають Його, то будуть відтяті від життя – вони помруть другою смертю.– Діян.– 3:23.

Однак, стараймося, щоб ясно бачити, що хоча святим, послідовникам Ісуса, є дозволено, як це є зображено в Господнім козлі, бути членами і мати участь в жертві за гріхи на користь світу, то це не є тому, що може вони з природи є чистішими і кращими, чим світ, бо цілий рід Адама, усі люди стали осуджені в нім, і з них усіх "нема справедливого ні одного" (Рим. 3:10), і ніхто не може дати викупу за свого брата.– Пс. 49:7.

Вони мають участь у жертві за гріхи лиш з ласки, для того, щоб через те могли мати участь з Ісусом в приобіцяній Божій природі, і бути Його співтоваришами і співнаслідниками. Щоби дозволити і дати їм змогу представляти себе як прийнятні і приємні жертви, заслуга смерти Ісуса мусіла бути насамперед застосована за них, щоб їх очистити і оправдати. Таким чином це є Його смерть, що благословить світ через Його Тіло, Церкву.

ЗАХІД
Табір – Венямина, Ефраїма і Манасії

ПІВДЕНЬ
Табір – Симеона, Рубена і Гада

ПІВНІЧ
Табір – Асира, Дана і Нафтаалія

(Одинокий Вхід)

Мойсей, Аарон і його Сини (З Покоління Левії)

Тавір – Забулона, Юди і Іссахара

СХІД

ДІАГРАМА НАМЕТУ З РОЗМІЩЕННЯМ ПОКОЛІНЬ

РОЗДІЛ 5

ІНШИЙ ОБРАЗ ЖЕРТВ ПРИМИРЕННЯ

3-тя Мойсея Розділ 9

Жеркви Примирення Повторювані З Різними Подобицями –
Мойсей І Аарон Увійшли В Намет І Вийшли Знову, І
Благословили Народ – "Другий Раз З'явиться Тим, Які
Очікують Його" – "І Після Смерти Суд" – Прийняття Богом
Жеркви Примирення Є Показане.

В цьому розділі маємо більш стислий образ
чинности і жертв Примирення, чим в цьому, що
ми скорше розбирали (3 Мойс. 16 р.), і крім того
це постачає нам певні риси, які також будуть для
нас корисні і цікаві. Це є інший образ жертв
Примирення (Поєднання).

"І Мойсей сказав: Оце та річ, яку Господь
наказав вам чинити, і слава Господня появиться
вам. І сказав Мойсей до Аарона: Іди до жертівника
і принеси свою жертву за гріх і цілопалення, і
очисти себе (ці що мали бути покликані, щоб
бути членами Його Тіла, цього потребували) та
народ (світ)".

Цей образ показує, що наш Господь (жертва

бичка за гріхи) сам був задовільняючим викупом за Його Тіло, "мале стадо", і за ціле людство. Тут можна було зовсім обійтися без участі Церкви в жертві за гріхи, і ми не мусіли переходити особливих проб на нашій "вузькій стежці" і не мусіли мати терпіння, що є наслідком жертвування себе, і могли бути привернені до досконалости людської природи, подібно як всі охочі з людства будуть. Однак Богу подобалось не лиш вибрати Ісуса до цієї великої чинности жертви, але також зробити Його Провідником, або Головою "Церкви, яка є Його Тілом", і щоб вони, подібно до їх Провідника, були зроблені досконалими як духові істоти через терпіння в тілі як жертви за гріх.— Жид. 2:10; Кол. 1:24.

Говорячи про наше близьке відношення до нашої Голови, Ап. Павло каже: "Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас поблагословив у Христі всяким духовим благословенням на небесних місцях (Святая і Святая Святих) в Христі, так як вибрав Він нас у Ньому ще перед заложенням світу, щоб ми були перед Ним святі і непорочні в любові ... на хвалу слави благодаті (ласки) своєї, якою Він обдарував нас в Улюбленім" (Ефес. 1:3,4,6). "До чого покликав Він вас через нашу Євангелію, щоб отримати славу Господа нашого Ісуса Христа" (2 Сол. 2:14), так, щоб "коли терпимо з Ним, то будемо царювати з Ним."— 2 Тим. 2:12.

Після зложення своєї власної жертви раз за всіх, Первосвященик мав "принести жертву за народ (козла) і зробити поєднання за них (цілого Ізраїля) так, як Бог приказав". Ця постанова, щоб ми (Церква) мали участь в жертві примирення,

була частиною Божого розпорядження, тобто оригінального плану, як про це Св. Павло засвідчує.- Кол. 1:24-26.

"І приступив Аарон до жертівника і зарізав теля (євр. молодого бичка) жертви за гріх, яке було (замість, або як замін) за нього. І сини Аарона принесли йому крові - і вмочив він свого пальця в кров, та й дав на роги жертівника, а решту вилив до підніжка жертівника. А товщ (лій) і нирки і т.п. .. спалив на жертівнику .. а м'ясо та шкуру спалив вогнем поза табором. І він зарізав жертву цілопалення (барана), а Ааронові сини подали йому кров і він нею покропив жертівника з усіх боків. А жертву цілопалення подали йому його частинами і голову, і він палив на жертівнику. І обмив він нутрощі та голінки і спалив на цілопаленні на жертівнику" (3 Мой. 9: 9-14). (Дуже подібний опис до того, що є в 16-тім розділі і має те саме значення).

В той спосіб жертва цілопалення Ісуса горіла на протягу цілого Євангельського віку, даючи доказ всім в стані на "Подвір'ю" (оправдання) про Боже прийняття всіх членів "Його Тіла" - які є приложені до Голови на жертівнику.

"І приніс він жертву за народ, і взяв козла жертви за гріх народу (не за Священиків і Левитів так як передтим) і зарізав його і віддав його в жертву за гріх, як і першого", тобто поступив з ним точно так само як з бичком. Цей козел є той самий, що й Господній козел в іншому образі, лиш обминається козла Азателя та інші риси в тому більш загальному перегляді. Це є дальшим потвердженням наочування, що ті, які поступають в сліди Господа, є учасниками жертви за гріх.

"І він приніс жертву цілопалення і вчинив з нею згідно з установою. І він приніс хлібну жертву і наповнив свою руку і спалив на жертівнику крім ранкового цілопалення. І заріже він вола (бичка) і барана на мирну жертву, яка буде за народ."

Мирна жертва, як вже було описано, зображує шлюб, або угоду, (або обітницю). Вона була зроблена в зв'язку з жертвою Первосвященика за гріх і вказувала на зобов'язання, на згоду, які взяв на себе Священик, але які є основані на жертві за гріх. В образі мир між Богом Єговою і Ізраїлем був установлений в такий спосіб: Насамперед була виконана жертва за гріхи, а опісля жертва цілопалення показувала, як Бог цю жертву за гріхи прийняв, і тоді між Богом та Ізраїлем настав мир, тому що їх перший Адамовий гріх став образowo усунений і відтоді вони були зобов'язані бути послухними до угоди основаної на їх прощенню тощо, – вони мали заховувати Закон – для того, щоб той, який чинитиме ці речі, міг жити (або мати нагороду за сповнення) через них. Але, як наші жертви за гріхи є кращими, чим були образoві, то так само мирна жертва, або угода встановлена через ці жертви, є кращою угодою. В той спосіб у цій мирній жертві, або жертві угоди, бачиться Священика, що він є прикладом і образом духових речей – посередником кращої Угоди (Жид.8:6–13), під якою всі народи будуть благословенні реституцією, і через те будуть в спроможі коритися і виконувати досконалий Закон і жити вічно.

"І підняв Аарон свої руки до народу та й поблагословив його, і зійшов від приношення

жертви за гріх і цілопалення та мирної жертви." Тут ми бачимо як в образі є зілюстрований цей факт, що хоча благословення ще не прийдуть вповні на народ, поки не закінчуться всі жертви за гріх, то проте певна міра благословення приходить на людство від членів Священика, навіть тепер під час віку жертви, заки ми всі підемо до Святих Святих, тобто до духового стану. І це дійсно годиться з фактами, бо де тільки є царське священство, то там від них спливають більші або менші видимі благословення для їх ближніх.

"І УВІЙШОВ МОЙСЕЙ І ААРОН У СОБОРНИЙ НАМЕТ
І ВИЙШЛИ І БЛАГОСЛОВИЛИ НАРОД"

Коли цей день (вік) жертв скінчиться, тоді увесь скомплектований Священик (Голова і Тіло) з'явиться перед Богом і представить докази, що вони виконали всі вимоги Справедливості супроти народу (світу). Слід тут помітити, що в той час, коли образ з 3 Мойсея 16 розділу ділить працю Дня Примирення і показує усі подробиці, в який спосіб Господня жертва робить насамперед наші жертви вартісними і прийнятними тощо, то цей образ показує цілу працю віку Євангелії як такі жертви, що йдуть одна по другій, але є злучені в одно – усі терпіння цілого Христа, після яких негайно будуть спливати реституційні благословення. Вхід Мойсея з Аароном до Соборного Намету здається говорити: Закон є вповні задоволений і його справедливість заспокоює через жертву Христа. Закон (представлений в образі через Мойсея) буде свідчити на користь тих, які були під Законом –

Ізраїль по тілу – що всі, які були під ним осуджені, є також оправдані до життя через жертву Священика, який пожертвував себе самого раз за всіх.

Ціла жертва, коли стала представлена, була "святою і прийнятною для Бога", а це було показане в тім, що Мойсей і Аарон не померли на порозі Святаї Святих. Мойсей і Аарон вийшли і разом благословили народ. І це так само буде в надходячому віку, Христос буде благословити усі народи землі (Гал. 3:8,16,29; 1 Мойс. 12:3), але не через відсунення чи ігнорування Божого Закону та потурання гріхові, але через поступенне повертання чоловіка до людської досконалости, в якій він буде здібний виконувати Боже Право, і бути ним благословлений. Благословлений Священиком, і учинений досконалим і здібним його (цей Божий Закон) виконати, тоді цей Закон (який говорить) – слухай і жий – "Той, що чинить справедливість є справедливий", – буде великим благословенням, бо тоді кожний, хто схоче бути послухним, буде міг жити повіки в щастю і сполучі з Єговою.

"І ЯВИЛАСЬ ГОСПОДНЯ СЛАВА УСЬОМУ НАРОДОВІ"

Коли благословення буде проявлятися щораз більше (підношуючи людський рід до умової і фізичної досконалости), то наслідки стануть очевидними. Тоді народи, тобто світ в загальному, будуть розпізнавати щораз більше, день за днем, Божу велику любов. В той спосіб "явиться Господня слава і всяке тіло побачить спасення від Бога" (Ісаїя 40:5). Вони прийдуть і поступенно

побачуть довжину і ширину, висоту і глибину Божої любови, яка перевищує всяке розуміння.

При тім варто натякнути, що згадане тут благословення не було благословенням для священиків. Ні! Тут вони були зображені в тому, хто благословив – в Аароні. Благословення сплило на весь народ Ізраїля, який зображує світ. Це є тим благословенням світу через Насіння – повного Христа, після того, коли всі горювання, або терпіння стануть доповнені через тіло (Кол.1:24) – до чого відноситься Ап. Павло, кажучи: "Все створиво (людство) вкупі стогне і мучиться ... і дожидає відкриття Синів Божих." Заки воно може дістати визволення з неволі зіпсуття (гріха і смерти) і повернення до свободи синів Божих (звільнення з осуду гріха і смерти), яким втішався на людському рівні перший Божий син Адам (Луки 3:38). Жертви Дня Примирення мусять закінчитися і священики, які жертвували, мусять бути зодягнені в славні шати, в царський, божественний авторитет і силу, щоб в такий спосіб їх (людство) звільнити. – Рим. 8:19–22.

Це є безсумніву це саме благословення всіх людей – спасення від смерти і її жала, гріха – про яке Ап. Павло говорить, коли каже, "у друге без гріха (не як жертва за гріх, ані не сплямлений тими гріхами, які поніс за грішників) явиться тим, що ждуть на Нього на спасення" (Жид. 9:28). Світ бачив Священика – Голову і Тіло – терплячого як жертва за гріх під час цього віку; Ісус був показаний жидам в тілі (як жертва за гріх) і як Апостол Павло міг сказати, так само кожний послідовник Ісуса може сказати: "щоб і життя Ісусове явилось у смертному нашому тілі" (2 Кор.

4:11). Як цілий Христос був в той спосіб об'явлений і терпів у тілі, то вони так само будуть "прославлені разом перед світом", "бо слава Господня явиться (благословення і спасення) і все тіло побачить". Коли Він явиться, то і ми також явимося з Ним у славі.- Кол. 3:4.

Але, цей великий Первосвященик буде розпізнаний лиш тими, "які Його очікують". Коли б Він показався як тілесна істота на небесах, або деінде, то це було б появою для всіх, які ждуть і які не ждуть на Нього, але ми вже бачили, що Писання вчить, що Голова стався досконалим як духовна істота і що Його "мале стадо" буде (при воскресенню) "подібно як Він" духовними істотами в божественній природі, якої ніхто з людей не бачив і бачити не може (1 Тим. 6:16). Ми вже зрозуміли, що спосіб, через який світ буде бачити прославлену Церкву, буде через умове зрозуміння, в тому самому значенню як сліпа особа може властиво сказати, коли щось зрозуміла, що вона бачить. В тому самому значенню ми бачимо тепер нагороду "вінець життя", "нам, що не дивимося на видиме, а на невидиме (їх не видно фізичним зором), бо те, що видиме є дочасне, а невидиме - вічне" (2 Кор. 4:18). Власне в той спосіб ціла Церква теперішнього віку "дивиться на Ісуса" і "бачить Ісуса" (Жид. 2:9; 12:2). В той спосіб очима їхнього розуміння "Сторожі" розпізнають другу присутність Господа у Його властивому часі через світло Божого Слова. І пізніше світ, кожне око, побачить Його в подібний спосіб, але через світло "полум'яного вогня" Його суду.- 2 Сол. 1:8.

Це є самотній спосіб, через який людські істоти можуть бачити, або розпізнати речі на

духовому рівні. Ісус висловив цю саму думку до Апостолів, коли сказав, що ті, які пізнали Його духа, або ум (успосіблення), і через те знають Його, будуть також запізнані з Отцем в такий самий спосіб. "Як би ви знали мене, то й Отця мого знали б". "Відтепер ви Його знаєте і Його бачили (Йоана 8:19; 14:7). І лише в такому значінню світ коли-небудь бачитиме Бога, тому що літеральними очима "Ніхто не бачив Бога ніколи, Єдинородний Син, що в лоні Отця, Той вияснив" (Йоана 1:18). Ісус виявив, тобто спричинився до того, що Його ученики "бачили" Отця, а це через зрозуміння Божого характеру – об'являючи і пояснюючи словами і чинами Його як Бога Любови.

В такий самий спосіб папська система була показана Лютром і іншими, і багато бачили її, що вона є Антихристом, або як Ап. Павло предвістив, що ця зла система, цей чоловік гріха, був тоді об'явлений, хоча багато ще навіть тепер не бачуть, що він є такий.

І це в такий самий спосіб наш Господь Ісус, Голова (тепер присутній, щоб позбирати своє дороге каміння) є тепер об'явлений живучим членам "малого стада", хоча другі не знають про Його присутність. – Луки 17:26–30; Мал. 3:17.

Це так само буде в дню Тисячоліття, коли доповнений Христос – Священик буде об'явлений. Він (з початку) буде об'явлений лиш тим, які ждуть на Нього і лиш ці будуть Його бачити не фізичним зором, але так як ми тепер бачимо всі духові речі – нашого Господа, Отця, нагороду тощо, – очима віри. Люди не будуть бачити Христа фізичним зором, тому що тут є

різниця стану, або рівня існування – один рівень є духовий, а інший є земський (тіло земське, тваринне), і з тої теж причини люди ніколи не бачитимуть Бога Єгови. Але ми, (мале стадо, коли буде прославлене) побачимо Його таким, яким Він є, тому що будемо Йому подібні.– 1 Йоана 3:2.

Але, хоча лиш "ті, які ждуть на Нього" будуть могли пізнати Христа як визволителя, Який визволить їх з під панування смерті, то однак це обійме цілий світ, тому що спосіб об'явлення буде тиким, що остаточно всі мусять побачити. "Кожне око побачить Його" і всі, що сплять в гробах, будуть тоді пробуджені, навіть ті, які Його прокололи, зрозуміють, що вони розп'яли Господа слави. "Він об'явиться в полум'яному вогні (в суді), віддаючи пімсту тим всім, що не знають (не признають) Бога і (також) тим, що не слухають Євангелії Христа." Це не візьме довго для цілого людства пізнати Його в таких обставинах. Тепер добрі терплять, але тоді ви пізнасте різницю "між тими, що служать Богу і тими, що Йому не служать," тому що в тому дні ця різниця буде виразно показана (Мал. 3:15-18). Тоді всі, які побачуть виразно, будуть могли мати життя вічне через прийняття Христа і Його обітниці життя під Новою Угодою, бо ми вповаємо на живого Бога, Який є Спасителем усіх людей, а особливо тих, що вірять".– 1 Тим. 4:10.

"І ПІСЛЯ СМЕРТИ СУД"

Цей вірш, що має прямий зв'язок з нашим предметом, а що є ясним з його змісту, є ще одним, який є часто зле зрозумілий, і може

більше, чим інші вірші в Біблії, є зле застосований, він звучить, "І як призначено людям (Ааронові і його наслідникам, які були тільки образами дійсного Первосвященика "нового створіння") раз умерти (образово, як зображено в забиттю звірят), а потім (після того, і як наслідок тих жертв) суд (Божий, Його признання, або непризнання жертви), так і Христос один раз принесений (Його жертва вже ніколи не повториться), щоб понести гріхи многих (кожного чоловіка) у друге без гріха (без гріховної плями і не щоб вдруге жертвувати себе за гріх) явиться ждучим Його на спасення", щоб дати вічне життя всім тим, які бажають Його на Божих умовах, або вимогах віри і послуху.- Жид. 9:27,28.

Кожного разу, коли Священик входив до Святая Святих в Дні Примирення, він ризикував своїм життям, бо коли б його жертва не була досконала (відповідна), він би помер, коли переходив Другу Заслону. Він сам не був би прийнятий до Святая Святих, ані не була б його недосконала жертва прийнята як примирення за гріхи народу. Тому яка-небудь хиба чи помилка означала б його смерть і осуд усіх, за яких гріхи він старався зробити примирення. Це був той суд згаданий в цьому вірші, через який кожного року переходили образів священики. На успішнім переході через цей суд залежало життя священика і річне образове примирення (поєднання) за гріхи народу.

Наш великий Первосвященик, Ісус Христос, перейшов попід позаобразову Другу Заслону тоді, коли помер на Голгофті, і коли б Його жертва була в певній мірі недосконалою, то Він не був би

ніколи піднесений з смерти – суд справедливості був би пішов проти Нього. Але Його воскресення третього дня доказало, що Його праця була досконало виконана, що вона успішно перейшла пробу Божого суду. – Гляди Діян. 17:31.

Дальший важний доказ, що наш Господь перейшов цей "суд" успішно, раз за всіх, і що Його жертва стала прийнята, був показаний у благословенню в дні П'ятидесятниці, і це було передсмаком ще більших майбутніх благ і виляття Духа на всяке тіло (Йоїла 2:28), це було гаранцією, або запевненням, що остаточно Він (і ми з Ним) прийде, щоб благословити народи – цілий світ, за гріхи якого Він вповні і відповідно учинив примирення.

Яке-небудь пояснення цього тексту, яке пристосовує Його до звичайної смерті людства в загальному, є вповні заперечуване і відкинене його змістом.

Багато дивились в різний неясний та невизначений спосіб за тим, щоби прийшов добрий час – за усуненням в певний спосіб прокляття гріху і смерті, і зла в загальному, але вони не розуміли довгої проволоки. Вони не розуміють, що жертва Дня Примирення є конечною і мусить бути скінченою заки слава і благословення може прийти, і вони не бачуть також, що Церква, "вибір", "мале стадо" є спілниками в жертві Христа і Його терпінь так, як вони будуть також в славі, яка після того наступить. "Усе створіння вкупі стогне і мучиться аж досі, дожидаючи (в несвідомості) об'явлення синів Божих (Церкли)– Рим. 19:22.

Та більше того, бо наколи образований

Священик представляє "тіло" як також і "голову" позаоразового Священика, Христа, то з того слідує, що кожний член Церкви мусить перейти цей "суд" – що хоча багато було покликаних, ніхто не буде вибраним і прийнятим за члена Церкви, члена Тіла Христового, галузкою правдивої Виноградини, хіба що вони дійсно стануться "переможцями" – вірними аж до смерти (Об'яв. 3:21). Не, щоб такі мали досягнути досконалість в тілі, але вони мають досягнути досконалість серця, волі, бажання: вони мусять бути "чистими в серцю" – скарб мусить бути з чистого золота випробуваного в печі, хоча їх теперішня скриня є лише недосконалим глиняним начинням.

БОЖЕ ПРИЙНЯТТЯ МАЄ БУТИ ПОКАЗАНЕ

"І вийшов вогонь від Господа і спалив на жертівнику жертву цілопалення і товщ, і бачили це всі люди і закричали вони з радости і попадали на обличчя свої" – поклонились. Це є та сама думка висказана іншою формою. Вогонь зображує Боже прийняття; а визнання цього через народ показує, що світ зрозумів жертву і те, що Бог оцінює її вартість як ціну їх визволення з смерті і гробу, і коли вони це зрозуміють, то тоді будуть служити і будуть шанувати Бога і Його представника, Священика.

Є очевидним, що це ще не виповнилося, Бог ще не об'явив через вогонь свого прийняття жертв великого Дня Примирення, народ ще не закричав і не впав на своє обличчя, щоб поклонитися Великому Цареві і Його Представникові. Ні, світ ще далше лежить в злім (1 Йоана 5:19). Бог цього

світу ще засліплює менш більш ціле людство (2Кор. 4:4), темнота ще даліше покриває землю, а затемнення народи (Ісая 60:2). І ми не потребуємо пошукувати за великими реституційними благословеннями, зображеними в тому образі, аж тоді коли усі члени Церкви, "Тіла" цього великого Первосвященника перейдуть поза Другу Заслону (смерть тіла) до Святаго Святих через зміну воскресення. Ані не буде це благословення цього образу виповнене, аж після часу великого горя. Тоді людство, перейшовши через карання, буде упокорене і стане тверезим і в загальному буде "ждати" і "глядіти" за великим Христом, Насінням Авраама, щоб їх благословити і підносити.

Як прекрасно ці образи навчають про повний викуп для всіх людей і про реституцію, і благословення, які стали можливими для всіх !

Виглядає, що ніщо в образі не робить різниці між живими і мертвими, і через те дехто може бути схильний думати, що коли закінчуться жертви Первосвященника і коли розлічнеться благословення, то лиш ті, які будуть тоді жити, будуть одержувати великі користі, але ми відповідаємо, Ні ! В Божій оцінці мертві і живі є подібні; про всіх них Він говорить як про мертвих. Усі підпали під осуд смерти в Адамі і маленька іскра життя, яку кожна людина тепер має, є дійсно лиш дальшою стадією вмирання. Тепер це є вмираючий рід з причини гріха Адама, але при закінченню позаобразового Дня Примирення на всіх буде простягнене благословення оправдання і життя на таких вимогах, які всі будуть могли виповнити, і кожний, хто захоче, буде знову міг одержати від Життєдателя – Відкупителя – усе те,

що було страчене в Адамі – життя, свободу, ласку і сполуку з Богом тощо; це будуть могли одержати всі ті, що на протязі віків зійшли до гробу, як і ті, що ще забарились на краю "долини тіні смерті".

Це було цілком позаобразових жертв за гріхи, щоб звільнити всіх людей, ціле людство з під панування гріха і смерті; привернути їх до досконалості існування, а що є необхідним для досконалого щастя і примирення з Творцем.

Це є то благословення, яке має сплинути на всі роди землі через Насіння Авраама. Це є тою веселою новиною, яка була голошена Авраамові, як читаємо, "І Писання, передбачивши, що вірою Бог оправдує поган (ціле людство) благовістило Авраамові, кажучи: Благословляться в тобі всі народи (будуть оправдані) і в твоєму Насінню", "Насінню твоєму, яке є Христос" (першим Голова, а другим Тіло), а коли ви Христові (члени), то ви Авраамове Насіння і спадкоємці по обітниці", це відноситься до одної благословенної кляси, а саме, Насіння Авраама, яке буде благословити усі роди землі (Гал. 3:8,16,29). Але, як це є показано в вище розбиранім образі, це "Насіння" мусить насамперед бути доповнене, заки прийдуть благословення; жертва за гріх мусить скінчитися, заки всі блаженства, які є наслідком цієї жертви, можуть спливати.

Ограничення, щоб Первосвященик лиш сам входив до "Святаї Святих" раз у рік, щоб зробити примирення, не треба мильно розуміти, що ні він, ні жодний священик не міг входити туди під час наступаючих днів – після того, коли День Примирення учинив повне поєднання за гріхи. Протівно, Первосвященик входив там часто

протягом слідуєчих днів. Власне до Святая Святих входив Первосвященик тоді, коли хотів довідатися від Бога відносно різних важних справ Ізраїля, вживаючи до того нагрудника суду, Урім і Туммін. І знову, коли Ізраїліти розбили табор, а що відбувалось часто, тоді священики пішли до середини, щоб зняти "Заслони" і завинути "Ковчег", і все святе начиння, заки було дозволено Левитам це все носити.— 4 Мойс. 4: 5-16.

І знову, коли якийсь Ізраїліта приніс жертву за гріхи до священиків (після того як жертви Дня Примирення закінчились), вони всі їли її в Святая Святих (4 Мойс. 18:10). Так само в позаобразі після цього теперішнього Дня Примирення, коли він закінчиться, Царське Священство буде в Святая Святих, тобто в досконалім духовім стані, і там буде приймати (образово їсти) жертви за гріхи, які приносить світ за свої власні переступи (не за оригінальний гріх Адама, який був усунений в Дню Примирення). В цьому досконалому духовому стані Священство буде навчати (народи) в кожній справі як це є зображене в рішеннях та відповідях даних Ізраїлеві через Урім і Туммін.

КОЗЛИ НА ЖЕРТВУ ЗА ГРІХ

РОЗДІЛ 6

ЖЕРТВИ ПІСЛЯ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

Вони Представляли Покаяння, Шлюби, Угоди і т.п. Під Час Тисячоліття – Жертви Цілопалення Народу – Їх Мирні Жертви – Їх Хлібні Жертви – Жертви За Провини – Образи Показують, Що Різниця Між Чоловіком І Жінкою Зникне.

Жертви приношувані народом (Ізраїля – світу) за самих себе після жертв Дня Примирення, зображені через загальні жертви Ізраїля, належать до майбутнього віку і тоді будуть представлені прославленому царському священству. Все ж таки, це має малий початок тепер; так наприклад, світовий чоловік, який має світове багатство, є в певному значенні управителем Божих речей і може вживати тепер цю "мамону", і через неї робити собі приятелів, так що коли цей вік панування сатани закінчиться і розпочнеться панування Христа (в якому він вже довше не буде управителем), тоді ті, яким він допомагав, будуть його благословити. Якщо б світові управителі багатством (мамоною, що є теж богом тепер) були мудрі, то вони вживали б більше свої засоби в такий спосіб. Тому, що кожний, який подасть

навіть горнятко зимної води одному з найменших з цього священства, не оминеться з заплаатою, коли Царство Христове буде зорганізоване і коли пічнеться Його володіння.– Луки 16:1–8; Мат. 10:42.

Ці жертви, що не належуть до тої класи, а які ми називаємо як "Жертвами Дня Примирення", зображують жертви і приноси, які належуть до віку Тисячоліття.

Так як в образі жертви в "Дню Примирення" попереджували всі інші жертви і були підставою загального прощення, і прийняття Богом цілого Ізраїля, а після них наступали інші жертви від поодиноких осіб після цього дня, яких називали "жертви за переступи", "мирні жертви" і т.п., то так само буде в позаобразі. Після того, коли жертви цього Євангельського віку приведуть "народ", цілий світ, до стану оправдання, то там ще далше будуть зроблені гріхи і переступи, за які треба буде також виказувати жаль і чинити покаяння, і шукати примирення, і тому ці дальші жертви будуть потрібні.

Жертви в часі Дня Примирення зображували змазання гріха Адама через жертву Христа, але під час Тисячоліття, тоді як заслуги примирення будуть застосовані за світ, коли люди будуть поступенно привертані до дійсної досконалости і життя, і гармонії з Богом, вони ще далше будуть чинити помилки, за які будуть до певної міри відповідальні. За ці помилки вони будуть мусіли чинити певне відшкодування з жалобою, заки зможуть знову бути в гармонії з Богом через Христа, їх Посередника.

В майбутньому віку буде також відбуватись посвячення, але з причини зміни володіння в

світі, тоді посвячення не буде на смерть, як це є тепер, лиш противно, це буде посвячення до життя, тому що з закінченням панування злого приходить кінець болям, терпінням і смерті, за винятком для злочинителів. Посвячення мусить завжди бути добровільним представленням (добровільним бажанням віддавати) своїх сил, здібностей, енергії, і тому це є зображено в деяких жертвах, що наступали після Дня Примирення.

Тому, що підставою всякого прощення гріхів в майбутньому віку будуть жертви принесені в "Дні Примирення", то це є властивим для грішників в образі принести певну жертву, яка вказувала б на признання жертв "Дня Примирення", як підставу нового прощення. І тому знаходимо, що всі жертви народу після "Дня Примирення" були такими, що вказували взад, тобто признавали жертви цього Дня. Ці жертви могли бути з великої рогатої худоби, або з овець, або з дробу (горлиць, або молодих голубів), також з найкращої муки, відповідно до змоги жертвуючого.

Отже, під час Тисячолітнього віку всі люди прийдуть до знання правди і через те до повної нагоди спасення з прокляття (осуду) Адамової смерти (1 Тим. 2:4). Коли пам'ятаємо, що ця смерть включає всі хвороби і болі, і хиби, під якими людство тепер знаходиться, то побачимо, що Божий план включає повне відновлення, повне повернення до людської досконалості; лиш ті, які добровільно відмовляться, або занедбають використати нагоди, які будуть тоді доступними для кожного, такі помруть Другою Смертю. Але досконалість буде приходити поступенно, і щоб її досягнути, буде вимагана співпраця волі грішника.

Він буде мусів чинити все, що в його силах, щоб знову підноситися до досконалости, і матиме до цього всяку потрібну допомогу. Це в загальному є показане через ці жертви, бо вони мали бути давані відповідно до змоги кожної особи. Не дивлячись, як хто є zdegradований гріхом і який він є недосконалий, кожний буде мусів, коли прийде до знання правди, віддати себе, тобто представити себе Богу, а жертва вказує на його стан. Голуб, або горлиця принесені найбіднішими в образі, зображує тих всіх оправданих, які є морально бідні і zdegradовані; козел принесений іншими, більш заможними в образі, зображує всіх менше zdegradованих, а зате бичок представляє всіх тих, які осягнули досконалу людську природу.

Як бичок був ужитий, щоб зображувати досконалий людський стан (багато товщу) Ісуса, який дав себе в жертву, а козел (худий) був ужитий, щоб зображувати недосконалу людську природу святих в жертвах цього Дня Примирення, то так само ці звірята зображують тих, які приносять жертви (Ізраїль зображує віруючий світ в Тисячоліттю) в своїм посвяченню. Але тут треба пам'ятати, що ці майбутні жертви цілопалення і мирні жертви, зображують народ, який посвячує себе – віддаючи себе для Господа. Вони не зображують жертв за гріхи для забезпечення примирення, так як це чинять жертви в Дню Примирення. Хоча там дійсно були жертви за переступи, які теж в певному значенню були жертвами за гріхи за поодинокі особи, однак вони, як ми тепер побачимо, були зовсім відмінними від жертв за гріхи народу в Дні Примирення.

Коли ці з людства, які будуть охочі прийняти

Божу ласку, і коли вони стануть припроваджені до досконалости при кінці Тисячоліття, тоді вже більше не буде жодних бідних в значенню нездібности жертувати бичка, в значенню браку моральної, умової і фізичної здібности. Усі будуть досконалими людьми і їх жёртвами буде сама їх досконалість зображена в бичках. Говорячи про те, Давид сказав "Тоді будуть Тобі любі жертви правди (добрих діл), жертви цілопалення і приноси, тоді покладуть бичків (совершенні жертви) на жертівник Твій" (Пс. 51:19). Однак, що слів Давида не треба розуміти, що вони вказують на відновлення літеральних кровавих жертв, є очевидним з того, що він скорше сказав "бо Ти жертви не прагнеш (образової чи позобразової, тому що повне примирення за гріхи вже стало скорше довершене "раз за всіх"). Жертва Богові – зламаний дух, серцем зламаним і упокореним, Ти не погордиш, Боже" (Пс. 51:18-19). Усі ці жертви мусять бути з добровільної волі і бажання жертвуючого. 3 Мойс.1:3.

Повність посвячення була показана через смерть звіряти – це значить, що кожний член роду мусить посвятити свою волю, але тут не наступить ні знищення людської природи (палення м'яса поза табором), ані перенесення життя до нової природи – до Святая Святих. Туди тільки Священики входили, як це було показано в жертвах Дня Примирення. Ні ! Коли вони посвящаться, то будуть прийняті як людські істоти і як такі будуть удосконалені – їх право до такого життя було куплене Первосвящеником, в членах Тіла Якого є представлені всі побідники Церкви. Посвячення представляє оцінення викупу і

підкорення жертвуючого під Боже Право, а це є умовою, на якій вони можуть продовжувати жити вічно в ласці і в гармонії з Ним.

ЖЕРТВИ ЦІЛОПАЛЕННЯ НАРОДУ

Жертви цілопалення священиків мали бути постійно вдержувані на жертівнику і вогонь не мав згасати "Ось закон цілопалення: Воно приноситься на огнищі своїм на жертівнику цілу ніч аж до ранку, огонь жертівника горітиме на ньому .. А огонь на жертівнику горітиме на ньому, не погасне, а священик палитиме на ньому дрова щоранку, кластиме на ньому цілопалення, і палитиме на ньому лій мирних жертв ... огонь завжди горітиме на жертівнику, не погасне".- 3 Мойс. 6,9,12,13.

В такий спосіб перед умом кожного жертвуючого був представлений той факт, що жертівник вже був посвячений і що їх жертви будуть прийняті, тому що Бог прийняв жертви в Дні Примирення. Власне до цього жертівника Ізраїльтянин приніс жертву своєї добровільної волі, як це є записано в 3 Мойсея (Левит) в 1-ім розділі. Це було зроблено в звичайний спосіб: звіря, потяте на куски і обмите, його частини положені до голови на жертівнику, і тоді було ціле спалене, як жертва присмного запаху для Господа. Це є вжите до зображення вдячної молитви до Бога – признання Його милосердя, мудрости і любови, як це є показано в зломаному Тілі Христа – їх викупі.

МИРНІ ЖЕРТВИ НАРОДУ

Ця жертва мала бути з худоби, або з череди (овець, козлів) і могла бути приношувана як виповнення обітниці, або угоди, або як добровільна жертва подяки. Частина з неї мала бути принесена Єгови через того, хто її приносить – "Руки його принесуть огняні жертви Господеві, тук (лій) з погруддям мусить принести"; і Священик спалить тук на жертівнику і гойдатиме погруддя перед Господом, Але погруддя має бути для священика і також лопатка. Жертвуючий мусить їсти цю жертву.– 3 Мойсея 3 розділ і 7:11-18,30-34.

Це здається вказує, що тоді, коли хто-небудь прийде до стану повного миру і гармонії (до якого всі будуть мусіли дійти, бо інакше будуть відтяті Другою Смертю), такий мусить їсти, тобто виповнити угоду перед Богом, – угоду повного посвячення для Нього. Коли б він, будучи так удосконалений, знову став опоганений через добровільний гріх, то він мусить померти (Другою Смертю), як це було показано через кару за доторкнення до нечистих речей.– 3 Мойс. 7:19-21 Порівняй Об'явлення 20:9.13-15.

З цієї жертвою були також принесені опрісні хліби (коржі, колачі), що були змішані з оливою і балабушки намащені олієм, які зображать віру жертвуючого в характер Христа, якого він буде наслідувати; квашений хліб зображує, що він признає, що є недосконалий в часі посвячення – квас є образом гріха.– 3 Мойс. 7:11-13.

ХЛІБНІ ЖЕРТВИ НАРОДУ

Ці жертви з добірної муки, прісних хлібів, з оливою і т.п. були представлені перед Господом через Священика. Вони правдоподібно зображують молитви і прославлювання Господа, яке світ буде чинити через Церкву. "Йому слава в Церкві та в Христі Ісусі по всі роди на віки вічні" (Ефес.3:21). Ці жертви були приймаєні сьвящениками. Частина з них була жертвована на жертівнику, показуючи тим, що вона була прийнята і признана Богом.

ЖЕРТВИ ЗА ПРОВИНИ АБО ГРІХИ НАРОДУ

"Коли хтось спроневірється і ненароком согрішить проти святощів Господніх, такий мусить принести за свою провину на жертву Господню барана без скази з отари" і також гроші після оцінки сьвященика за переступ і п'яту частину додати і це буде його жертва. І сьвященик зробить покуту (примирення, поєднання) за нього. І якщо хтось згрішив свідомо і пошкодив, або ошукав свого ближнього, то він скоро мусить вирівняти пошкодоване і ще додати п'яту частину з того (двадцять процент) і дати пошкодованому. І він принесе барана за переступ на жертву для Господа.- 3 Мойс. 5:15-19; 6:1-7.

Це нас навчає, що за всяке зроблене зло мусить наступити вирівнання з процентом, і це мусить бути в супроводі з покутою, тобто проханням про прощення у Господа, через Церкву (сьвященство) – переступник визнає свою власну недосконалість і признає тут вартість викупу, а це є показане в тім, що він приносить барана.

Але завважте різницю у приношуванню цієї жертви за гріхи, а жертв за гріхи принесені в Дні Примирення. Ці Останні були жертвовані Богові (Справедливості) в Святає Святих як "кращі жертви". А ці жертви після Дня Примирення були представлені (були дані) священикам, які під час Дня Примирення відкупили народ. Тут буде зроблене, або показане признание народу для їх Відкупителя. Очевидно, що там Священик взяв частину з тої принесеної жертви і пожертвував її для Господа як "пам'ятка", як визнання, що цілий план Спасення так, як він був виконаний в Дні Примирення (вік Євангелії), є від Бога, але решту взяв для себе – споживаючи її.

Щоб одержати прощення за переступи, цілий світ, куплений дорогоцінною кров'ю (людським життям) Христа, буде представляти себе перед Царським Священством, яких прийняття їх дарів або посвячення буде означати прощення. З тим годяться слова сказані до Його послідовників: "Він дихнув і каже до них, прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи, тому відпустяться, кому задержите, тому задержуться" – Йоана 20:23.

Хотай ця "служба примирення" в її повному значенні належить до майбутнього віку, коли всі жертви Примирення будуть доповнені, все ж таки навіть тепер кожний член Царського Священства може сказати до тих, які вірять і каються: "Ваші гріхи є вам прощені" – так як це сказав наш Голова – дивлячись вірою вперед, так як Він дивився, на закінчення жертви за гріхи; більше того, ці священики тепер знають, які є вимоги і умови, на яких є приобіцяне прощення і тому з відповідним авторитетом вони також можуть так

говорити там, де бачуть, що вимоги до того стали виконані.

Як ми вже бачили, жертви Дня Примирення були завжди спалені (3 Мойс. 16:27; Жид. 13:11), але ці останні жертви за провини приношені після Дня Примирення, не були спалені, але з'їдені (присвоювані) священиками.

РІЗНИЦЯ МІЖ МУЖЕСЬКОЮ І ЖІНОЧОЮ СТАТЕЮ (ПОЛОМ) ЗНИКНЕ

"Це закон щодо жертви за провину ... священик, що складає її як жертву за гріх, буде її їсти... кожен чоловічої статі із священиків буде їсти її" – 3 Мойс. 6:18,19,22.

Про нашого Спасителя і про всіх святих Ангелів Св. Письмо говорить як про мужчин, тоді коли всі святі разом є представлені як жінчина, "діва" заручена для Ісуса Христа як мужа. Але людська жінка була оригінально частиною мужчини сотвореного на образ і подобу Божу, і ще далше є (хоча тимчасово розлучена в цілі розмноження людства) частиною чоловіка – жодне не є само в собі повним. Як досконалий чоловік був названий Адамом, отже, коли були учинені двоє, "Бог назвав їх Адам" – головування осталося по стороні мужчини, який в такий спосіб був опікуном жінки, як частини свого тіла (Ефес. 5:23,28). Цей статевий розділ не зробив Адама недосконалим, це лиш поділило його досконалисть між два тіла, над якими він ще далше був "головою".

Святе Письмо показує нам, що остаточно при закінченню "часів реституції" всі (мужчини і

жінщини) будуть привернені до досконалого стану – до стану представленого в Адамі заки Єва стала відлучена від нього. Ми не розуміємо, що чоловічина або жінщина страять свою подібність, але що кожне з них одержить ці якості, яких їм тепер бракує. Якщо ця думка буде правдива, то це вказувало б, що надмірна делікатність деяких жінок і надмірна грубість деяких чоловічин є з причини упадку, і що реституція (привернення) до досконалости, в якій ці частини (або якості) цих полів (статі) зіллються разом з собою і згармонізуються, то це було б ідеальною людською істотою згідно з Божим заміром. Наш дорогий Відкупитель, коли був "чоловіком Ісусом Христом", правдоподібно не був шорсткий (грубіянський), ні зніжений. В Ньому були злучені умови сили і мужество з шляхетною чистотою і ніжністю правдивої жінки. Чи ж не був він досконалим чоловіком, який помер за наш рід і викупив обидві статі? Не забуваймо, що Він як чоловічина, не мав жінки: отже, чи ж не був Він повною цілістю сам в собі, щоб заплатити вповні відповідну ціну за Адама (чоловічину і жінчину)? Або в той спосіб Єва була представлена в цьому великому Викупі, або через її чоловіка як її голови – бо інакше матір Єва не була б зовсім викуплена, а така думка противиться іншим частинам Св. Письма.

Церква віку Євангелії є в Св. Письмі дійсно названа як "Невіста"; однак не як невіста, або жінка "чоловіка Ісуса Христа", але як Жінка воскреслого і високо прославленого Христа. Як Нові Створіння сплоджені з Божого Духа до духової природи, ми є заручені до духового Ісуса,

Якого ім'я і славу, і престол маємо поділяти. Церква не є Невістою жертвуючого себе Ісуса Христа, але прославленого Господа Ісуса, Який у своєму другому приході візьме її за свою. – Рим. 7:4.

Як буде з чоловіком і жінкою в майбутньому віці, так буде з Христом і Церквою – після того, коли Церква буде прославлена, всяка жіночість зникне – "ми будемо Йому подібні" – членами Його Тіла. "Ось ім'я його, яким будуть його звати: Господь – праведність наша" (Єрем. 33:16; 23:6). (В оригіналі цей вірш з англ. Біблії, переложений дослівно, з доданими дужками автора, звучить: "її будуть (тоді) звати (ім'ям її Господа), Праведність Єгови" – Єрем. 33:16). Як тіло великого Пророка, Священика і Царя, Церква буде частиною Отця Вічності, тобто Життєдавця для світу. – Ісаїя 9:6.

Ця сама думка продовжується через ціле Писання: лиш чоловіки з покоління священиків виконували чинність жертвування, і як ми вже вище бачили, лиш вони їли жертви за провини: і лиш вони входили до Намету і переходили поза Завісу. Подібно, згідно з влаштуванням Святого Духа на цей Євангельський вік – "І Він (Господь) сам настановив одних (чоловіків) Апостолами і (чоловіків) пророками, ще інших (чоловіків) євангелістами і (чоловіків) пастирями, і (чоловіків) учителями для удосконалення святих на діло служби, для збудування тіла Христового" (Ефес. 4:11,12). Слово чоловік, як повище є зазначено, повинно знаходитись в наших Бібліях так, як воно знаходиться в грецькому оригіналі, і ми бачимо, що постанови Господа і Апостолів з тим годяться. "Навчати жінок я не дозволяю, ані

керувати чоловіком" (1 Тим. 2:12). Це ілюструє теперішнє відношення Христа і Церкви, яке, як ми розуміємо, закінчиться при кінці цього віку, коли побідники стануть прославлені і стануться подібними до Господа, як Його брати.

Це, однак, не означає, що сестри в Церкві не можуть так само "представляти свої тіла в жертву живу, святу і приємну для Бога" і виконувати важну "працю служіння" в Церкві, як члени царського священства; вони так само подобаються Господу як і брати, тому що дійсно вся різниця статі і коліру (раси) і стану є відсунена і не має значення перед Богом, відколи ми стались "новими створіннями в Христі Ісусі" (2 Кор. 5:17; Гал. 3:28), але образ, символ і наука мусить бути продовжувана, і з тої ж причини різниця в особливих і важних частинах служби в Церкві Христа мусить бути строго вдержувана.

Противно, противник завжди старався контролювати людину релігійно через любов і пошану, яку мужчини мають для жінок – звідси його прославлення і вивищення Діви Марії до стану богині і до убожування між католиками. По цій самій причині у старинних єгиптянах повстала богиня Ізіс, і в пізніших часах за Ап. Павла була велика богиня в Ефезі Артеміда (або Діяна). І чи сатана не старається далі ділати через жінку, так як ділав через Єву в Еденському городі? Чи жінки не є його головними медіями в спіритизмі, чарівництві та його головними пророкинями в Теозофії і також у так званім Християнськім Знанню?

Коли сатана прийняв жінку як свого речника, то це також і для них не було користю. Противно,

стан жінок є на багато вищому соціальному та розумовому рівні, і їх правдива жіночість є найбільше оцінена в тих країнах, де є визнані і респектовані правила чи регуляції Біблії, і через тих, які найбільше старанно придержуються Біблійних правил.

"Дружини, – коріться своїм чоловікам, як Господеві, – (23) бо чоловік – голова дружини, як і Христос – Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! (24) І як коріться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому. (25) Чоловіки, – любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, (26) щоб її освятити водняним купелем у слові, (27) щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плям чи вад, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! (28) Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. (29) Бо ніколи не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, (30) бо ми – члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його! (31) "Покине тому чоловік батька і матір, і пристане до дружини своєї, – і будуть обоє вони одним тілом." (32) Ця таємниця велика, – а я говорю про Христа та Його Церкву! (33) Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться (шанує, поважає) свого чоловіка!" Ефесян 5: 22–33.

РОЗДІЛ 7

ПОПІЛ ЯЛІВКИ, ЯКИМ КРОПЛЕНО НЕЧИСТИХ

Жидів (Євреїв) 9:13

Ця Жертва Не Є Одною З Жертв Дня Примирення – Не Є Одною З Пізніших Жертв За Народ – Кляса Зображена В Цій Жертві – Апостол Павло, Священик, Який Свідчить Відносно Цього Позаобразу – Кроплення Попелом Для Очищення Народу Буде Під Час Тисячолітнього Віку – Як Це Очищення Буде Виконане?

Одна риса обрядового закону Ізраїля, записана в 4 Мойсея (Числа) 19-тім розділі, відноситься до забиття червоної ялівки (молодої корови), яка мала бути без вади і яка ніколи не була в ярмі, (що закладали на худобу, яку вживали до роботи). Вона не була одною з жертв Дня Примирення, ані не була одною з жертв народу, які були виконувані після Дня Примирення (про які ми говорили в минулому розділі) – дійсно, це не було взагалі "жертвою", тому що жодна її частина не була жертвована на Господнім жертівнику і її не їли Священики. Вона була жертвована, але не в

такому самому значенню і не в тому місці, як ці жертви – на Подвір'ю. Вона навіть не була забита одним із Священиків і її кров не була занесена до Святая і Святая Святих. Червона Ялівка була забрана поза Табор Ізраїля і там її забили, і спалили на попіл – м'ясо, товщ, шкіру, кров і т.п. за виїнятком трохи крові, яку взяв Священик і якою покропив сім разів у сторону входу Намету. Попіл ялівки не забрано до місця Святого, але полишено поза Табором, і його згорнено в купу і він був доступний для кожного з людей, хто потребував його. Згідно з приписом Закону частина цього попелу мала бути змішана з водою в посудині і в'язка іссопу занурена в цій мішанині мала бути вжита на покроплення особи, убрання, шатра і т.п. – усього того, що було законно нечистим – для їх очищення.

На основі того, що ми бачили відносно жертв Дня Примирення, які зображували кращі жертви цього Євангельського Віку (завершені Царським Священством, Христом, Головою і Тілом), ця ялівка в жодному значенню не була пов'язана з ними і, очевидно, не зображувала жодних жертв цього теперішнього часу. І так само вона є відмінна від якої-небудь жертви, які були приймаєні за народ Ізраїля після Дня Примирення, а які, як ми щойно виказали, вказували на їх жаль і покуту за гріхи під час Тисячоліття і їх повне посвячення себе для Господа. Палення ялівки не було пов'язане з жодною з цих жертв, які всі були виконані Священиками, і то на Подвір'ю. Отже, ми мусимо дивитись десь інде за позаобразом цієї Червоної Ялівки, бо коли б вона в якомусь значенню зображувала Священиків, то на ознаку, або на

доказ того, вона певно була б забита одним з них.

Отже, на що ж тоді ця жертва Червоної Ялівки вказує? Яка кляса, або які особи були зображені через неї, які терпіли поза Табором, і в якому значенню слова їх терпіння мають до діла з очищенням Божого народу – включаючи тих, які ще будуть Його народом під час Віку Тисячоліття?

Ми відповідаємо, що була певна кляса Божого народу, не з Царського Священства, які терпіли за справедливість поза Табором; коротка історія тих і тяжкі проби, які вони переносили, є дана нам через Апостола в листі до Жидів в 11 розділі. Про них він говорить: "І що мені ще казати? Не стане мені часу оповідати про Гедеона, та Варака, та Самсона, та Етея, та про Давида і Самуїла, і про Пророків, які вірою підбивали царства, чинили правду, одержували обітниці, загороджували пащі лвам, гасили силу вогня, втікали від гострого меча, робились потужними від немочі, були сильними в бою, звертали до втечі полки чужинців. Жінки приймали мертвих своїх через воскресення; інші були побиті, не прийнявши визволення, щоб одержати краще воскресення. Ще інші дізнавали різні наруги та були поранені, розпилювані, допитувані, вмирали від меча, тинялись в овечих та козячих шкурах, бідуючи, горюючи і мучені, яких світ не був достойний" – Жид. 11:32-38.

Тут ми маємо клясу, яка пасує до опису і значення Червоної Ялівки – клясу, яка зложила своє життя поза Табором, яка під кожним оглядом гідна пошани, однак яка не належить до кляси Священства. Ця кляса, не будучи частиною Тіла Первосвященика, не могла мати участі в жертві за

гріхи Дня Примирення – ані не могла досягнути до духового стану, що є зображений через Свята і Свята Святих. Це теж може деяким виглядати дивним, що ми з такою певністю заявляємо, що ці Старинні Святі (Старинні Гідні) не були членами "Царського Священства", в той час, коли з подібною певністю заявляємо, що не більше вірні слуги Божі в цьому віку Євангелії є членами цього "Царського Священства". Наша певність відносно цього предмету є оперта на певності Слова Божого, яке в зв'язку з розповіддю (описом) про тих вірних патріархів і пророків заявляє в багатьох словах, "Всі ці, одержавши свідчення вірою, не прийняли обітниць (не одержали головного приобіцяного благословення), тому що Бог передбачив для нас щось кращого, щоб вони без нас не досягнули досконалости." – Жид. 11:39–40.

Це також не повинно бути для нас тяжким до зрозуміння, що хоча там могли бути позаобразові Левити, (які були оправдані через віру в будуче примирення) заки наш Господь прийшов у світ, то проте там не могло бути позаобразових священників, тому що Ісус був Головою, або Первосвященником і у всіх речах Він мав вищість і зробив примирення за хиби та упавшості свого "Тіла" і свого "дому", заки хто-небудь міг статись Його братом і членом цього Царського Священства. Сам наш Господь дуже влучно висловився про цю річ і виразно визначив лінію розмежування між вірними, які попереджували Його, і вірними, які слідували після Нього, поступаючи в Його сліди і стаючись Його співспадкоємцями. Про Йоана Хрестителя Він сказав, "Істинно кажу вам: Між народженими від жінок не було більшого від Івана

Хрестителя. Та найменший в Царстві Небеснім є більший від нього." (Мат. 11:11). Йоан Хреститель належить до цієї класи Червоної Ялівки, яка терпіла поза Табором і була вірна аж до смерті, але він не мав нічого до діла з кращими жертвами Царського Священства під час Дня Примирення, яких товщ і життєдайні органи були жертвовані на Божому Жертівнику на Подвір'ю, і яких кров була взята до Святаго Святих, показуючи на тих, які сталися "новими створіннями" в Христі Ісусі і членами Його "Тіла", Церквою, співспадкоємцями з Ним у всіх речах.

Але хоча ці Старинні Святі не є в жодному значенні частиною жертви за гріх, вони все ж таки є пов'язані з очищенням від гріха; їх попіл (знання і пам'ять про їх терпіння і вірність аж до смерті) змішаний з водою Правди, вживаний з очищуючим іссопом до кроплення, є цінною річчю, очищуючи і освячуючи всіх тих, які бажають прийти до повної гармонії з Богом – і "покроплення нечистих освячує їх на очищення тіла". Однак ці лекції вірності з минулості самі в собі не мали б для нас вартості, лиш через зв'язок з жертвами Дня Примирення, про які в зв'язку з тим Апостол говорить, "кров козлів і волів". І не тільки пам'ять і приклади вірності цих Старинних Святих (зображені через попіл Червоної Ялівки) мають освячуючу силу для нас тепер, але в багато більшому значінні вони будуть пристосовані і будуть благословенням для цілого світу під час віку Тисячоліття. Тому, як ми на іншому місці бачили, Божою постановою є, що ці Старинні Гідні, найбільший з яких є нищий в славі, чим найменший з класи Царства, помимо

того будуть займати дуже славне і почесне місце в цьому Божому Царстві – як його представники. Там вони будуть "князями по цілій землі", представниками, або посередниками суду Царства і проводом благословення для всіх народів на землі. Таким чином вірність цих Старинних Святих була зображена в цьому згорненому в купу попелі Червоної Ялівки, як відложеного і захищеного для майбутнього вживання, і як цінні лекції досвіду, віри, послуху і сполягання і т.п., що будуть застосовані для людства, яке шукатиме очищення в майбутньому віку; оже вони будуть їх очищувати і освячувати – не без жертв Дня Примирення, але в зв'язку і на основі тих жертв.– Пс.45:16.

При паленню червоної ялівки був присутній Священик, який взяв кедрове дерево і іссопу, і кармазинову (червону) нитку, і кинув це все в середину вогня, що спалював ялівку. Іссоп зображує очищування, кедрове дерево (вічно зелене) зображує вічне життя, а кармазиновий шнурок зображує кров Ісуса Христа. Кинення цих речей в середину вогня натякає, що зневаги, які зносили Старинні Святі, які були каменовані, биті і пилами розрізувані і т.п. і яких світ був недостойний, дозволили, щоб заслуга дорогоцінної крові, очищення правди і дар вічного життя, були зараховані їм через їх віру, і щоб тоді, коли повстануть з мертвих, вони були визнані за очищених, оправданих і прийнятих. Священик (не Аарон, який зображує Христа), який бачив і визнав палення ялівки і який взяв її кров і покропив в сторону Намету, здається представляє Апостола Павла, який при допомозі Божій (ім'я

Елезар означає "одержавший поміч від Бога") не тільки розпізнав для нас жертви за гріхи Дня Примирення, але також у своїх писаннях (Жид.11 р.) показує нам то, що дає нам змогу пізнати жертву Червоної Ялівки – що вона зображує Старинних Святих. В той спосіб він кропить їх кров'ю до Намету, тобто показує нам, що їх життя було в повній гармонії з умовами Намету – хоча, не живши в часі цього високого поклику, не мали привілею статися членами Тіла Первосвященника, Царським Священством.

В тім, що ця Червона Ялівка не була ніколи в ярмі, є зображене те, що ця кляса була оправдана з віри – стала звільнена з Угоди Закону. Хоча більшість Старинних Святих уродились під Угодою Закону, і через те були законно піддані під її вимоги і її осуд задля недосконалості тіла, все ж таки ми бачимо, що Бог оправдав їх через віру, як дітей вірного Авраама. Це є вповні засвідчено і потверджено Апостолом, коли він каже, що "всі вони одержали засвідчення вірою", що "Богу догодили" і що Він приготував для них благословення згідно з своєю обітницею, хоча ці благословення не могли бути їм дані в цьому часі, але вони мусять ждати, щоб їх одержати через духове Насіння Авраама – Христа. Це, що цією жертвою мусіла бути ялівка, а не бичок, було для того, щоб відрізнити від великої жертви Дня Примирення, якою лиш бичок міг бути. А це, що вона мусіла бути червона, здається показує, що ці Старинні Святі не були без гріху, і тому прийняті Богом перед великою жертвою Дня Примирення, але, що вони були "грішниками так як інші". Їх очищення, або оправдання, було через їх віру, як

це вже було показано.

Очищення, до якого цей попіл ялівки був призначений, було особливого роду очищення, а саме: спеціально для тих, які доторкнулись чогось мертвого. Це здається вказує, що попіл ялівки не був призначений до усунення вини особи – ні, її моральна вина може бути очищена лиш через заслугу жертви Дня Примирення. Очищення з нечистоти, що повстала через дотик до мертвого, здається вказує, що це очищення виконане через досвіди Старинних Праведників, буде особливо застосовуване для людства під час Тисячолітнього віку, тоді, коли вони будуть старатися позбутися всякої нечистоти, що походить з Адамової смерті – стараючись досягнути людську досконалість. Усі хиби упавшого стану є дуже пов'язані з смертю; всі тілесні вади і немочі є унасліджені і походять від смерті; і до очищення від того всього має бути вжитий попіл Червоної Ялівки для всіх тих, які стануться Божим народом. Так як попіл Червоної Ялівки був згорнений і зложений у чистім місці, так і наслідки болячих досвідів цих Старинних Святих буде засобом благословення, інформацій і помочі, через які вони тоді, коли стануться "князями" в Царстві, будуть допомагати людству в реституційній праці. Кожний грішник, якому гріхи стали відпущені, а який буде бажати очиститися вповні, тобто досконало, буде мусів не тільки обмитися водою (правдою), але буде мусів пристосовуватись до інструкцій тих "князів" – ці інструкції, будучи зображені через кроплення попелу ялівки, представляють вартісні лекції віри і послуху, яких ця кляса навчилась через досвід.– 2 Мойс.12:22; 3 Мойс. 14:4,49; Пс. 51:7; Жид. 9:19.

РОЗДІЛ 8

ІНШІ ВАЖНІ ОБРАЗИ

Стовпи Подвір'я – Білі Заслони – Срібні Гачки – Стовпи Дверей Святая і Святая Святих – Золотий Стіл – Золотий Свічник – Познаобразові Священики Які Бачуть Глибокі Речі і Левити, Які Їх Не Бачуть – Золотий Жертівник – Ковчег (Скриня) Угоди (або Заповіту) в Святая Святих – Що Там Знаходиться і Що Це Означає – Ублагальня – Два Херувими – Священик Бсз Скази – Тайна Закрита Від Віків.

В попередніх описах ми навмисне полишили пояснення деяких інтересних подробиць, які тепер можуть бути краще зрозумілі тими, що через пильне студіювання осягнули чисте зрозуміння загального плану Намету, його служіння і його образове значення.

Стовпи, що стояли на Подвір'ю і піддержували його білі заслони, зображували оправданих віруючих – це "Подвір'я", як ми вже бачили, зображувало стан оправдання. Стовпи були з дерева, матеріалу, який підлягає знищенню, показуючи тим, що істоти тут зображені, не є дійсно досконалими як людські істоти. Тому що людська досконалість була зображена через мідь, то

ці стовпи мусіли б бути зроблені з міді, або покриті міддю, щоб зображували досконалі людські істоти. Але хоча вони були зроблені з дерева, вони були встромлені в мідяні підставки, а це вчить нас, що хоча дійсно вони є недосконалі, все ж таки їх стан (через віру) є уважаний такий, як досконалих людських істот. Воно було б неможливим представити нам більш виразно оправдання з віри.

Білі заслони, які були піддержувані через ці стовпи, творили Подвір'я і вони зображують це саме оправдання, або чистоту. В той спосіб оправдані повинні завжди держати перед світом (Табором) чисте полотно, що зображує Христову праведність яко їх прикриття.

Срібні гачки, при допомозі яких були вдержувані заслони на стовпах, були символом правди. Оправдані віруючі, зображені в стовпах на Подвір'ю, можуть таким чином дійсно і правдиво сказати, що Христова справедливість покриває їх недостачі (2 Мойс. 27:11-17). Знову, це є лиш при допомозі правди, що вони можуть вдержуватись при їх оправданню.

Стовпи дверей при вході до Намету – у дверях до Святая – були закриті першою Заслоною. Вони були зовсім відмінні від стовпів на Подвір'ю і вони зображували "нові створіння в Христі" (2 Кор. 5:17) – посвячених святих. Різниця між ними, а тими стовпами, що були на Подвір'ю, зображує різницю між станом оправданих віруючих і станом посвячених віруючих. Ми вже бачили, що посвячення до смерти оправданого чоловіка є дорогою до "Святая" – перехід через смерть людської волі, тілесного ума, першої заслони. Отже

ці стовпи повинні показувати цю зміну, і вони це показують, тому що вони були покриті золотом, що є символом Божої природи. А те, що вони були встромлені в мідяні підставки, зображує як ми маємо цей скарб (Божу природу) в глиняних посудинах (2 Кор. 4:7) тобто, що наша нова природа ще є основана і лежить на нашому оправданому людському стані. Треба пам'ятати, що це точно відповідає тому, що, як ми вже бачили, зображує "Святая", а саме, наше місце, або стан як нового створіння, які ще не є удосконалені, – 2 Мойс. 26:37.

Стовпи дверей "Святая Святих" були тільки в середині поза другою Заслоною, тобто Завісою і зображують тих, які перейшли зовсім поза тіло (Завісу) до досконалого духового стану. Ці стовпи були так зроблені, щоб це добре зображувати. Вони були покриті золотом, що вказує на божественну природу, але вже не були вложені в мідяні підставки, – вже не узалежнені на людських обставинах – лише в срібні (правда, дійсність) і немов би говорили до нас: Коли ви ввійдете до середини поза цю завісу, ви будете досконалі – дійсними і правдивими новими створіннями. – 2 Мойс. 26:32.

Золотий Стіл, що знаходився в Святая і на якому були положені жертвенні хліби (в інших перекладах є хліби покладні, або появлення), зображував Церкву як цілість, включаючи Ісуса і Апостолів – усіх освячених в Христі, які служать, як Апостол говорить, "держачі слова життя" (Фил. 2:16). Великою працею правдивої Церкви під час цього віку є, щоби кормити і скріплювати, і освічувати усіх тих, які через угоду (посвячення)

входять до цього духового стану. Невіста Христа має себе приготувати (Об'яв. 19:7). Свідчення світові про правду під час теперішнього часу є зовсім другорядною і додатковою чинністю. Повне благословення для світу прийде у властивому Божому часі, після того, коли вік Євангелії (позаобразовий День Примирення з його жертвами за гріхи) скінчиться.

Золотий Свічник, або Світильник, який стояв напроти Золотого Стола і освічував усе в Святая, був цілий викутий з одної штаби золота. Він мав сім рамен, з яких кожний мав лампу, створюючи сім ламп разом – досконале, або повне число. Він зображував повну Церкву, почавши від Голови, Ісуса, включаючи аж до останнього члена "малого стада", яке Він вибирає з поміж людей, щоб вони були учасниками божественної (золото) природи. Наш Господь сказав: "Сім свічників, що ти бачив, це сім церков" (Об'яв. 1:20) – одна Церква, якої сім частин розвитку були символічно представлені через сім церков (зборів) в Малій Азії (Об'яв. 1:11). Так, цей Свічник (у Святая) зображував цілу Церкву первородних – не номінальну, тільки правдиву Церкву Божу, імена яких є записані на небесах, правдивих носіїв світла, Царське Священство.

Виріб цього Свічника був прекрасний – овочі і цвіти наступали напереміну, зображуючи правдиву Церкву так прекрасну, як і повну овочів, від початку аж до кінця. Верхня частина кожного рамена мала вид мигдала, про значення якого довідаємось, коли будемо застнавлятися над значенням палиці Аарона.

Світло з цієї лампи походило з оливи з

оливкового дерева, яка була очищена і лямпи піддержувано так, щоб завжди світили. Ця олива зображувала Святого Духа, а її світло представляє святе освітлення – духа правди. Її світло було для користі лише священиків, тому що нікому іншому не було дозволено його бачити ні користати з нього. В такий спосіб був зображений дух, або ум Божий, який є даний для просвічення Церкви, щоб вона могла зрозуміти глибокі речі Божі, які є зовсім закриті від природнього чоловіка (1 Кор. 2:14), хочай навіть він може бути віруючим і оправданим чоловіком (Левитом). Ніхто, тільки дійсно посвячені, Царське Священство, має дозвіл вглянути і бачити глибше світло, закрите в "Святая"; це є їх право і привілей, і це було замірене для них (Жид.9:6). Кляса Левитів не може вглянути туди, а це з причини заслони людського думання (розуму природнього чоловіка), яке заходить між ними і між святими речами, і одинокий спосіб, який може це усунути, є посвячення і повне пожертвування людської волі і природи.

Лямпи мали бути очищувані кожного ранку і вечора самим Первосвящеником – Аароном і опісля його синами, які зайняли його чин (2 Мойс. 27:20,21; 30:8). Так само наш Первосвященик щоденно наповнює нас більше і більше своїм духом (ум Христів) і обтинає те, що нагоріло, нечистоти старої натури – гніт через який Святий Дух діє.

ПОЗАОБРАЗОВІ СВЯЩЕНИКИ І ЛЕВИТИ

Чи ми є часом здивовані, чому деякі релігійні

люди не можуть бачити нічого іншого, лише природні речі – не можуть розпізнати глибших духових правд Божого Слова? – Чому вони можуть мати поняття про реституцію для природнього чоловіка, але не можуть розуміти Божого високого поклику? Отже ці лекції Намету показують нам чому так є. Вони є братами через оправдання, є з "дому віри", але не братами в Христі – не вповні посвячені, не тими, що жертвують себе. Вони є Левитами – лише на Подвір'ю; вони ніколи не посвяtilися як священики, щоб жертвувати свої людські права і привілеї, і через те не можуть увійти до "Святая" і не можуть бачити речей, що є там приготовані лише для кляси Священства. Природнє "око не бачило, ухо не чуло – ні, навіть не вступило на серце (природнього) чоловіка про речі, які Бог приготував для тих, що Його люблять. Але Бог це нам відкрив (які через посвячення стались "новими створіннями", будучи покликані статись "учасниками божественної природи") через свого Духа (світло лампи), тому що Дух все досліджує – навіть глибокі (тайні, заховані) Божі речі".- 1 Кор.2:9.

Номінальна Церква завжди мала в собі обидві кляси – оправданих і посвячених – Левитів і Священиків – як також недовірків і лицемірів. В своїх листах Апостол Павло в певних місцях звертається до оправданої кляси (Левитів), які не посвяtilися вповні. Отже, в листі до Галатів він пише, "А ті, що Ісусові Христові, розп'яли своє тіло з пожадливістями і з бажаннями" (Гал. 5:24). Видно, що він в той спосіб натякає, що лиш деякі з них пристосувались до поклику Євангелії, щоб жертвуватися – розпинати (символічно) тіло.

В такий самий спосіб він звертається до Римлян (12:1) "Отже благаю вас, брати, (віруючих – оправданих через віру в Христа – Левитів) через милосердя Боже (показане Христом у вашому оправданню), щоб ви представляли ваші тіла в жертву живу (щоб ви вповні посвятилися і через те стались священиками), святу, приятну для Бога." Усі, які в серцю відрікаються гріха і приймають Божу ласку в Христі, є оправдані через віру в Христа – Бог приймає їх як почитаних без гріха, святих; і Бог заявив, що таких жертвуючих себе і їх жертви Він є радий приймати через Христа під час цього Дня примирення (Євангельського віку), аж повне число "вибраних" царського священства стане доповнене. Отже, "Тепер є час прийнятний" – час, в якому такі жертви є приймаєні. Правда, як ми вже бачили, Бог прийме жертви цілого світу і це завжди буде самотній властивий шлях для всіх до зроблення – віддати Господу їх куплене життя, їх єство. Але, після закінчення цього віку, вже нікому не буде дозволено жертвувати себе на смерть і терпіти, тому що такі жертви будуть неможливими після того, коли новий вік і його правила стануть запроваджені.

Це виглядає очевидним, що багато більша частина людей ранніх Церков (а багато більша в новочасних змішаних з світом, яких разом Біблія називає Вавилоном) не була посвячена на смерть і через те не належала до позаобразового "царського священства", лиш до Левитів, виконуючи різні послуги при Наметі, але не жертвування.

Дивлячись взад на образ в Законі, довідуємось, що там було 8,580 Левитів призначених до

образової служби, а лише п'ять священників було призначено до виконання образних жертв (4 Мойс. 4:46-48; 2 Мойс.28:1). Можливо, що це, подібно як і інші риси образів, було зроблено в тій цілі, щоб ілюструвати пропорцію (відношення) оправданих віруючих до тих, що жертвують себе, посвячених. Хоча номінальна Церква тепер нараховує мільйони членів, однак бачимо, коли відкинемося недовірків (яких завжди було також велике число), і коли один на сімнадцять соток є посвячений (хоча не багато, однак правдиве відношення згідно з образом), то стає зовсім очевидним, що Господь не помилився, коли сказав, що тих (Царське Священство), які одержуть Царство, буде "мале стадо" (Луки 12:32). І коли ми пам'ятаємо, що два з поміж п'яťох священників було знищено Господом, а що є символом смерті недбалих і невірних священників, то ми бачимо, що пропорція 3 Священники до 8580 Левитів була так як 1 до 2800.

(Заввага: Коли ми приходимо до кращого розуміння відносно високого досягнення (рівня) характеру, який є вимаганий від всіх віруючих, які коли-небудь дістануть вічне життя на якому-небудь рівні, і як небагато робить визнання, або старання щодо досконалої любови, яка має бути керуючим принципом їх життя, то ми дивуємось, чи ці два сини Аарона, які були знищені Господом, не були намірені, щоб зображувати велику пропорцію посвячених і сплджених з Духа, які не зуміли досягнути високого необхідного рівня серця, і які остаточно не будуть гідні якого-небудь життя, лише, навпаки, підуть на другу смерть).

Те, що ми бачимо віруючого, який старається позбуватися гріхів, не є доказом, що такий є священиком, тому що Левити подібно як і Священики повинні чинити "обрізання серця" – "відкидати від себе бруд (гріх) тіла". Це все є зображено в Умивальниці з водою на Подвір'ю, в якій Левити і Священики вмивалися. Також дух тихости, доброти, милосердя і моральність не завжди є показчиком повного посвячення для Бога. Ці добрі якості належать до досконалого природнього чоловіка (образ Божий), і часом люди, переживши знищення, яке спричинив упадок, частинно їх проявляють. Але між номінальними Християнами такі речі часто вважається як доказ повного посвячення.

Навіть тоді, коли ми бачимо, що віруючі виконують самовідречення в певному доброму ділі політичної, чи моральної реформи, це також не є доказом посвячення для Бога, хоча це є доказом посвячення для певної доброї праці. Посвячення для Бога заявляє, в кожній праці і усюди: "Я люблю чинити Твою волю, мій Боже", нехай Твоя воля виконується в Твій спосіб. Тому посвячення для Бога буде нас заставляти, щоб досліджувати Його план, що є об'явлений в Його Слові для того, щоб ми могли служити Йому в гармонії з Його встановленим і об'явленим планом.

Отже не дивуйтеся, що так мало взагалі бачить чудову красу в середині Намету: лише Священики можуть її бачити. Левити можуть лише знати про них з опису, коли хтось говорить про них. Вони ніколи не бачили закритого світла і краси, і ніколи не споживали "жертвних хлібів", і також ніколи не жертвували пахучого кадила на

"Золотому Жертівнику". Ні, щоб це чинити вони мусять вперш перейти поза (першу) Заслону – до повного посвячення для Бога через жертвування (представити себе в "жертву живу") під час Дня Примирення.

Золотий Жертівник в "Святая" здається, що зображує "мале стадо", посвячену Церкву в теперішнім жертвуючим стані. З цього жертівника виходив приємний запах, прийнятний для Бога через Ісуса Христа – охоча служба Священиків: їх молитви, їх добровільний послух – усі речі, які вони виконують, вони це роблять на славу Божу. Ті, які в такий спосіб жертвують пахощі приємні для Бога (1 Петра 2:5) приходять дуже близько до Отця – близько до Завіси (другої Заслони), яка відлучує від "Святая Святих": і якщо вони мають якісь прохання, то вони можуть бути представлені з пахощами – "багато кадила з молитвами всіх святих" (Об'яв. 8:3). Молитви таких Божих Священиків є вислухані. Наш Господь держав кадило горючим постійно і міг сказати "Я знаю, що Ти всякого часу мене чуєш" (Йоана 11:42). Також і Священики "Члени Христового Тіла" будуть завжди почуті, якщо вони постійно жертвують пахуче кадило віри, любови і послуху для Бога; і ніхто не повинен сподіватися бути вислуханим, який не захоче в той спосіб своєї угоди – "якщо ви перебуваєте в мені і мої слова (науки) перебувають у вас, то все, що проситимете, буде вам дано" (Йоана 15:7). Конечність ясного зрозуміння Христового навчання є виразно показана через цей текст для того, щоб це було для нас показником, про що маємо просити і чого сподіватися, щоб ми не просили невластивих

речей, чогось, що не є в гармонії з Божим планом – однак цього багато не помічає.

Через образи (типи), над якими ми скорше застнавивлялися, ми вже пізнали дещо про славу "Святая Святих" (досконалий Божий стан), до якого жоден чоловік не може приступити (1Тим. 6:16), але до якого "нові створіння в Христі", ставшись учасниками Божої природи, остаточно дійдуть, коли жертва пахучого кадила з сторони цілого Тіла Христа, "Царського Священства", стане закінчена і дим пахоців піде поперед них перед Божу присутність, щоб вони могли жити поза "Завісою", будучи милими і прийнятними для Бога через Ісуса Христа їх Господа.

В СЕРЕДИНІ СВЯТАЯ СВЯТИХ

Ковчег Угоди (Арка Заповіту), був садиноким предметом в Святая Святих (Гляди Жид. 9:2-4). Його ім'я піддає думку, що він зображує втілення плану Єгови, якого Він намірив сам в собі перед початком Його творчості – перед тим, заки найменша частина Його славного плану почалась виконувати. Це зображувало вічний замір Божий – Його наперед призначене влаштування, або постанову великих багатств і ласк для людства в Христі (Голови і Тіла) – "закриту тайну". Отже це зображує Ісуса Христа і Його Дружину, "мале стадо", і що вони будуть учасниками божественної природи і будуть надарені силою і великою славою – нагородою нашого великого поклику – радістю, яка була виставлена перед нашим Господом і всіма членами Його Тіла.

Як було скорше сказано, це була прямокутна

скриня покрита золотом, що зображує божественну природу надарену прославленій Церкві. Вона містила в собі дві Таблиці Закону (5 Мойс. 31:24), Ааронову зацвиту Палицю (4 Мойс. 17:8) і золоту Посудину з Манною (2 Мойсея 16:32). Закон показував як Христос виповнить всі вимоги Божого досконалого Права і також те, що Йому правно буде даний авторитет як виконавцеві Закону.

Справеливість Закону була дійсно сповнена в нашому Господі і вона є теж приписано сповнена в усіх нових створіннях в Христі, "які ходять не по тілу, але по Духу", тобто, які поступають в послуші до нового ума (розуму) (Рим. 8:1). Хиби старої природи, яку ми щоденно розпинаємо, будучи раз прикриті ціною нашого викупу, не є знову зараховувані нам як новим створінням – так довго, як ми перебуваємо в Христі.

Коли є написано, що "оправдання Закону здійснилося в нас", то це означає, що кінець нашої дороги (досконалість) є нам приписана, тому що ми поступаємо за, або до цієї дійсної досконалости, яка, коли буде досягнена, буде станом в Святає Святих, зображена через Ковчег Угоди.

РЕЧІ ЩО ЗНАХОДИЛИСЬ В КОВЧЕЗІ

Палиця Аарона, яка зацвила, показувала на вибраний характер цілого Тіла Христа, як членів Царського Священства. Читаючи 4 Мойсея 17 розділ, бачиться, що зацвита палиця (жезло) вказувала на Боже прийняття Аарона і його синів – образних священиків, які зображують Христа і

Церкву – яко одиноких, які можуть виконувати священничий чин посередника. Тому ця палиця зображує прийнятність Царського Священства – Христа, Голову і Тіло. Палиця зацвила і видала мигдалеві овочі. Мигдалеве дерево є тим особливо цікаве, що на ньому насамперед показуються зав'язки маленьких овочів, а потім листя. І подібно є з Царським Священством, вони жертвують, або починають приносити овочі скорше, заки можна бачити листя визнання.

Золота Посудина з Манною зображує безсмертя, яка є одною з посіlostей Божого Христа. Тут не має сумніву, що наш Господь відносився до цього, коли Він сказав, "Тому, хто побідить дам споживати зі скритої манни."– Об'яв. 2:17.

Манна була хлібом, що зійшов з неба як піддержуючий життя корм для Ізраїля. Вона зображувала живий хліб, тобто "хліб життя" даний для світу Богом через Христа. Але як Ізраїліти потребували збирати цю манну щоденно, бо інакше то голодували б, так само це буде потрібне світові, щоб завжди шукати засобів життя і ласки, якщо хоче жити вічно.

Але для тих, які сталися співнаслідниками Христа, членами Помазаного Тіла, Бог представив особливу пропозицію про особливий рід манни, ця сама, однак відмінна від тої, що є дана іншим – "скрита манна". Одною з властивостей манни в цій золотій посудині було те, що вона не псулася, і тому це добре зображує безсмертний стан приобіцяний усім членам "Насіння", яким є Церква. Манна, тобто піддержуючий життя харч для Ізраїля, не була нетлінною і тому мусіла бути

збираєна щоденно. Так само всі послужні з людства, які поступенно будуть признані за правдивих Ізраїлітів, будуть забезпечені вічним життям, але це життя буде під умовою і буде все піддержуване, і відновлюване; проте "мале стадо", яке під теперішніми несприятливими обставинами є вірними "побідниками", одержуть (як нагороду за свою вірність) нетлінну частину – "безсмерття". – Об'яв. 2:17.

Отже тут в золотім Ковчезі була зображена слава, яка має виявитися в Христі: в зацвипі палиці – Боже вибране Священство; в таблицях Закону – справедливий Суддя; в нетлінній манні в золотій посудині – Божа природа, безсмерття. На верху Ковчегу було віко, яке називали:

Ублагальня – плита з самого золота, на обох боках якої були викуті з тої самої частини металу два Херувими з піднесеними крилами, немов готові до злету; їх лиця були звернені вниз до середини плити, на якій вони стояли. Між тими Херувимами на Ублагальні було ясне світло, яке зображувало присутність Бога Єгови.

Як Ковчег зображував Христа, так Ублагальня, світло Слави і Херувими разом зображували Бога Єгову – "Головою Христа є Бог" (1 Кор.11:3). Як з Христом, так і з Єговою, Він є тут представлений через речі, які добре зображують властивості, або прикмети Його характеру. Світло, яке є назване "Слава Шекіна" зображувало самого Бога Єгову як Світло Вселенної, так як Христос є Світлом світу. Про це свідчать многі Писання, "Ти, що сидиш між Херувимами, засяй". – Пс. 80:1; 1 Сам. 4:4; 2 Сам. 6:2; Ісаї 37:16.

Ніхто в людському стані не може прийти

перед обличчя, тобто присутність Божу; тому царське священство, Голова і Тіло, представлені в Аароні, мусять статись новими створіннями "учасниками божественної природи" (розп'яти і погребати свою людскість), заки вони можуть явитись в присутності цієї надзвичайно великої слави.

Золота плита, що називалась "Ублагальня" (на ній Священик кропив кров'ю жертв, яка ублагала, тобто задовільнила вимоги Божої Справедливості) зображувала основний принцип Божого характеру – Справедливість. Писання подає, що Божий престол є заложений, або заснований на Справедливості, "Справедливість і Суд є підвалини Твого престолу." – Пс. 89:14; Йов 36:17; 37:23; Ісаїя 51:6; Об'яв. 15:3.

Ап. Павло вживає грецьке слово "гіластеріон" до Ублагальні, коли відноситься до нашого Господа, кажучи "Якого Бог видав як жертву примирення в Його крові, через віру, щоб виявити свою незмінну справедливість ... щоб бути Йому справедливим і оправдуючий того, хто вірує в Ісуса" (Рим. 3:25,26). Тут ця думка є в гармонії з тим, що було повище сказано. Справедливість, Любов, Мудрість і Сила належать до самого Бога, так як і план, через який усі ті (прикмети) співдіють для людського спасення; але Богу подобалось, щоб в Його улюбленім Сині, нашім Господі Ісусі, уся Його повнота перебувала і була представлена людству. Таким чином в образі Первосвященика, виходячи з Святаї Святих, був живим представником Божої Справедливості, Любові, Мудрості і Сили для людей – живим представником Божого милосердя, прощення,

примирення. Хоча Божа істота є заслонена, закрита від людського зору, Його божественні властивості мають бути показані для всіх людей через нашого великого Первосвященника, який, як живуча Ублагальня при закінченню цього віку, приблизиться до людства і дасть всім зрозуміти багатства Божої ласки.

Два Херувими зображували дві прикметі Божого характеру, як це є показано в Його Слові, а саме: Божу Любов і Божу Силу. Ці прикмети, Справедливість, основний принцип, і Любов і Сила цієї самої якості, або суті, і які є піднесені з неї, є з собою в повній гармонії. Вони всі є зроблені з одної частини – вони є вповні одним. Ні Любов, ні Сила не можуть діяти, поки Справедливість не буде вповні задоволена. Лиш після того вони злітають, щоб помагати, підносити і благословити. Вони були з розпростертими крилами, тобто готові до чину, однак ждали, дивлячись вниз на Ублагальню, на Справедливість, щоб знати, коли можуть діяти.

Коли Первосвященник приступив з кров'ю жертви Примирення, він не кропив нею Херувимів.

Ні, бо ані Божа Сила, ані Божа Любов не вимагали незалежно жертви, тому Первосвященник не потребував кропити кров'ю Херувимів. Це є Справедливість, Божа властивість, або прикмета, яка в жодний спосіб не пропустить винного, бо це була Справедливість, що сказала: "Заплата за гріх є смерть". Отже, коли Первосвященник дасть викуп за грішників, то це мусить бути заплачене Справедливості. Тому було властивим кропити кров'ю Віко – Ублагальню.

Любов привела до повного плану Спасення.

Це тому, що Бог так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного післав у світ, щоб через заплатавання, або задоволення Справедливості через відповідну ціну викупу, його визволити. Отже Любов була чинна, приготавляючи Спасення, почавши вже тоді, коли гріх увійшов, та навіть, як нам Писання подає про Христа, "що призначений був ще перед заложенням світу".- 1 Петра 1:20.

"Любов перша обдумала спосіб,
Щоб спасти упавшого чоловіка."

Любов жде, коли жертви Дня Примирення (бичка і козла) будуть закінчені, щоб бачити наслідки її плану. Коли кров є покроплена, то Справедливість говорить (повідомляє): Це є досить; це вже скінчилося. Тоді настає час, коли Любов і Сила можуть діяти, і вони скоро підносяться, щоб благословити викуплений людський рід. Коли Справедливість є задоволена, тоді Сила розпочинає свою чинність, яка є так само простора як Любов, вживаючи цього самого середника – Христа, Ковчег, тобто забезпечене сховище Божих ласк.

Споріднення і єдність цієї Божої родини – Сина і Його Невісти, що є представлені в Ковчезі, в гармонії, в згоді і єдності з Отцем, Який є представлений через Віко – були показані в тому, що Ублагальня була віком Ковчегу і тим самим частиною – її верхом, або головою. Як Головою Церкви є Христос, так Головою Христа є Бог (1 Кор.11:3). Це є ця єдність, про яку Ісус молився, кажучи "я благаю за них. Не за світ я благаю, а за тих, що Ти дав мені – бо вони Твої", "щоб були всі одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб вони були в нас одно – щоб світ увірував, що Ти мене післав."- Йоана 17:9,21.

НЕПОРОЧНИЙ СВЯЩЕНИК

Це також є важним, що який-небудь член священства, що мав певну ваду ока, вуха, руки, ноги, чи якоїсь іншої частини тіла, не міг займати чину Священика (Первосвященика); ані також жодний чоловік, який мав би більше членів, як напр. більше пальців (шість) на нозі, чи на руці.

Це навчас, що кожний член прославленого Тіла Христа буде тоді повним, бездоганим, непорочним, якому нічого не буде бракувати, і також те, що в цьому "малому стаді" не буде забагато, ні замало, але точно передбачене і призначене число. Коли Тіло Христове стане доповнене, то там не буде більше додавання – не буде надвишки. Тому всі, які стали покликані тим "високим покликом", щоб статися членами цього особливого Тіла Христа і які цей поклик радо прийняли, повинні ревно старатися, щоб запевнити собі цей поклик і вибір (як члени цього "малого стада"), біжучи так, щоб досягнути нагороду. Якщо хто-небудь з таких буде недбалий і розминеться з нагородою, тоді хтось інший виграє її на його місці, тому що тіло має бути і буде повним, не замало і не забагато. Отже, пильнуй, "щоб ніхто не взяв вінця твого". – Об'яв. 3:11.

ТАЙНА ЗАКРИТА ВІД ВІКІВ І РОДІВ

Кол. 1:26

Для деяких може виглядати дивним, що слава і краса Намету (Скинії) – його золоті стіни, його

золоте і різблене умеблювання і обладнання, і його прекрасного виробу Заслони – були так вповні закриті і захищені від людського виду; навіть сонячне світло знадвору не доходило туди – його самотнім світлом в Святаю було світло з Свічника, а в Святаю Святих світло слави Шекіна. Але це було зовсім в згоді з наукою, яку ми одержали з Його Слова. Як Бог закрив образ і заховав його красу під заслонами і грубими непроглядними шкурами, так слава і краса духових речей є видимою лише тими, які вступають до посвяченого стану – Царського Священства. Ці входять до закритого, але славного стану, якого світ і всі, що знаходяться назовні, не можуть оцінити. Їх славні надії і також їх стан як нових створінь є закриті перед звичайними людьми.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

ОБРАЗУ КРАЩИХ ЖЕРТВ

РОЗДІЛ 1

ОБРАЗОВИЙ НАМЕТ

(1) Якою була ціль Бога, коли він закладав Навет з його службою і церемонією? Жид. 10:1; 8:5; Кол. 2:16,17. Сторона.9, параграф.1.

(2) Що називаємо образом і як ми повинні його вживати? Ст.10, п.1,2.

(3) Якою має бути наша мета, при студіях образів Намету? Ст.10, п.3.

БУДОВА НАМЕТУ

(4) Коротко кажучи: Чим був Навет і де ми знайдемо інструкцію про його будову. Ст.11, п.1. 2 Мойс. Розділ 25 до 27; 35 до 40.

(5) Яким був вимір Намету, назви і величина його двох частин? Ст.11, п.2.

(6) Як ми можемо уникнути замішання (плутанини), що повстає з невластивого перекладу

"Святая" і "Святая Святих"? Ст.11, п.2

СВЯТЕ ПОДВІР'Я, або СВЯТЕ МІСЦЕ

(7) Опиши Подвір'я з його розмірами. Ст.12, п.1.

(8) Як називались три входи: на Подвір'я, до Святая, і до Святая Святих? Ст.12, п.2.

(9) Що це був Табор, і де він був? Ст.12, п.2.

ЗНАРЯДЛЯ (УМЕБЛЮВАННЯ)

(10) Які речі були на Подвір'ю, і де вони знаходилися? Ст.13, п.1-2. Ст.14, п.1.

(11) Які речі були в "Святая" і де були поміщені? Ст.14, п.3 до Ст.16, п.2.

(12) Що було в "Святая Святих"? Опиши. Ст.16, п.3.

(13) Якою була різниця в матеріалі, з якого були зроблені предмети в Наметі, і на Подвір'ю і що це означає? Ст.17, п.1.

ТАБОР ПОДВІР'Я І НАМЕТ

(14) Що зображував Табор? Ст.18, п.2.

(15) Що зображувало Подвір'я, і хто лишень міг там входити? Ст.19, п.1.

(16) Коротко кажучи, що зображували два переділи дійсного Намету? Ст.19, п.2.

(17) Лише хто з Ізраїлітів міг входити до Намету і який є позаобраз того? Ст.20, п.1.

(18) Чи всі в позаобразі, які входять на Подвір'я, одержують зміну природи"? Ст.20, п.2.

(19) На що вказує вхід до позаобразової

"Святая", і як Христос є "Брамою" і "Дверми"? Ст.20, п.2.

(20) Які частини Намету зображують два ступені нашого нового життя? Ст.21, п.1

(21) Хто є тими сплодженими від Бога через Слово Правди (Яків 1:18), і як вони є зображені в "Святая"? Ст.21, п.2.

(22) Чи "Святая Святих" зображує теперішній чи майбутній стан "побідників"? Ст.22, п.1.

(23) Яка це надія, що "як якір входить поза Завісу (другу Заслону)"? Жид.6:19; 10;20. Ст.22, п.2.

В СЛІДИ ІСУСА

(24) В який спосіб віруючі посвячені йдуть в сліди свого Провідника і Первосвященника Ісуса? Ст.22, п.3.

(25) В який спосіб ми переходимо "заслону гріха і невіри" і чому Ісус не мусів цього чинити? Ст.23, п.1.

(26) Як ми переходимо через першу Заслону і куди це нас провадить? Ст.23, п.2.

(27) Що зображує перехід через Завісу (другу Заслону)? Ст.24, п.1,

(28) Чому ми мусимо залишити наші людські тіла, коли переходимо Завісу? Ст.24, п.1. 1 Кор. 15:50; Йоана 3:5,8,13.

(29) Коротко повторюючи, що зображували Табор, Подвір'я і Намет?. Ст.24, п.2.

РОЗДІЛ 2

ІЗРАЇЛТИ, ЛЕВИТИ І СВЯЩЕНИКИ

(1) Кого народ Ізраїля часто зображував? Ст.25, п.2-3.

(2) Кого зображував Ізраїль у його відношенні до Намету? Ст.25, п.3 до Ст. 26, п.1.

(3) Кого зображували Левити? Ст.26, п.2.

(4) Кого зображувало Ааронове священство? Ст.26, п.2 до Ст.27, п.2.

(5) Хто є Головою позаобразового священства? Жид. 3:1. Ст.27, п.3.

(6) Яке значення є в тому, що покоління Левія існувало скорше перед встановленням священиків? Ст.28, п.1.

СВЯЩЕНСТВО

(7) Яке значення має цей факт, що при установленню священиків Первосвященик був завжди перший? Ст. 28, п.1 до Ст.29, п.2.

ПОМАЗАННЯ

(8) Яке значення мав обряд помазання і що він зображував? Ст.29, п.3.

(9) Яке значення має те, що Аарон вмивався перед вложенням на себе шат "краси і слави"? Ст.30, п.1

ПЕРВОСВЯЩЕНИК У ШАТАХ "КРАСИ І СЛАВИ"

(10) Якими були шати Первосвященика "краси і слави"? І що в загальному вони

зображували? 2 Мойс. 28:4. Ст.30, п.2.

(11) Що зображував хитон (біла льняна штата)? Ст.30, п.3.

(12) Що була "митра"? і що вона зображувала? Ст.31, п.1.

(13) Опиши золоту плиту, або корону (вінець). Що вона зображувала? і чому була прикріплена синім шнурком до митри? Ст.31, п.2.

(14) Яке значення мав льняний пояс? Ст.31, п.3.

(15) Опиши "верхню штату". На що вказували: її синій колір, її золоті дзвіночки і золоті гранатові яблучка? Ст.31, п.4.

(16) Як був зроблений "ефод"? і яке значення має те, що він складався з двох частин з їх золотими пряжками? Ст.32, п.1.

(17) Яке значення має "мистецький пояс"? Ст.33, п.1.

(18) Відносно висказу...(стр.33) "Одна частина ефоду, що представляла Нову Угоду, була загарантована на Голгофті", Чи члени Його Тіла є всі зараховані з Головою в цій чинності печатання Нової Угоди? І чи великий Первосвященик вже закінчив чинність печатання і затвердження Нової Угоди? І чи вона вже почала діяти? Або, чи це все стане довершене з переходом поза Завісу останніх членів Тіла, кропленням кров'ю жертви за гріх, і приходу Первосвященика в славних шатах для благословення народів? Гляди Зоріння з 39 р. п.4-6.

(19) Чому ця частина ефоду, яка зображує Авраамову Угоду, є ще неповнена? Ст.33, п.3.

(20) Що розуміємо через слова "Насіння Авраама"? Ст.33, п.3.

(21) Як ми знаємо, що природне насіння

Авраама не буде членами великого позаобразового Первосвященика? Ст.34, п.1.

(22) Яку частину матиме Ізраїль у виконанню Авраамової Угоди? і на яких умовах? Ст.34, п.2.

(23) На що вказують кольори "ефоду". Ст.35, п.1.

(24) Як Первосвященик носив "Нагрудник Суду" і що це зображувало? Ст.35, п.2.

(25) Як природній Ізраїль ставився до Угоди (що була зображена в ефоді) і до Закону (що був зображений у нагруднику), і чому? Ст.35, п.2.

(26) Опишіть емблеми (символи, відзнаки) Закону (нагрудника). Чому він був прив'язаний по стороні серця Первосвященика? Ст.36, п.1.

(27) Які були розміри нагрудника? і яке є значення в тому, що він був одну п'ядь довгий і одну п'ядь широкий, коли став зложений удвос? Ст.36, п.2.

(28) Яке значення є в тім, що він був зложений удвос, і що кожна половина зображує? Ст.37, п.2.

(29) Яке є значення в тому, що нагрудник був повішений на золотім ланцюжку, який був прикріплений до золотих пряжок ефоду? Ст. 37, п.1.

(30) Кого Аарон зображував, коли був убраний у ці прекрасні шати і помазаний святим олієм? Ст. 37, п.2.

СВЯЩЕНИКИ - ТІЛО

(31) Як були убрані священики, "тіло", і яке було значення їх убрання? Ст.37, п.3.

(32) Яке чудове і відповідне позаобразове пристосовування робить Ап. Павло в зв'язку з тим до Церкви Євангелії? Ст.38, п.1.

ПОМАЗАННЯ СВЯЩЕНИКА

(33) В який спосіб помазувано олієм і що головню ця церемонія зображувала? Ст.38, п.2.

(34) Чому олій помазання був вилятий тільки на голову Аарона, а не на священиків? Ст.39, п.1.

(35) Який є позаобраз помазання у його другорядному значенню? Ст.39, п.2.

(36) З якої точки погляду ми маємо дивитись на Аарона в такий спосіб убраного і помазаного? Ст.39, п.3.

РОЗДІЛ 3

ПОСВЯЧЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ

З Мойсея 8:14-33

(1) Що зображувало посвячення священиків Ізраїля? Ст.41, п.1

(2) Якою є ціль позаобразового посвячення? Що це посвячення означає? Ст.41, п.1.

(3) Яким є теперішній результат і якою є приобіцяна нагорода для тих, які в такий спосіб себе посвячують? Ст.42, п.1.

(4) Чи всі, які посвятилися, щоб жертвуватися, осягнуть майбутню царську службу? Ст.42, п.1.

(5) Чому одна кляса мусить перейти "через велике горе", для того, щоб бути спасенною? Ст.42, п.1.

(6) Як в Писанню є показана кляса священиків, які будуть знищені в Другій Смерті? Ст.42, п.2.

(7) Як образ Ааронових синів зображує ці дві

кляси, які не здоліють досягнути нагороди? Ст.43, п.1.

(8) Чому Ааронові і його оставшим синам було заборонено оплакувати їх братів, які були в такий спосіб знищені? Ст.43, п.1.

"ПОСВЯТИТЬ СЕБЕ" І "Я ПОСВЯЧУ ВАС"

(9) Хто є запрошений, щоб освятити себе, і що це запрошення означає? Ст.43, п.2.

(10) Якими є умови, або вимоги нашого прийняття і сплодження через Бога? Ст.43, п.2.

(11) Які дві частини нашого посвячення були показані через образову службу посвячення? Ст.43, п.3.

(12) Як земські і духові природи були представлені в образі? Ст.43, п.3.

(13) Що насамперед було зроблено з бичком? і що це означає? (Гляди 3 Мойс. 1:4) Чому опісля бичок був переданий Мойсесві? і що це означає? Ст.44, п.1.

(14) Чому Мойсей помазував кров'ю роги жертівника? і що означало виливання крові у підніжжя жертівника? Ст.44, п.1.

(15) Що було зроблено з шкурою, м'ясом і т.п. бичка? і що це зображувало? Що зображувало відданість серця, яка спонукує нас жертвуватися? Ст.44, п.3.

(16) Що було зроблено з бараном цілопалення? і що це зображує? Ст.45, п.1.

(17) Коротко, що означають, або на що вказують баран цілопалення і баран посвячення? Ст.46, п.1

(18) Що було зроблено з "бараном

посвячення"? і на що це показує? Ст.46, п.2.

(19) Яке є значення того, що священники "гойдали" вибрані частини барана перед Господом? Ст.46, п.3.

(20) Чому Мойсей взяв "гойдану жертву" з рук священників? Ст.46, п.3.

(21) Що було покладено на "жертву гойдану" тоді, коли вона була на руках священників? Ст.48, п.1.

(22) Що представляли "три коржі"? Ст.48, п.2.

(23) Чому вони були конечною частиною образної жертви? Ст.48, п.3.

(24) Яке значення має кроплення Аарона і його синів оливою змішаною з кров'ю? Ст.49, п.1.

(25) Чому м'ясо було зварене і з'їджене? Ст.49, п.2.

(26) Що зображують сім днів посвячення? Ст.49, п.3.

(27) Чому тепер є особливо конечним, щоб усі, які посвячуються, розуміли і старалися бути "помершими з Ним"? Ст.49, п.4.

(28) Коли всяка нагода вступити до Царського Священства скінчиться? Ст.50, п.1.

Р О З Д І Л 4

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ПРИМИРЕННЯ

3 Мойсея 16:3-33

(1) Що означає День Примирення? Ст.51, п.1.

(2) В який спосіб він був споріднений з іншими слідуючими образами? Ст.51, п.1.

(3) Хто був позаобразовим головним

Священиком, тобто Первосвящеником у Його відношенню до Священиків? Ст.51, п.2.

(4) Хто був позаобразовим Первосвящеником у Його відношенню до цілого Ізраїля? Ст.51, п.2.

(5) Кого зображує Ізраїль у цьому останньому відношенню? Ст.51, п.2.

(6) Який період часу є показаний у позаобразі в посвяченню Священиків? Ст.52, п.1.

(7) Який період часу є зображений в "жертвах за гріхи"? і коли вони закінчуться? Ст.52, п.2.

(8) Коли належно розпочнуться слава і благословення для світу під цим славним Первосвящеником? Ст.52, п.3.

(9) За яким священичим чином буде прославлений Христос? Ст.52, п.2.

(10) Якою буде потрійна чинність доповненого Христа? Ст.52, п.3.

(11) Чи Ісус в такий спосіб жертвував (представив) себе до Жидівського народу в своїм першій Приході? і чому? Ст.53, п.1.

(12) На що вказувало на теперішній час відкинення Ісуса Жидами? Ст.53, п.1.

(13) Що буде вимагане від світу після dokonання потрібної чинности Христа? Ст.53, п.1.

(14) Які будуть наслідки для того, який не виконуватиме досконало всіх вимог? Ст.53, п.1.

ПЕРША ЖЕРТВА ДНЯ ПРИМИРЕННЯ - БИЧОК

(15) Яка виразна різниця є показана між людською природою і "новим створінням" в цих образах, і як вона є показана? Ст.54, п.1. З Мойс. 8:14; 16:11,15.

(16) Чому було потрібно, щоб наш Господь

стався чоловіком? Ст.54, п.2.

(17) Коли Ісус дав себе самого як ціну "викупу" за нас, забираючи місце Адама в смерті, то як Він міг жити знову, не анулюючи своєї праці Викуплення? Ст.55, п.1.

(18) Яку надію, або обітницю виставив Небесний Отець перед Ісусом як нагороду за те, щоб Він стався "викупом" для чоловіка? Ст.55, п.2.

(19) Коли вважалось, що наступила смерть позаобразового бичка, "чоловіка Ісуса Христа"? Ст.55,п.3 до Ст.57,п.2.

(20) Де бичок був забитий? і що це зображувало? Ст.57, п.3.

(21) За кого була пролята кров бичка? і що це зображує? Ст.58, п.2.

(22) Чому Аарон і його сини вмивалися, заки одягалися в святі шати, або перед тим, коли входили до "Святая"? Ст.57, п.4. 2 Мой. 29: 4-9; 3 Мой. 16:4.

(23) Чи Первосвященик носив ці самі шати під час Дня Примирення, які він носив в часі його посвячення до священства? і якщо ні, то чому ні? Ст.58, п.1.

(24) Якщо шати "краси і слави" зображували прославленого Христа, Голову і Тіло, то чому він носив їх в часі його посвячення і помазання на священика? 3 Мой. 8: 7-10

Відповідь: Це показує, як Бог передбачив і наперед призначив цілий чин і працю позаобразового Священика, заки Ісус став помазаний. Ці шати зображували майбутнє діло Первосвященика.

(25) Чому Аарон виконував "жертву за гріх" за "себе", як також за "членів свого дому"? і що це

зображувало? Ст.58, п.2.

(26) Яке було образове значення того, що Первосвященик набрав повну жменю "пахучого кадила" і взяв це з кров'ю до "Святая", і жертвував це на "золотому жертівнику"? Ст.59, п.2.

(27) Яке значення мало горюче вугілля, на яке клали дрібне кадило? Ст.59, п.2.

(28) Що було зображене через дим, який з цього виходив і який переходив поза "Завісу" до "Святая Святих"? Ст.59, п.2.

(29) Чому Аарон мусів хвилююче ждати в "Святая", заки увійшов з кров'ю бичка до "Святая Святих"? Ст.59, п.1,2.

(30) Яка одночасна чинність відбувалась на "Подвір'ю"? і що вона зображувала? Ст.61, п.1.

(31) Що було зображене в паленню товщу і внутрішніх органів бичка на Мідяному Жертівнику? Ст.60, п.1 до Ст.61, п.1.

(32) Що зображував великий густий дим? Ст.60, п.1 до Ст.61, п.1.

(33) У чий присутності це було виконане? і який з того був ефект? Ст.60, п.1 до Ст.61, п.1,2.

(34) На який період часу в позаобразі вказував той час, який Первосвященик провів у паленню товщу і важних життєвих органів, і також при паленню пахучого кадила? Ст.59, п.1; Ст.61, п.1.

(35) Яка праця одночасно відбувалась поза Табором, тоді як пахуче кадило горіло в "Святая", і як товщ і важні життєві органи горіли на "Подвір'ю"? Ст.61, п.2. 3 Мойс. 16:27.

(36) Що зображував сморід, що походив з горючих копит і шкіри бичка, що був жертвою за гріхи? Ст.61, п.2. Жид. 13:13

(37) Коли усі жертви і терпіння нашого

Господа скінчилися? Ст.62, п.1. Йоана 19:30.

(38) Які три образи наш Господь в той спосіб учинив під час три і пів року Його місії? і до яких трьох кляс це відноситься? Ст.62, п.1.

(39) Через який чин Первосвященик зобразив воскресення нашого Господа і його вступ до неба, "там, щоб тепер з'явитись перед лицем Божим за нас"? Ст. 62, п.2; 1 Кор. 15:44; 1 Петра 3:18.

(40) Як довго наш Господь перебував під Завісою (другою Заслоною)? Ст.62, п.2; Йоана 19:31-33; 20:1.

(41) Що було зображене в тому, як Первосвященик ніс кров бичка до "Святая Святых" і як він кропив нею Ублагальню, і також перед Ублагальнею? Ст.62, п.3.

(42) Коли і де була праця примирення через нашого Відкупителя довершена? Ст.62, п.3; Жид. 4:14; 9:24.

ДРУГА ЖЕРТВА ДНЯ ПРИМИРЕННЯ, ГОСПОДНІЙ КОЗЕЛ.

(43) Що було зображене через двох козлів для жертви за гріх? і чому було вибрано два? Ст.63, п.3; 3 Мойс. 16:5-10?

(44) Чому вони були припроваджені до "дверей Намету"? Ст.63, п.3.

(45) Чому Ааронові було сказано "кинути жереб" на козли? Ст.65, п.1; Рим.8:17.

(46) Чи ми могли б думати про інший спосіб, через який Бог міг би показати, що Він не зробив вибору між тими, що були зображені через ці два посвячені козли – щодо того, котрий з них має бути жертвою "малого стада"? Ст.65, п.1.

(47) Чому "козел відпущальний" (Азazel) став представлений живим перед Господом для зроблення примирення з Ним, в той час коли "Господній козел" був забитий? Ст.63, п.2; Жид. 2:15.

(48) Чому обидва козли були взяті з "Тaborу", з поміж синів Ізраїля? Ст.63, п.3.

(49) Чому козлів не взято до "Святая", замість представляти їх при дверях (перед першою Заслоною) перед Господом? Ст.64, згори.

(50) Чи всі, які зробили посвячення, щоб бути "вмерлими з Христом" осягнуть "нагороду", задля якої вони посвятилися? Якщо ні, то чому ні? Ст.64, п.2; Мат. 16:24.

(51) Чи Господній козел був так само трактований як бичок? і чому так? Ст.65, п.3.

(52) За кого був Господній козел жертвуваний? Ст.65, п.3; 3 Мойс. 16:15.

(53) Чи козел має так багато товщу як однорічний бичок? Що це означає? Ст.65, п.3.

(54) Чи якісь інші жертви, крім жертв за гріхи, були палені за Табором? Ст.66, п.1; 3Мойс. 16:27; Жид.13:11.

(55) Що зображує палення за Табором шкури, м'яса і копит козла? Ст.66, п.2; Кол. 1:21; Мат. 5:11,

(56) Чи всі, які є послідовниками Христа і які надіються мати участь в Його славі, мусять терпіти і переносити подібні труднощі, зневагу, погорду, які переносив наш "Голова"? Ст.66, п.2; Мат. 10:24,25.

(57) Як ми можемо вийти до Нього "за табір"? Ст.66, п.1,2; Жид. 13:13.

(58) Яка одинока кляса може вповні оцінювати вартість жертви громади "Господнього козла"?

Ст.66, п.2; 1 Кор. 2:9-14.

(59) Яка інша кляса може це до певної міри оцінити? Ст.66, п.2.

(60) Яку науку ми повинні витягнути з цього? Ст.67, п.1; Жид.4:1; Яків 5:20; 1 Петр.2:23.

(61) Чи є можливим для тих, які раз увійшли на "Подвір'я" і також до "Святая", залишити, або бути усуненим з одного чи з обох місць? Ст.67, п.1; Жид. 6:4-8; 10:26-31.

(62) Чи було б властивим для тих в "Святая" ганити, або эле трактувати тих, які полишили "Святая", та навіть "Подвір'я". Ст.67, п.1; Юди 9.

(63) Яке значення мала "Ублагальня"? Ст.65, п.3; 3 Мойс. 16:14,15; Рим. 3:25.

(64) Чому Аарон кропив "Ублагальню" кров'ю бичка сім разів?. Ст.65, п.3.

(65) Що означало наділення Святого Духа в П'ятидесятниці для посвяченого Божого народу? Ст.69, п.1.

(66) Чому ученикам не міг бути даний Святий Дух перед днем П'ятидесятниці? Ст.69, п.1.

(67) Як хрест Святого Духа в П'ятидесятниці був показаний в образі? Ст.69, п.2; 3 Мойс. 16:15.

(68) При допоміж чого наш Господь зумів вірно виконувати жертву своєї угоди аж до смерти? і при допоміж якої сили є кожний член Тіла здібний це виконувати? Ст.69, п.2.

(69) В який спсіб можемо бачити, що слова Апостола є правдиві "я живу, однак не я, але Христос живе в мені"? Ст.70, п.1; Гал. 2:20; Фил. 3:8-10.

(70) При допоміж яких засобів посвячені послідовники Господа, які знаходяться в "Святая", є кормлені і просвічувані? Ст.70, п.2.

(71) Чи в наших жертвах, як членів Тіла Христового, є якась особиста заслуга? Ст.71, п.1; Кол. 1:24; Гал. 5:17; Пс.49:7.

(72) Чи прийде день, коли всі жертвування скінчуться? Ст.71, п.2.

(73) Чи цей день вже близько? Ст.71, п.2.

(74) Яка славна нагорода є приобіцяна при кінці цієї дороги? Ст.71, п.2; 2 Петра 1:4.

(75) Що означатиме перехід поза Завісу (другу Заслону) для правдивих святих Господа? Ст.72, п.1; Жид. 6:19,20.

(76) Яка велика подія розпочнеться скоро після представлення перед Отцем крові (жертвованого життя) кляси Господнього козла, коли останній член "перейде поза завісу"? Ст.73, п.1; 3 Мойс. 9:22,23.

(77) Чому всі речі в образі були кроплені кров'ю? Ст.73, п.2.

КОЗЕЛ ВІДПУЩАЛЬНИЙ (АЗАЗЕЛЯ).

(78) Що в образі було зроблено з живим козлом, після кинення жереба? Ст.73, п.1; 3 Мойс. 16:20-22. Що означає те (3 Мойс. 16:21), що Аарон положив свої руки на голову відпущального козла і визнав усі беззаконня синів Ізраїля, і усі їх переступи у всіх їх гріхах, положивши їх на голову козла?

(79) Яка кляса є зображена через цього живого, або відпущального (Азазеля) козла? Ст.74, п.1; Об'яв. 7:13-15.

(80) Чи цей козел зображує добровільних грішників також? Ст.74, п.1.

(81) Як довго існувала кляса "відпущального

козла"? Ст.74, п.2.

(82) Чи ця кляса буде удосконалена, як кляса, тоді, коли який-небудь член кляси "Господнього козла" є ще в тілі? Ст.74, п.3.

(83) Чи Господь любить членів кляси "відпущального козла"? і що буде зроблено з ними для того, щоб їх очистити? Ст.75, п.1.

(84) Якою буде нагорода і становище цієї кляси? Ст.75,п.2, Ст.76,п.1; Об'яв. 7:15.

(85) На що вказує випущення цього козла в пустиню? Ст.76,п.2 до Ст.77,п.1.

(86) Чи всі з кляси "відпущального козла", тобто Великої Громади, будуть розвинені у великому горю, яким цей Євангельський вік закінчиться Ст.77, п.1.

(87) Як ці "зв'язані" будуть звільнені після прославлення "особливо вибраних"? Ст.78, п.2.

(88) Чи вірні, які є "більше чим побідниками" також переходять великі терпіння? і в якому значенні їх терпіння різняться від терпіння Великої Громади? Ст.78, п.3; Діян. 14:22; Йоана 16:33.

ЖЕРТВИ ЦІЛОПАЛЕННЯ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

(89) Чому було сказано Ааронові привести два барани на жертву цілопалення? Ст.79, п.2; 3 Мойс.16:3,5.

(90) Чому він скинув свої льняні шати і одягнувся в "шати краси і слави" перед приносом жертви цілопалення? Ст.79, п.1,4.

(91) Чи тоді чинність з обома баранами була такою самою? Ст.79, п.3; 3 Мойс. 9: 12-16

(92) Що в тім було зображене? Ст.79, п.3.

(93) Яка була різниця між "жертвою цілопалення", а "жертвою за гріхи"? Ст.79, п.4.

(94) Коли Бог виявить своє прийняття повної жертви за гріхи світу? Ст.79, п.4; 3 Мойс. 9:22-24; Об'яв. 14:1-7.

(95) Чому жертви Христа і членів Його Тіла є називані "кращими жертвами"? Ст.79, п.4; Жид. 7:19; 9:23.

(96) Чи ми маємо сподіватися, що Бог надарить нас, як Його Священство, славою і честю перед людьми, в той час як ще перебуваємо в цій тілі? Ст.79, п.4; Фил. 2:5-10; 1 Кор.4:8-14.

(97) Де Первосвященик приносив жертву цілопалення? Ст.80, п.1; 3 Мойс. 16:24

(98) Поясніть яка є різниця в значенню шат, яку носили священики під час Дня Примирення, а тими, які брав на себе Первосвященик при кінці цього дня? Ст.80, п.2.

(99) Що означає миття Первосвященика після закінчення жертви за гріх і перед жертвуванням жертви цілопалення? Ст.80, п.2; 3 Мойс.16:24.

(100) Чому в той час, коли Аарон увійшов до "Святая Святых" з кров'ю так бичка, як і Господнього козла, не було чоловіка в Соборному Наметі "Святая"? Ст.81, п.2,3,4; 3 Мойс. 16:17.

(101) Чи буде дана якась особлива кара для тих, які дорікали, переслідували тощо, помагаючи до знищення людської природи Христа (бичка) і "малого стада" (козла)? Ст.82, п.1,2; 3 Мойс. 16:28.

(102) Чи ті, яким вдалось знищити людську природу, тіло, Великої Громади (відпущального козла) одержуть особливу відплату? Ст.82, п.3,4; 3 Мойс. 16:26.

БАГОСЛОВЕННЯ ЩО НАСТУПАЛИ ПІСЛЯ ЖЕРТВ ДНЯ
ПРИМИРЕННЯ

(103) Яке було становище дітей Ізраїля перед Богом після закінчення жертв Дня Примирення? Ст.83, п.1; 3 Мойс. 16:34.

(104) Кому і за що є приношені жертви Ісуса і Його Церкви? Ст.83, п.2; 3 Мойс. 16:14,15.

(105) За які гріхи вони чинили примирення? Ст.83, п.2; Рим. 5:17-19.

(106) Коли перший раз Бог признає людство? Ст.83, п.2; 3 Мойс. 9:8-23; Рим.8:19-21.

(107) Яким буде славний вислід цього признання? Ст.83, п.2; Об'яв. 22:1-3; Ісая 11:6-9.

(108) Чи благословення виникаючі з панування справедливости, зложеного після закінчення позаобразового Дня Примирення, прийдуть раптово, чи поступенно? Ст.83, п.3; Ісая 62:10-12; Йоана 5:28,29; 1 Кор.15:23-25.

(109) Чи ця поступенна чинність була показана в образних жертвах синів Ізраїля? і в який спосіб? Ст.84, п.1.

(110) Як ми можемо "правильно розбирати" і розуміти ті відмінні образні жертви жидівського віку? Ст.84, п.2.

(111) Які є дві риси, або частини Примирення (По-сднання)? Ст.84, п.3.

(112) Як і коли була виконана перша частина Примирення? Ст.84, п.3.

(113) Як і коли буде друга частина Примирення (По-сднання) виконана? Ст.84, п.3.

(114) Чи вибір членів Жінки Христової під час цього віку, щоб разом з Ним виконувати працю піднесення і відродження світу, показує, що вони

природньо є кращими і чистішими від решти людства? Ст.85, п.1,2; 1 Кор. 1:26-29; Рим. 3:10; Пс.49:7.

(115) Отже в кому лежить ціла заслуга великої жертви Примирення? Ст.82, п.2.

Р О З Д І Л 5

ІНШИЙ ОБРАЗ ЖЕРТВ ПРИМИРЕННЯ

3 Мойсея 9 Розділ

(1) Як образи, або типи, з 3 Мойсея 9-того розділу відповідають (або який мають зв'язок) тим з 16-го розділу? Ст.87, п.1-3. Жид. 2:10; Кол. 1:24.

(2) Якщо, як ми вже бачили, в жертвах Церкви немає істотної заслуги, то чому ми с покликані, щоб бути учасниками з Ним у Його жертві? Ст.87, п.3.

(3) В якому значенню наш Господь, Який був без гріха, стався досконалим через терпіння? Глядіть Жид. 2:10,17,18.

(4) Як Апостол показує про наше близьке споріднення з нашою Головою? Ст.88, п.1; Ефес. 1:4,6; 2 Сол.2:14; 2 Тим. 2:12.

(5) Чи це було частиною оригінального плану Отця, що Церква повинна мати часть в праці Примирення? Ст.88, п.2; 3 Мойс. 9:7; Кол. 1:24-28; Ефес. 1:4,5.

(6) Як довго тривало цілопалення Ісуса і яка кляса була свідком цього? Ст.89, п.1-2; 3 Мойс. 9:12-14.

(7) Чому в цьому образі, даному в 3 Мойс. 9

роз., не згадується про "відпущального козла"? Чи це тому, що тут є зображене посвячення Священиків, і що Велика Громада, зображена в "відпущальнім козлі", є виключена з членства "тіла" Священиків, які приносять себе в жертву?

(8) Яку важну науку цей образ даліше потверджує? Ст.89, п.3; Рим. 8:17; Луки 9:23,24; 2 Тим. 2:11,12.

(9) Що є зображено в "мирній жертві." Ст.90, п.1; 3 Мойс. 9:18.

(10) До чого відносяться слова, краща або "нова угода" ("новий заповіт") і коли вона буде впроваджена? Ст.90, п.1; Жид. 8:6-13; Єрем. 31:31-34.

(11) Хто є Посередником цієї Угоди і хто має бути благословенний під нею? Ст.90, п.1; Жид.8:6,10,11.

(12) Яке особливе благословення, здається, є зображене в 3 Мойс.9:22; Мат. 5:13,14,16; 2 Кор. 3:2. Ст.90, п.2.

(13) Покажіть в загальному, яка є різниця в цих двох образах Дня Примирення, які є дані в 3 Мойс. 16-тім розділі і в 3 Мойс. 9-тім розділі. Ст.91, п.1.

І УВІЙШОВ МОЙСЕЙ І ААРОН У СОВОРНИЙ НАМЕТ
І ВИЙШЛИ І БЛАГОСЛОВИЛИ НАРОД"

(14) Кого зображував Мойсей і чому Мойсей і Аарон увійшли до "соборного намету" після закінчення відмінних жертв Дня Примирення? і чому вони тоді вийшли і разом благословили народ? Ст.91, п.1; 3 Мойс. 9:23; Гал. 3:8,16,29; 1 Мойс.12:3.

(15) Чи в наступнім віці Боже Право (Закон)

буде до якої-небудь міри ігноруване, і гріхи пробачені? Ст.92, п.1; Ісая 28:17,18; Діян. 3:22,23.

(16) Чи право "слухай і жий" "той, хто поступає праведно, є праведний" буде тоді некорисним, чи навпаки, буде благословенням? Ст.92, п.1; Аггей (Огія) 2:7; Пс. 96:10-13; Ісая 25:8,9.

(17) Чи благословення Тисячолітнього царювання стануть відразу заманіфестовані для цілого світу, так скоро як це царювання розпічнеться? Ст.92, п.2; 3 Мойс. 9:23; Ісая 40:5.

(18) Чи Священики є включені до тих, які мають бути благословенні під цим царюванням? і якщо ні, то чому ні? Ст.93, п.1; 3 Мойс. 9:22-24; Мат. 25:31,32; Рим. 8:18-22; Об'яв. 21:2,3; 2 Сол.2:14.

(19) Чи Жидів 9:28 відноситься до цього благословення цілого світу? і чи це означає, що ті, які "очікують Його" усі розпізнають Його так скоро як Він прийде у своєму другому приході? Ст.93, п.2.

(20) Чи Христос був об'явлений жидам у Його першому приході яко жертва за гріхи за них? і чи Церква є об'явлена для світу? і якщо так, то чи жиди і світ зрозуміли вартість цієї жертви за гріхи? Ст.93, п.2; 2 Кор. 4:11; Ісая 53:1-3; Йоана 15:18,19; Жид. 13:13; Йоана 1:5.

(21) Яка є різниця у об'явленню Ісуса і Його Церкви для світу під час віку Євангелії і під час віку Тисячоліття? Ст.93, п.2; Кол.3:4 1 Кор. 15:42-45; Мал. 4:2,3.

(22) Чи Христос об'явиться для тих, які "Його очікують" в такий спосіб, щоб вони могли бачити Його природніми очима? Якщо ні, то як Він об'явиться їм і як інші будуть знати про Його присутність? Ст.94, п.1,2; 1 Тим. 6:16; 2 Кор. 4:18;

Жид. 2:9; 12:2; 2 Сол.1:8; Ісая 40:5; Луки 17:26-30.

(23) Чи те, що Христос явиться тільки тим, які "очікують Його", вказує, що там будуть деякі, які не будуть "очікувати Його", і які не розпізнають, або не зрозуміють, що великий Месія є присутній для благословення світу? Ст.95, п.1,2; Об'яв.1:7; Пс.22:27,28; 67:2-7; Ісая 52:10; 2 Сол. 1:7,8.

(24) Чи вірний Господній народ "бачуть Ісуса" тепер? І в який спосіб? І як цей спосіб різниться від способу, в який будемо бачити Його поза Завісою? Ст.94, п.1; Жид. 2:9.

(25) Чи людська істота буде коли-небудь могла бачити речі на духовому рівні? І чому? Ст.94, п.2; Йоана 8:19; 14:9; 1 Тим.6:16; Йоана 1:18.

(26) Які інші приклади маємо про невидимі духові сили? Ст.95, п.1,2; Ефес. 2:2; 6:12; Ісая 8:19.

(27) Яке є значення слів Апостола, що Бог є "Спасителем усіх людей, особливо тих, хто вірить"? Ст.96, п.1; 1 Тим. 4:10; Ісая 26:19; Осії 13:14; Йоана 5:28,29.

"І ПІСЛЯ СМЕРТИ СУД"

(28) Про який суд тут говориться, що слідує після смерті? Ст.96, п.2; Жид. 9:27,28.

(29) Як цей вірш загально більшість Християн розуміє? і чи такою є думка Св. Письма? Ст.96, п.2; 2 Петра 2:96 Об'яв. 11:15,18; 20:11-13; Пс.96:10-13.

(30) Чим ризкував Первосвященик в образі кожний раз як входив до "Святая Святых" в День Примирення? Ст.97, п.1; 3 Мойс. 16:13,14.

(31) Чи вічне існування нашого Господа було в небезпеці під час Його земської кар'єри? Ст.97, п.2; Гляди Діян 17:31; Жид. 5:7,8.

(32) Який добрий доказ маємо, що життя і жертва нашого Господа була досконалою і приємною для Отця? Ст.97, п.2; Ст.98, п.1; Йоана 20:1-17; Діян. 2:1-4.

(33) Як буде об'явлене прийняття Отцем жертви Тіла Христа? Ст.98, п.1; Йоїля 2:28.

(34) Чого очікує "стогнуче створіння"? Ст.98, п.3; Рим. 8:19-22.

(35) Чи гідні святі з віків Патріархів і Жидівського також очікують на це об'явлення? Ст.98, і Жид. 11:39,40.

(36) Чи кожний член Тіла Христового мусить перейти такий самий "суд" як наш Голова? і якщо так, то як ми можемо бути прийняті, хіба що ми, подібно як Він, живемо досконалим життям? Ст.98, п.4; Об'яв.3:21; Кол. 2:9,10; Ісая 61:10.

БОЖЕ ПРИЙНЯТТЯ МАЄ БУТИ ПОКАЗАНЕ

(37) Як у образі є показано, що Бог прийняв жертву Церкви? Ст.99, п.1; 3 Мойс. 9:22-24.

(38) Чи світ тоді буде оцінювати велику жертву Христа? і як це є показано в образі? Ст.99, п.1; Ісая 40:5; 25:9; Об'яв. 15:3,4.

(39) Що має бути між теперішнім часом, а часом, коли "люди будуть покликувати і впадуть на свої обличчя" перед великим Первосвященником в славі? Ст.99, п.2; Діян. 15:13,17; Дан. 12:1.

(40) Чи ті народи, які є тепер мертвими, як і ті, що живуть, матимуть свою часть в тім великім благословенню? Ст.100, п.1,2; Ст.101, п.1; Жид. 2:9; 1 Тим. 2:5,6; Рим. 14:9; Езек. 16:44-68; Осії 13:14.

(41) Як "весела новина" – Євангелія – була "голошена скорше для Авраама"? Ст.101, п.2; Гал.

3:8,16,29.

(42) Що мусить бути довершене заки розпочнеться благословення світу? і чому це не може наступити скорше? Ст.101, п.2; 3 Мойс. 9:15,23,24; Рим. 8:19,21.

(43) Яке було образове значення в тому, що Первосвященик раз у рік входив сам до Святая Святых – в День Примирення? Ст.101, п.3.

(44) Чи Первосвященик і інші Священики входили до Святая Святых після Дня Примирення? і що це зображувало? Ст.102, п.1; 4 Мойс. 18:10.

РОЗДІЛ 6

ЖЕРТВИ ПІСЛЯ ДНЯ ПРИМИРЕННЯ

(1) До якого часу відносяться жертви синів Ізраїля, що були приношувані після Дня Примирення? Ст.103, п.1.

(2) Чи було б властивим стосувати їх до якогось іншого часу? Ст.103, п.1; Луки 16:1-8; Мат. 10:42

(3) Чому жертви Дня Примирення попоряджують інші жертви? Ст.104, п.2.

(4) Після того, коли жертви Євангельського віку приведуть світ до оправданого стану (оправданого до прав життя), чи тоді ще буде потреба дальшого примирення? і чому так? Ст. 104, п.2.

(5) Поясніть різницю між жертвами Дня Примирення, що є приношувані під час віку Євангелії, а "жертвами за переступи", тобто "жертвами за гріхи під час віку Тисячоліття?

Ст.104 п.3.

(6) Чи "посвячення" буде властивим під час майбутнього віку? і якщо так, як воно буде різнитися від теперішнього посвячення? Ст.104, п.4.

(7) Як в майбутнім віці буде показано, що люди визнаватимуть жертви цього віку як підставу прощення їх гріхів? і як це було позначено в образі? Ст.105, п.1; 3 Мойс. 17:1,9, також 3 Мойс. 1:5.

(8) Чи всі засліплюючі впливи теперішнього часу будуть усунені під час майбутнього віку? Ст.105, п.2; 1 Тим. 2:4; Ісая 29:18; 25:6-8; 42:6,7,16.

(9) Що вислів "Адамова смерть" містить в собі? Ст.105, п.2.

(10) Чи від кожного з світу буде вимагана кооперація (співпраця) для його власного спасення? Ст.105, п.3.

(11) Коли люди будуть могли жертвувати Господеві "бичка"? Ст.106, п.2; Пс.51:19; 3 Мойс.1:3. Як повнота посвячення була показана в цьому образі? Ст.107, п.1.

ЖЕРТВИ ЦІЛОПАЛЕННЯ НАРОДУ

(12) Чи жертви цілопалення в образі були приношувані тільки час від часу? Ст.108, п.1; 3 Мойс. 6;9,12,13.

(13) На що вони вказували кожному жертвуючому? Ст.108, п.2; 3 Мойс.1 роз.

МИРНІ ЖЕРТВИ НАРОДУ

(14) Чим була "мирна жертва"? і що вона зображувала? Ст.109, пр.1,2; 3 Мойс. 3; 7:11-21, 30-34; Об'яв. 20:9; 13-15.

(15) Які інші жертви йшли разом з "мирною жертвою"? і на що це вказує в позаобразі? Ст.109, п.3; 3 Мойс. 7:11-13.

ХЛІБНІ ЖЕРТВИ НАРОДУ

(16) Чим були "хлібні жертви" народу? і що вони зображують? Ст.110, п.1; 3 Мойс.2:1-11; 7:9,10; Ефес.3:21.

ЖЕРТВИ ЗА ПРОВИНИ, АБО ГРІХИ НАРОДУ

(17) Чим були "жертви за провини" народу? і що вони зображували? Ст.110, п.1,2; 3 Мойс. 5:15-19; 6:1-7.

(18) Покажіть різницю в обробці між цими "жертвами за провини", (або "за гріхи") а "жертвами за гріхи" Дня Примирення і пристосуйте це до позаобразу. Ст.111, п.1,2.

(19) Скажіть в який спосіб це "служіння примирення" може бути застосоване в теперішнім віці? Ст.111.

(20) В чому дальше виконування жертв Дня Примирення різнилося від виконування "жертв за гріхи" народу? Ст.112, п.1; 3 Мойс. 6:24-26,29,30.

РІЗНИЦЯ МІЖ МУЖЕСЬКОЮ І ЖІНОЧОЮ СТАТЕЮ ЗНИКНЕ

(21) Чи різниця між "мужчиною" і "жінчиною" буде завжди існувати? Ст.112, п.2,3.

(22) Якщо ні, то чому і коли така різниця зникне? Ст.112, п.4.

(23) Чи Церква с Жінкою чоловіка Ісуса

Христа? Рим. 7:4, Ст.113, п.1.

(24) Чи ці різниці статі (полу) зникнуть так в людському роді, як і в прославленій Церкві? Ст.114, п.1; Єрем. 33:16; 23:6; Ісаїя 9:6.

(25) Як ця думка є показана в образі: що коли Церква буде прославлена, різниця статі зникне? Ст.114, п.2.

(26) Чи науки і приклади Христа і Апостолів потверджують, що жінка в Церкві в тілі не має бути публічним учителем, або провідником. Ст.114, п.2; Ефес. 4:11,12; 1 Тим. 2:11-13; 1 Кор.14:34,35.

(27) Чи Сестри є з Братами рівними сподіваними членами (кандидатами) Тіла Христового? Ст.115, п.1; 2 Кор, 5:17; Гал. 3:28,29-

(28) Як Противник піймав і обманув людство по цій лінії? Ст.115, п.2.

(29) Чи цей небіблійний спосіб був дійсною користю для жінок? Ст.115, п.3.

Р О З Д І Л   7

ПОПІЛ ЯЛІВКИ, ЯКИМ КРОПЛЕНО НЕЧИСТИХ

(1) Чи жертва червоної Ялівки була в якому-небудь значенню "жертвою за гріхи"? Як ми про те знаємо? Ст.117, п.1; 4 Мойс.19:1-5.

(2) Що зроблено з попелом червоної ялівки? Ст.117, п.1.

(3) Чи ця жертва була в якийсь спосіб споріднена з жертвою Дня Примирення? Ст.118, п.1.

(4) Чи вона була відмінна від жертв, які

приносили сини Ізраїля після Дня Примирення? Ст.118, п.1.

(5) Отже, що ця жертва червоної ялівки означала? І яка кляса була зображена нею? І як їх терпіння спричиняються до очищення народу Божого, так в цьому віці, як і в майбутньому? Ст.119, п.2; Жид. 9:13; 11:32-38.

(6) Чи ця кляса зображена в цій червоній ялівці, є частиною Тіла Христового, Царського Священства? Ст.119, п.3; Жид. 11:39,40.

(7) Як ми можемо бути певні того? Ст.120, п.1; Мат.11:11; Жид. 6;19,20; 2:3.

(8) Що зображував "попіл" цієї ялівки? Ст.121, п.1.

(9) Який буде стан, або позиція "Старинних Святих". Ст.121, п.1; Пс. 45:16.

(10) Хто був присутній при паленню ялівки? і що він робив? Ст.122, п.1.

(11) Що зображували: "кедрове дерево", "в'язка іссопу" і "кармазинова нитка"? Ст.122, п.1.

(12) Чому вони були вкинені до вогня, що спалював ялівку? Ст.122, п.1.

(13) На кого правдоподібно вказує священник, який визнав палення ялівки і взяв частину її крові і кропив в сторону Намету? Ст.122, п.1.

(14) Що було зображене в тому, що вибрано таку ялівку, яка не була в ярмі? Ст.123, п.1.

(15) Чому вибрано ялівку, а не бичка? і чому вона мала бути червоною? Ст.123, п.1.

(16) Для якого особливого очищення був попіл цієї ялівки призначений? Ст.124, п.1; 2 Мойс. 12:22; 3 Мойс. 14:4,49; Пс.51:7; Жид. 9:19.

РОЗДІЛ 8

ІНШІ ВАЖНІ ОБРАЗИ

(1) Що зображували "стовпи", які стояли на "Подвір'ю" і піддержували білі заслони? Ст.125, п.2.

(2) Чому вони були зроблені з "дерева", замість з "міді"? Ст.125, п.2.

(3) Що зображувало те, що вони були встромлені в мідяні підставки? Ст.125, п.2.

(4) Що зображували "білі заслони"? І чи ми повинні вдержувати перед світом "чисте полотно" Христової праведности? Ст.126, п.1.

(5) Що зображували срібні гачки? Ст.126, п.2.

(6) Що зображували "стовпи дверей" при вході до Намету? Ст.126, п.3.

(7) Чому ці стовпи були також вложені в мідяні підставки? Ст.126, п.3; 2 Кор. 4:7; 2 Мойс. 26:37.

(8) Що зображували "стовпи дверей" поза Завісою (другою Заслоною)? Ст.127, п.1; 2 Мойс. 26:32.

(9) Що зображував "Золотий Стіл"? Ст.127, п.2; Фил. 2:16; Об'яв. 19:7.

(10) Поясніть значення "Золотого Свічника". Ст.128, п.1; Об'яв. 1:11,20.

(11) Опишіть його виріб і поясніть символічну красу його різних частин. Ст.128, п.2.

(12) Що постачало світло для цієї "золотої лампи"? І що це зображувало? Ст.128, п.3.

(13) Для кого самотньо це світло світило? Ст.128, п.3; 1 Кор.2:14; Жид. 9:6.

(14) Як часто ці лампи були очищувані і

наповнювані оливою? І яка важна лекція є тут показана для нас? Ст.129, п.1; 2 Мойс. 27:20,21; 30:8.

ПОЗАОБРАЗОВІ СВЯЩЕНИКИ І ЛЕВИТИ

(15) Чому деякі Християне не можуть бачити духових речей? Ст.129, п.2; 1 Кор. 2:9.

(16) Які три кляси були завжди представлені в номінальній Церкві? Ст.130, п.1; Гал. 5:24.

(17) Чи Ап. Павло робить різницю між тільки оправданими і тими, які йдуть далі до освячення, (посвячення)? Ст.130, п.1; Рим. 12:1.

(18) Як це його відрізнєння годиться з відрізнєнням між образними Священиками і їх братами, Левитами, від яких вони стали відлучені до праці жертвування і вищого служіння? Ст.131, п.1.

(19) Чи всі оправдані віруючі в цьому Євангельському віці були підхожі, або придатні до членства Царського Священства аж до часу "жнив"? Ст.131, п.1.

(20) Чи нагода увійти до членства позаобразових Священиків колись закінчиться? Ст.131, п.1.

(21) Якою є звичайна інтерпретація тексту "Тепер є час сприятливий"? Ст.131, п.1.

(22) Якою є правильна інтерпретація цього тексту? Ст.131, п.1.

(23) Чи ті, які тепер посвячуються Богу як священики, жертвуються як Нові Створіння, чи як грішники, чи як оправдані людські істоти? Глядіть Рим. 12:1.

(24) Чи вони приносять духові, чи тілесні жертви? Глядіть Йоана 6:51; Кол. 1:22,24; і Петра 4:1.

(25) Якщо це є правдою, то чому читаємо, що Церква є "святе священство, щоб приносити духовні жертви любоприємні Богові"? Глядіть 1 Петра 2:5.

(26) Чи ми є оправдані, коли приймаємо запис Синайського Манускрипту (Sinaitic MS), найстаршого грецького Манускрипту Нового Завіту, в якому ці слова духовні з 1 Петра 2:5, не знаходяться? Відповідь, Так, тому що ці найстарші Манускрипти є більш достовірні, і ми знаємо, що деякі слова були опісля додані перекладачами.

(27) Чи це є можливим, щоб Господь бажав, щоб ми жертвували наші духові інтереси? Чи ми не маємо завжди жертвувати земські, щоб осягати духові? Це є загальне питання.

(28) Чи є правдоподібним, щоб в (номінальній) Церкві в якому-небудь часі було багато жертвуючих Священиків? Ст.131, п.2.

(29) Якою була пропорція чисел між Священиками і Левитами? Ст.131, п.3.

(30) Взявши під увагу образуву пропорцію і науку, яку маємо з того, то чи ми повинні бути здивовані, що тих, які визнають посвячення на смерть в Божій службі і які живуть відповідно до цього, є дуже мало – мале стадо в порівнянні до мільйонів в Християнстві? Ст.132, п.1.

(31) Скільки номінальних Християн становить населення в вашому місті? І яке число, що ви знаєте, проявляють віру в Ісуса як їх Відкупителя і відкидають гріх, і живуть святим життям?

(32) Навіть між великими і багатими, мудрими і шляхотними – згідно з оцінкою світу – чи знаходите багато, що мають овочі Святого Духа?

(33) Якщо образ показує 8,580 Левитів, а лиш

5 Священиків, то чи це не є вірний пророчий образ? Ст.131, п.3.

(34) На що вказувала Умивальня з водою на Подвір'ю? Ст.133, п.1. Ст.133, п.1.

(35) Якщо миття означало усунення бруду тіла, то чи в позаобразі це відноситься тільки до позаобразових Священиків – "малого стада"? Ст.133, п.1.

(36) Чи природній чоловік є зовсім розбещений, як деякі навчають, чи деякі Божі характеристики ще задержались, попри упадку?

(37) Чи може оправданий віруючий бути посвячений для якоїсь відмінної праці, замість для Господа? Ст.133, п.2.

(38) Чи певні релігійні, або суспільні чинності не оманюють добрих людей, і забирають місце правдивої служби для Бога, бо цією службою є, щоб чинити у всьому Божу волю і закінчити Його працю збирання "Вибраних"? Ст.133, п.2.

(39) Отже чи ми повинні бути здивовані, що так мало розуміють "глибокі речі Божі" – закриті поза Заслоною Намету, яка зображує повне посвячення – смерть людської волі? Ст.133, п.3.

(40) Чи Золотий Жертівник в Свята, подібно до Свічника, зображує не тільки Ісуса, але також усіх тих, яких Він приймає як "Його братів", Його "Тіло"? Ст.134, п.1.

(41) Чи "Царські Священики" приносять самі свої пахощі (молитви) до Бога, або чи вони є приношувані через їх Заступника і Голову? Ст.134, п.1; Йоана 15:7; Об'яв. 8:3.

(42) Чи через свою власну заслугу (як Священиків), або чи лише через заслугу їх Голови, Первосвященника, молитви посвячених

віруючих є прийняті Богом при Золотім Жертівнику кадіння? Ст.134, п.1.

(43) Яка може бути причина, що вони "просять невластиво": чи Нове Створіння не просить, або чи вони не досліджують, про що повинні просити? Ст.134, п.1.

(44) Чи тільки молитви Священиків були зображені через кадило принесене на Золотім Жертівнику? Ст.135, п.1.

(45) Чи кадало, зображуючи послух і молитви Церкви для Бога, могло б бути прийняте, без приписаної заслуги їх Господа? Чи з Його заслугою вони будуть присьмними Богу? Ст.135, п.1; Рим. 12:1.

В СЕРЕДИНІ СВЯТАЯ СВЯТИХ

(46) Що було самотнім предметом поза Завісою (другою Заслоною) у Свята Святих? і що це зображувало? Ст.135, п.2.

(47) Що знаходилося в Ковчезі Угоди? Прочитайте Писання, яке це пояснює. Ст.136, п.1.

(48) Яке значення мали там дві Таблиці Закону? і чому було дві? Ст.136, п.1.

(49) Відколи послідовники Господа, навіть з їх найкращими замірами, є ще далше менше або більше недосконалі, то як це може бути, що вони є представлені Богом як такі, що здійснюють цей досконалий Закон? Ст.136, п.2.

(50) В який спосіб може Бог вдержувати справедливість і гідність свого Закону і при тім не помічати, або пропускати, наші хиби і недостачі? Ст.136, п.2; Рим.3:26.

(51) В якому значінню "праведність Закону

виконується в нас" тепер, перед тим, заки ми дійсно дійдемо до кінця дороги? Ст.136, п.3.

(52) Подайте опис про палицю Аарона. Глядіть 4 Мойс. 17 роз.

(53) Що ця зацвита палиця зображувала, коли була вложена до Ковчегу, Ст.136, п.4.

(54) Яка була особливість мигдалевого дерева, що становило відповідний образ, який позначував Царське Священство? Ст.136, п.4.

(55) Як могла палиця, яка позначила прийняття Аарона і його синів, зображувати Христа і Його послідовників Царського Священства, відколи вони не були ні синами Аарона, ні з його покоління – Левія? Жид. 5:1–5

(56) Якщо Аарон і його сини під Законом зображували тільки жертвенну чинність Христа, то чи тут є ще інший образ, який зображував Його велику майбутню чинність як Царя і Священника – Царського Священника? Жид. 5:6–10.

(57) Чи то про цю Манну, яку Мойсей заховав в Ковчезі Угоди, згадує Господь сімнадцять століть пізніше? Ст.137, п.1; Об'яв. 2:17.

(58) Що золото представляє в божественних символах і чому? Ст.137, п.1.

(59) Чи манна, яку Бог зсилав Ізраїлітам, могла довго вдержуватися незіпсутою, чи навпаки, скоро псулася? Перечитайте запис з 2 Мойс. 16:18–20, 23–25, 32–34. Ст. 137, п.2.

(60) Чи було якесь образове значення в тому, що манна не падала сьомого дня? Чи це не зображус, що хліб Правди, яким Господь буде кормити світ під час Тисячоліття, буде тим самим, який Він приготував тепер, і який прийшов з неба під час шостого дня світової історії?

(61) Відколи Христос є позаобразовою Манною, чи усі, які схочуть мати життя, мусять "їсти тіло Сина Чоловічого"? Читай Йоана 6:48-51,58. Ст.137, п.2.

(62) Що це означає "їсти тіло Христа"?

(63) Якщо Манна є для всіх, чи може вона зображувати вічне життя для одних ідців, і безсмертя для інших? Ст.137, п.3; 2 Тим.1:10.

(64) Опишіть Ублагальню і поясніть, що вона зображує. Ст.138, п.2; 1 Кор. 11:3; Пс. 80:1; 1Сам. 4:4; 2Сам.6:2; Ісаїя 37:16.

(65) Чи може людство приступити перед лице (присутність) Божу? Ст.139, п.1; 1 Тим. 6:16.

(66) Чому Ублагальню називали "Примиренням" (Поєднанням)? і яка особлива якість (властивість) Божого характеру була в ній зображена? Ст.139, п.2; Пс. 89:14; Йов 36:17; 37:23; Ісаїя 56:1; Об-ячв.15:3.

(67) Чи це слово "Примирення" було теж застосовуване до нашого Господа Ісуса? І чому? Ст.139, п.3; Рим. 3:25,26.

(68) Що зображували два Херувими? і що було показане в тому, що вони були з тої самої частини "золотої штаби"? Ст.140, п.1.

(69) Чи Херувими були кроплені кров'ю жертв через Первосвященика? Якщо ні, то що було нею покроплено? І чому? Ст.140, п.2,3.

(70) Яка якість (прикмета) Єгови привела до плану викуплення? Ст.140, п.4; 1Пет.1:20.

(71) Коли Любов і Сила будуть діяти, щоб довершити чудове Боже приготування (спасення) для людства? Ст.141, п.1.

(72) Як справа єдності Христа і Його Невісти, і Отця є показана в Ковчезі? і як є найвища

власть Єгови показана? Ст.141, п.2; 1 Кор. 11:3; Йоана 17,9,21.

НЕПОРОЧНІ СВЯЩЕНИКИ

(73) Чи людина, яка мала якусь хибу в тілі, могла займати чин Первосвященника в образі? І що в тім було зображено? Ст.142, п.1.

(74) Яка важна наука міститься в тім для нас? Ст.142, п.2; Об'яв. 3:11.

ТАЙНА ЗАКРИТА ВІД ВІКІВ І РОДІВ

(75) Чому краса і слава Намету були так обережно заховані перед народом? На що це вказувало в позаобразі? Ст.142, п.3.